

**»JEDNOME OD OVE MOJE
NAJMANJE BRAĆE...«
(MATEJ 25,40)**

POUKA ZA MLADE

jul, avgust, septembar 2019.

Sadržaj:

1. I stvori Bog...	4
2. Plan za bolji svet	13
3. Subota: Dan slobode	22
4. Milost i pravda u Psalmima i Pričama Solomunovim	31
5. Plač proroka	40
6. Klanjanje Stvoritelju	49
7. Isus i oni kojima je potrebna pomoć	58
8. »Jednome od ove Moje najmanje braće...«	67
9. Služba u novozavetnoj crkvi	76
10. Živeti u skladu sa Jevanđeljem	85
11. Živeti prema adventnoj nadi	94
12. Ljubiti milost	103
13. Zajednica slugu	112

»JEDNOME OD OVE MOJE NAJMANJE BRAĆE...« (Matej 25,40)
Broj 3/2019.

Naslov originala:

»The least of these: ministering to those in need...«

Za izdavača:

Đorđija Trajkovski, 11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tehnički urednik:

Saša Todoran

Prevod s engleskog:

Tamara Babić

Lektura:

Mirjana Đerić

Prelom:

Gordana Ardeljan

Izdaje:

Glavni odbor Hrišćanske adventističke crkve,
Odeljenje za subotnu školu

Štampa:

TIP »Preporod«, Beograd

Tiraž:

170 primeraka

Kako najviše dobiti iz biblijske pouke za mlade

Činjenice koje treba znati:

Ove pouke zasnovane su na osvedočenju da Božja reč ima silu da preobrazi, i da je zajedničko, grupno proučavanje bitan način upoznavanja sa tom silom. Svrha ovih pouka je da se mladim adventističkim hrišćanima stavi na raspolaganje materijal za samostalno proučavanje o kome se, potom, svake sedmice može raspravljati u razredima subotne škole. Mnogi koji se inače služe biblijskim poukama za odrasle kažu da je ovaj materijal, pošto se bavi istim temama, vrlo koristan kao pomoćni materijal za proučavanje i razgovor u razredu.

Oko četiri stotine mladih adventista doprinosi svake godine oblikovanju ovog materijala. Ogromna raznovrsnost i povremeno ponavljanje sadržaja odražavaju veliku spremnost različitih autora i saradnika iz celog sveta, koji su stvaralački i pojedinačno doprinosili razradi pojedinih tema.

Uputstva za proučavanje:

1. Uz molitvu, otvori svoj um za vođstvo Svetoga Duha tokom proučavanja.
2. Biblijski tekstovi na kojima se temelji biblijska pouka za svaku sedmicu pojavljuju se štampani masnim slovima u delu svake pouke pod nazivom »Logos«. Čitaj te tekstove u celini.
3. Biblijski tekstovi za svaku sedmicu obično su podeljeni u delove na stranicama pod nazivom »Logos«. Dok budeš proučavao te delove pouke, pažljivo pročitaj i biblijske tekstove na koje ukazuju masno štampani naslovi pre nego što pročitaš komentare ispod naslova.
4. Čitaj ostale delove pouke za tu sedmicu iz perspektive koju si stekao na osnovu proučavanja biblijskih tekstova.
5. Imaj na umu svrhu svakog dela biblijske pouke:
 - **Uvod** je zamišljen da pobudi interesovanje i usredsredi tvoje razmišljanje na sedmičnu temu pouke.
 - **Logos** je vodič za neposredno proučavanje biblijskih tekstova, koji se odnose na sedmičnu tematiku.
 - **Svedočanstvo** prikazuje perspektivu Duha proštva na temu sedmične pouke.
 - **Dokaz** pristupa pitanjima koje je pokrenula pouka, iz istorijske, naučne, filozofske ili teološke perspektive.
 - **Primena** raspravlja o tome šta apstraktno u pouci znači u svakodnevnom životu.
 - **Mišljenje** je lično stanovište o pouci, koje treba da pokrene na dalje razmišljanje i razgovor.
 - **Istraživanje** omogućava čitaocu kreativne načine da istražuje tematiku sedmične pouke.

Biblijska pouka za mlade i Crkva

Biblijska pouka za mlade pripremljena je u Generalnoj konferenciji u Odeljenju za mlade vernike Crkve i objašnjava verovanja Hrišćanske adventističke crkve.

Pouka 1

Od 29. juna do 5. jula 2019.



I stvori Bog...

*»Ko čini krivo ubogome, sramoti stvoritelja njegova;
a poštuje ga ko je milostiv siromahu.«*

(Priče 14,31)

29. jun 2019.

MILENIJUMSKO REŠENJE

UVOD (1. Mojsijeva 1,1.26-31; 2,7; 4,9; Priče 14,31)

Su

Već izvesno vreme milenijumsko pitanje iskrsava na radnom mestu, u društvu, pa čak i u našoj crkvi. Ova generacija se često karakteriše kao rastrojena, zahtevna, sebična, apatična i slično. Ova generacija ima na dohvat ruke tako mnogo resursa, a da li išta čini s njima?

Pouka za ovu sedmicu navela me je na razmišljanje o tome koja je naša prava misija i svrha kao mladih hrišćana koji žive u doba tehnologije i zabave – i zaključujem da se ta misija nije promenila. Tekst Mihej 6,8 kaže da treba „da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno s Bogom svojim“ – i to još uvek zvuči aktuelno bez obzira na istorijski period u kom se nalazimo.

Bog želi još jednom da utisne svoj lik u nas.

U 1. poglavlju 1. Knjige Mojsijeve, počevši od 1. stiha i nastavljajući sa 26. i 31. stihom, vidimo da je Bog stvorio Adama i Evu po svom obličju, i da im je zatim dao vlast i odgovornost da se staraju za zemlju i sve i svakoga na njoj. I jedino ako tražimo da budemo ponovo promenjeni po ugledu na Njegovo obličje, može nam se poveriti odgovornost da se staramo za one koji su oko nas. Bog želi još jednom da utisne svoj lik u nas, da bismo mogli da pozitivno delujemo u svojoj zajednici, na ljude koji su pod našim direktnim uticajem. Što više budemo voleli svog Tvorca, to će se naše srce i um menjati, i imaćemo želju, interesovanje i dovoljno ljubavi da činimo ono što je ispravno i dobro za ljude oko nas. To nije nešto što možemo činiti u svojoj sili, i ako budemo i dalje pod uticajem društva, ako nastavimo da se prilagođavamo njegovim merilima u vezi sa onim što se smatra prikladnim za mlade ljude, nećemo biti u stanju da izvršimo takav uticaj.

Ne dopustite da vam društvo prilepi neku etiketu na osnovu datuma vašeg rođenja, i da vas svrstava u skladu s tim. Radije postanite ono najbolje što možete postati i izaberite da budete drugačiji. Ohrabrujem vas da odlučite da prihvatite odgovornost i da ispunite svrhu koju Bog ima za vas – svrhu koju jedino vi možete da ostvarite – i da izvršite uticaj na ljude koje je Bog doveo na vaš put, jer „ko zna nijesi li za ovako vrijeme došla?...“ (Jestira 4,14). Ako ste živi danas, to je zato što ste primili neverovatnu blagodat i ljubav. Svaki dah koji udišemo jeste još jedan podsetnik na to da danas možemo izvršiti uticaj koji će jednog dana doneti onu presudnu promenu.

Mišel Solheiro, Edmonton, Alberta, Kanada

Osuđena na doživotnu robiju

Sintoja Braun je odrastala u uslovima koji bi poljuljali veliku većinu nas. U svom domu je trpela zlostavljanje, živeći sa očuhom alkoholičarem, dok je njena biološka majka radila kao prostitutka da bi finansirala svoju zavisnost od droge.

Kao tinejdžerka, sa šesnaest godina, Sintoja je pobjegla od kuće. Bežeći iz svog doma u Nešvilu, obrela se u svetu droge i prostitucije. Jedne noći, muškarac koji je „koristio njene usluge“ pokupio ju je i odveo u svoj stan. U jednom trenutku, pomislivši da joj je život ugrožen, reagovala je pucajući u njega iz pištolja. Iako se pozivala na samoodbranu, osuđena je kao odrasla osoba na doživotnu robiju bez prava na pomilovanje dok ne napuni šezdeset devet godina.¹

**Ponekad se
osećam nemoćno
pred realnošću
svetskih problema
kao što je taj.**

Kako ovaj svet vidi pravdu**(Priče 28,5; Rimljanima 12,19)**

Premda su neki detalji ove priče pomalo nejasni, nema sumnje da je Sintoja bila žrtva trgovine ljudima, i da je američki pravosudni sistem zapečatio njenu sudbinu poslavši je iza rešetaka. Nažalost, pravda ne biva uvek zadovoljena.

Holivud pokušava da definiše pravdu stvarajući heroje koji se obraćaju našoj urođenoj potrebi za veličanjem ljudske snage. Mi želimo da neko promeni situaciju nabolje. Zato volimo taj zamišljeni svet u kom dobri momci uvek pobeđuju u borbi protiv zlih. Isti pogrešan duh ponekad navodi pojedince da se ishitreno priključuju raznim pokretima u nadi da će na taj način učiniti ovaj svet boljim. Mi želimo jednostavno rešenje i brze odgovore na najteža životna pitanja. To je ono što očekujemo od društvene pravde. Međutim, u ovom iskvarenom svetu, pravda se često svodi na to da, bez obzira šta je uzrok, neko uvek mora da plati.

Kad sistem zakaže (Psalmi 58,11; 73,17; 119,126-136)

Prema Ujedinjenim nacijama, četiri milijarde ljudi živi izvan zakona. To znači da je, u slučaju te grupe, javni pravosudni sistem zakazao i nije učinio ništa da ih zaštiti od nasilja. Jedan od načina na koji se to nasilje danas u svetu ispoljava je trgovina ljudima, industrija koja donosi prihod od oko 150 milijardi dolara godišnje.

Nepravda preovlađuje u našem društvu, što dalje dovodi do ugnjetavanja siromašnih, invalida, žena i raso diskriminiranih osoba u mnogim zemljama širom sveta. Neki dobronamerni pojedinci preuzeli su na sebe odgovornost da ukažu na te nepravde koje su posledica nasilja i drugih represivnih sredstava, ali njihovi napori ne donose rešenje koje nastoje da postignu.

Ovo je biblijska pravda (Isaija 61,8; Jakov 1,27; 1. Jovanova 2; Otkrivenje 12,17)

Međutim, kad pogledamo biblijsko značenje pravde, dobijamo potpuno drugačiju sliku. Jevrejska reč za „pravdu“ je *mispat*, koja ukazuje da se prema svim ljudima treba odnositi podjednako. Ta definicija obuhvata mnogo više od kazne za zlodelo i podrazumeva vraćanje ljudima njihovih prava. Kad se upotrebi, ta reč

se često povezuje sa prihvatanjem odgovornosti i staranjem za udovice, siročad i druge ugrožene pojedince (Jakov 1,27).

U Božjim očima, pravda podrazumeva blisku uključenost u život ljudi za koje se zalažete. Ona podrazumeva sagledavanje bola i tlačenja na način na koji ih Bog vidi. Navodi se da je Bob Pirs, osnivač organizacije „World Vision“, rekao: „Neka moje srce bude slomljeno onim što slama Božje srce.“ Kad dopustite da vam srce bude slomljeno na taj način, shvatićete da je naša dužnost da učinimo sve što do nas stoji da bismo pomogli siromašnima, potlačenima i onima na margini društva – ne da bismo stekli sebi ime, već jednostavno zato što je to ispravno.

To dalje znači da bi trebalo da se priključimo Bogu – Onome koji je opisan kao naš Zastupnik, Advokat (1. Jovanova 2,1) – u Njegovom radu na spasavanju ljudi od ovog izgubljenog sveta i jednog nemilosrdnog tužioca.

Na širem planu, naš Otac nastoji da obnovi ono što je izgubljeno na ovom svetu: dostojanstvo, lepotu, slobodu, ljubav i mir. Uspostavljanjem pravde, mi uzdižemo Božji moralni zakon i skidamo ljagu s Njegovog imena.

Postupaj pravедno i voli milost (Propovednik 12,14; Isaija 1,17-19; Mihej 6,8; Jovan 3,16; 2. Korinćanima 5,10.11; Otkrivenje 16,7)

Iako nemamo brzo rešenje koje kao društvo često priželjkujemo, naša dužnost prema čovečanstvu se ne menja. Iako hranjenje jednog beskućnika neće iskoreniti glad, niti će prihvatanje neke mlade devojke sa ulice umanjiti rasprostranjenost trgovine ljudima, ipak treba to da činimo. Istinska pravda podrazumeva da postupamo ispravno čak i kad se rešenje ne može lako sagledati. Možda nikad nećemo postati popularni junaci poput onih iz video igrice, ali smo i pored toga pozvani da ispunimo svoju dužnost – kao što prorok kaže: „Da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno s Bogom svojim“ (Mihej 6,8). Kao potomak starosedelaca Toronta, doživela sam ekonomsku nejednakost na različitim nivoima. Ipak, ta nejednakost se najjasnije ogleda na licima beskućnika kojih ima po celom tom gradu, koji upadljivim natpisima ili ispruženim rukama mole za sitniš.

Ponekad se osećam nemoćno pred realnošću svetskih problema kao što je taj. Ponekad se nađem u iskušenju da jednostavno produžim dalje, ali onda se setim da je svako od tih muškaraca i žena Božje dete.

Kad govorimo o pravdi, ne bi trebalo nikad da zaboravimo na njenu suštinjsku komponentu, a to je milost. Baš kao što je Bog pokazao milost prema nama poslavši svog Sina da plati kaznu za naše grehe (Jovan 3,16), tako i mi moramo napredovati u svojoj misiji kao Njegovi predstavnici, da bismo doneli nadu i isceljenje ovom umirućem svetu.

ODGOVORITE

1. Dok posmatrate sve to nasilje u svetu oko vas, koja dela vam Bog stavlja na srce? Na koji način biste mogli pokušati da se uključite?
2. Koje vam reči i slike dolaze na um kad razmišljate o pravdi? Šta to znači za vas?
3. O kojim tekstovima iz Svetog Pisma možete da razmišljate da biste stekli jasnije razumevanje biblijske pravde?

Aleksandra Jevoah, Brempton, Ontario, Kanada

1 Nešto više o tome možete pročitati u članku: Christine Hauser, „Cyntoia Brown, Trafficking Victim Serving Life Sentence for Murder, Will Get Clemency Hearing“, New York Times, May 3, 2019, <https://www.nytimes.com/2019/05/03/us/cyntoia-brown-clemency-hearing-.html>.

„Sa pristavskom službom povezana je obaveza, ne samo prema Bogu, već i prema čoveku. Beskrajnoj Iskupiteljevoj ljubavi svako ljudsko biće duguje dar života. Hrana, odeća i zaklon, telo, um i duša – sve je stečeno Njegovom krvlju. Obavezom zahvalnosti i službe, koja je tako nastala, Hristos nas je povezao s našim bližnjima. On nam zapoveda: 'Iz ljubavi služite jedan drugome' (Galatima 5,13). 'Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste' (Matej 25,40).

'Dužan sam', izjavljuje Pavle, 'i Grcima i divljacima (varvarima), i mudrima i nerazumnima' (Rimljanima 1,14). Ovo važi i za nas. Sve čime smo u životu blagosloveni više od drugih, čini nas dužnicima prema svakom ljudskom biću kome možemo učiniti dobro.

**»Beskrajnoj
Iskupiteljevoj ljubavi
svako ljudsko biće
duguje dar života.«**

...Mi smo samo pristavi, i od ispunjavanja naše obaveze prema Bogu i ljudima zavisi i blagostanje naših bližnjih i naša vlastita sudbina u ovom životu i u onom koji će doći.¹

„Kad ljudi koje je nebo izobilno blagoslovilo velikim bogatstvom propuste da sprovedu Božji plan i da olakšaju položaj siromašnih i potlačenih, Gospod je nezadovoljan i sigurno će ih kazniti. Oni nemaju izgovora za to što svojim bližnjima uskraćuju pomoć koju im je Bog omogućio da pruže. Bog se time obeščašćuje, Njegov karakter se pogrešno predstavlja od strane sotone, i On biva prikazan kao strogi sudija koji dopušta da bića koja je stvorio pate. Takvo pogrešno tumačenje Božjeg karaktera iznosi se vrlo uverljivo, i ljudsko srce, delovanjem kušača, otvrdnjava prema Bogu. Sotona optužuje Boga upravo za ona zla koja je sam naveo ljude da čine time što uskraćuju svoja sredstva napaćenima. On pripisuje Bogu sopstvene osobine.“²

ODGOVORITE

1. Koga društvo, lokalne kulture i grupe smatraju najmanjim?
2. Bog nam je dao život, hranu, odeću, sklonište i još mnogo blagoslova, i zato navedite trinaest stvari koje ste primili od Njega, a koje bi mogle biti od koristi onim najmanjim.
3. Duboko razmislite o onome o čemu govori poslednji odlomak koji smo naveli, i razgovarajte šta to znači za vas lično.

Džontu Mičel, Njuport, Nju Hempšir, SAD

1 Elen G. Vajt, Vaspitanje, str. 139 orig.

2 Ellen G. White, „Parable of the Rich Man“, The Review and Herald, June 26, 1894.

Kad god idem na putovanje, s tim je skopčano mnogo planiranja: izbor hotela, termini letova, ko će me sačekati na aerodromu, da li da iznajmim automobil – i ako to učinim, da li ću se izgubiti u saobraćaju – koliko novca mi je potrebno za hranu, i tako dalje. Uvek iščekujem da će se nešto nepredviđeno desiti, jer ne ide uvek sve po planu. Osim toga, zbog svih tih dešavanja, nikad se potpuno ne opustim tokom sna – a to su sve kontrolisane situacije, planirana putovanja na koja sam pristao i kojima se obično radujem, tako da bi trebalo da budem smiren i da „bacim sve svoje brige na Isusa“ (videti 1. Petrova 5,7). Zar ne?

A zatim posmatram muškarce, žene i decu koji su ponekad prinuđeni da napuste svoje domove bežeći od siromaštva, gladi, nasilja, pa čak i smrti. U nekim slučajevima, oni ne znaju svoju krajnju destinaciju, a njihovo prevozno sredstvo je pretrpani kontejner u kom su zbijeni kao sardine ili neki brodić nepodesan za plovidbu, a ponakad moraju da pređu stotine kilometara peške. Jedina odeća koju imaju je ona koju nose na sebi, jedini novac koji su imali dali su krijumčarima da ih prevezu što je dalje moguće. Niko ih ne sačekuje, nemaju krevet za noćni odmor, ni hranu da bi utolili glad u toku dana, pa čak ni u toku sedmice. Nikad se ne osećam prijatno pred prizorom dece na graničnim prelazima, ili one koja u rukama majki izbeglica plaču zbog lošeg postupanja ili straha od nepoznatog.¹

**Način na koji živimo
i na koji se staramo
jedni za druge u velikoj
meri određuje našu
sudbinu.**

Prednosti koje uživamo trebalo bi da budu upotrebljene za pomoć onima koji su u nevolji. Trebalo bi da zastanemo za trenutak i zamislimo se nad tim koliko smo blagosloveni, a onda da se setimo da je Bog Stvoritelj svih ljudi. „Ljudska bića“ bi trebalo da se odnose prema svojim blišnjima onako kako bi želela da se drugi odnose prema njima. „Istinu vam kažem: kad god ste učinili nešto za jednog od ove moje najmanje braće, za mene ste učinili“ (Matej 25,40, SSP). U svetu u kom postoji toliko konfuzije, nepravde, moralnog propadanja, nemojmo sramotiti Boga postavljajući pitanje koje je Kain postavio: „Zar sam ja čuvar brata svojega?“ (1. Mojsijeva 4,9). Mi provodimo jedan kratak period vremena na ovom svetu. Ovaj život, ovakav kakav je, nije naše mesto za odmor. Način na koji živimo i na koji se odnosimo jedni prema drugima u velikoj meri određuje našu sudbinu. Mi smo čuvari svoje braće.

ODGOVORITE

1. Da li bi trebalo da se osećate odgovornim da primite strance u svoju zemlju, zajednicu, u svoje škole i u svoj dom?
2. Šta Biblija otkriva o Hristovom stavu prema ljudima kojima je potrebna pomoć?
3. Možete li se setiti kada ste poslednji put proslavili Boga odričući se sebe da biste nekome pomogli?

Piter Votson, Abako, Bahami

1 Dara Lind, „The Trump Administration's Separation of Families at the Border, Explained“, Vox, updated June 15, 2019, 1–9.

Priprema za putovanje može trajati sedmicama, ponekad i mesecima. Sve zavisi od nekih važnih činilaca kao što su period godine, destinacija, dužina boravka. Kad sam sa porodicom išla na putovanje ranije ove godine, morali smo da nabavimo pasoše za troje od četvoro članova naše porodice. Bilo je potrebno mnogo planiranja da bismo upeli da nabavimo potrebnu dokumentaciju samo da bismo otišli iz svog doma na ostrvu.

**Morate o tome misliti
ranije da bi na dan
polaska sve bilo na
svom mestu.**

Kad se pripremate za putovanje, morate uzeti u obzir smeštaj, novac za troškove i odgovarajuću garderobu, u skladu sa vremenskim prilikama na vašem odredištu. Morate o tome misliti ranije da bi na dan polaska sve bilo na svom mestu. Bilo bi strašno da se nađete na aerodromu, a da onda, kad dođe trenutak da se ukrcate u avion, shvatite da ste zaboravili neki važan dokument ili deo prtljaga koji vam je zaista potreban.

Isto važi i kad je reč o pripremi za ono putovanje kad Isus bude došao, to najvažnije putovanje – na oblacima do neba. Tamo ćemo provesti kratkih hiljadu godina pre nego što se budemo smestili u svom novom domu na zemlji. Međutim, pre nego što pođemo na to putovanje, potrebno je da se priprelimo.

Važna dokumentacija koju treba pregledati pre tog putovanja jesu naša Biblija i Duh proroštva, jer sadrže informacije o onome što je potrebno za život tamo kuda idemo. Možemo naučiti kako da volimo Boga i svoje bližnje (2. Mojsijeva 20), koju je hranu najbolje jesti (Otkrivenje 22,2), i koje je najbolje vreme za odmor i obnavljanje (2. Mojsijeva 20,8-11). Tu su takođe i informacije o pejzažima (Otkrivenje 21,21) i divljim životinjama (Isaija 65,25), koji nas tamo očekuju.

Višak prtljaga neće biti dozvoljen (Matej 6,15). Potrudite se da oprostite drugima da bi i Bog mogao da oprost vama. Neće biti ni opterećenih srca, jer žalost, tuga, smrt i bol neće biti dozvoljeni na našoj destinaciji. Gospodnja radost će činiti da naš prtljag bude lak, zato se potrudite da svaki kutak svog kofera ispunite njom.

Nema potrebe da se brinemo za garderobu jer će Bog Otac biti naš domaćin. On nam je svima obećao odeću pravednosti. Bog nas je pokrio. On će se pobrinuti i za našu hranu (dvanaest vrsta plodova) i naš smeštaj (stanove na nebu).

Budite poslušni i uzdajte se u Boga. Kad budete živeli u skladu sa Božjom voljom i verovali Njegovim obećanjima, sigurno ćete na svoje odredište dospeti u miru. Bog je naš glavni pilot, zato nema razloga za brigu; čak i ako povremeno doživimo turbulencije, naš bezbedan dolazak je zagarantovan.

Da bi bilo koje putovanje bilo uspešno, morate se pripremiti. Ne možete jednostavno skočiti na noge jednog dana i odlučiti da posetite Boga. Koliko god se trudimo da uredimo sve u vezi s našim ovozemaljskim putovanjima, uložimo deset puta više napora da bismo se pripremili za to putovanje koje traje čitavog života.

ODGOVORITE

1. Da li ostavljamo svoju pripremu za poslednji trenutak? (Kada bi trebalo da počnemo da se pakujemo?)
2. Šta možemo preduzeti da bismo bili sigurni da nećemo propustiti poslednji poziv za ukrcajanje?

Džanel Spenser, Britons Hil, Bridžtaun, Barbados

Jedan od mojih bivših kolega izjavio je da mu se ne dopada pesma Ezekije Vokera (H Ezekiah Walker) pod nazivom „Potreban si mi da bih preživeo“ („I Need You to Survive“). Nije bilo u njegovoj prirodi da koristi snažne izraze kao što je ovaj: „Nisu mi potrebni ljudi da bih preživeo, potreban mi je jedino Bog!“ Razumela sam ga, ali sam mu s puno takta objasnila da Hristovo telo mora da se brine čak i o najslabijim svojim članovima iz mnogo razloga, ali najvažniji je ipak potreba da se Božja ljubav pokaže svetu. Mi smo potrebni ljudima.

Zanemarivanje da se zadovolje neposredne potrebe našeg društva stvorilo je problem koji je metastazirao, poprimivši alarmantne razmere. Ljudi koji su zanemarivani često se okreću kriminalu, što se završava još težim ranjavanjem ne samo počinioca već i mnogih drugih. Kao što je to pisac i filozof Elbert Hubard lepo sročio: „Duboko u svom srcu, mudri ljudi su svesni te činjenice – jedini način da pomogneš sebi jeste da pomažeš drugima.“¹ Nažalost, mi se više bavimo pomaganjem sebi samima.

Da li smo toliko zauzeti spasavanjem sebe i bliskih članova svoje porodice da zaboravljamo na one u našem okruženju kojima je potrebna pomoć? Biblija je predviđela da će umnožavanje bezakonja uticati na ljubav prema drugima (Matej 24,12). Društveni mediji ne čine tu situaciju ništa boljom, jer nas izlažu većem broju negativnih informacija nego što smo ikad ranije imali. Pa ipak, Bog nam zapoveda da nastavimo da pokazujemo ljubav i u najbeznadežnijim situacijama (Jovan 13,34.35).

Srećom, naš Spasitelj je spreman da upotrebi bilo koga ko pristane da se odrekne sebe i voli svog bližnjeg kao sebe. On je spreman da ljudima iz našeg okruženja kojima je potrebna pomoć preko nas pokaže da imaju Stvoritelja koji ih voli i koji im želi ono najbolje.

Potpuna svesnost o potrebama onih oko nas može delovati poražavajuće, pa kao sluga koji je imao samo jedan talenat, možemo doći u iskušenje da pomislimo kako ne možemo učiniti ništa značajno. Međutim, ne smemo pomisliti da će sve što učinimo biti uzalud. Isus je obećao da će nam pomoći u svemu što će Njemu doneti slavu. Zato, pokažimo pravdu, zauzmimo se za slabe i delimo ono malo što imamo. Bog je znao da ćemo se, brinući o najslabijima, automatski pobrinuti za sebe same i pripremiti jedan naraštaj da prihvati ono što je Hristos učinio za njih na krstu.

ODGOVORITE

1. Razmislite o sledećoj izjavi Džejmisa Lendela Basforda: „Samo želeći dobro je mlaka ljubav, ali činiti dobro je božanski.“ Da li je bilo trenutaka kad ste nekome mogli da ponudite više od reči?
2. Da li vam je teško da pomažete drugima (beskućnicima, prosjacima, starijima, nevernim članovima porodice)?

Zelinda Sili-Skavela, Ošava, Ontario, Kanada

¹ Elbert Hubbard, *The Philistine* 18, no. 1 (Dec. 1903): 12.

ZAKLJUČAK

Razmišljanje o temi za ovu sedmicu trebalo bi da dotakne naše srce kako bismo zapazili šta Bog oseća prema siromašnima i onima koji pate. On trpi pri-tužbe kad mi tlačimo ili vređamo one koji su imali manje sreće u životu. Budući da je On ljubav, Bog i nas poziva da hodamo u istoj toj ljubavi (Efescima 5,1.2) i da pokažemo ko je On zaista tako što ćemo otkrivati Njegovo srce onima koji se nalaze u teškim okolnostima. Kad budu videli, na osnovu naših postupaka, da je Bogu zaista stalo do njihovog života i da On želi da ih spase, njihova srca će se prirodno otvoriti da prime Božju čudesnu, isceljujuću ljubav.

RAZMOTRITE

- Upoznajte se sa svojim susedima. Sprijatelžite se s njima i saznajte kako im možete pomoći i pokazati da ih cenite.
- Napišite pismo o tome šta Bog oseća prema ljudima koji su povređeni, ožalošćeni i zlostavljani, i kako to utiče na vas.
- Slušajte pesmu „Ljudima je potreban Gospod“ („People Need the Lord“) od Stiva Grina (Steve Green). Razmislite kako Bog pokušava da pomogne drugima preko vas.
- Isplanirajte prodaju domaćeg peciva u vašem susedstvu ili u crkvi. Zarađena sredstva donirajte lokalnom prihvatilištu ili nekoj humanitarnoj organizaciji koja pomaže siromašnima.
- Napišite pesmu o Božjoj ljubavi. Poklonite je nekome ko pati da biste mu ulepšali dan. Ispišite tu pesmu elegantnim slovima i budite kreativni u njenom ukrašavanju.
- Naučite napamet tekst pesme „Stojim ti na raspolaganju“ („I’m Available to You“) od Miltona Brunsona. Dok razmišljate o rečima pesme, zapisujte ideje o tome kako biste mogli učiniti nešto više za druge. A zatim, sprovedite te ideje u delo! Pozovite svoje prijatelje i/ili članove porodice da vam se pridruže.
- Napravite humanitarne pakete sa voćem, komadima garderobe (kao što su čarape), sredstvima za higijenu i nekom knjigom o Isusu. Isplanirajte da sa porodicom i prijateljima odete do grada i predate te pakete beskućnicima.

POVEŽITE

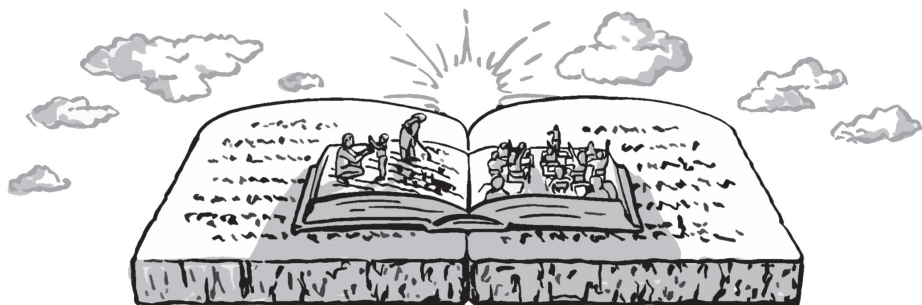
1. Samuilova 2,8; Psalmi 9,9.10; 17,5; 147,3.

Ellen G. White, *Christian Service*, pp. 186-188.

Dženifer Alisija Alvarado, Toronto, Ontario, Kanada

Pouka 2

Od 6. do 12. jula 2019.



Plan za bolji svet

*»Ne budi osvetljiv, i ne nosi srdnje na sinove naroda svojega;
nego ljubi bližnjega svojega kao sebe samoga; ja sam Gospod.«*

(3. Mojsijeva 19,18)

Izgleda da je čovečanstvo, tokom proteklih nekoliko stotina godina, napravilo krupne korake ka uspostavljanju pravde i ravnopravnosti svih ljudi. Bili smo svedoci pokreta za ljudska prava (1899-1920), pokreta „Crni život je bitan“ (2013), kao i pokreta #MeToo koji se bori protiv seksualnog uznemiravanja i iskorišćavanja (2017). Međutim, kad pogledamo ovaj svet u njegovom trenutnom stanju, sa političkim progonoštvom, rasnom i obrazovnom neravnopravnošću, ekonomskom nepravdom, eksploatacijom i svim vrstama zloupotreba onih najranjivijih, očigledno je da smo daleko od Božjeg ideala.

**U samoj suštini
pravde nalazi se
jednostavno, a ipak
duboko načelo
ljubavi.**

Ne dosežemo taj ideal zato što su naš pravosudni sistem i naše humane ideje o društvenoj pravdi suštinski manjkave. Ne možemo valjano sprovoditi pravdu svojim sekularnim zakonima dok ignorišemo Davaoca pravde i Tvorca svega što je pravično.

Mi uviđamo da će na širem planu, jedino Bog, kad se bude vratio, moći da donese konačnu pravdu ovom iskvarenom svetu. Ipak, prepoznajemo da i mi moramo biti aktivno uključeni u sve aspekte društvene pravde kao sledbenici Onoga koji je savršeno pravedan.

Naše poznavanje i razumevanje Boga ogleda se u tome u kojoj meri delimo Njegovu žudnju za pravdom.

Njegovo uputsvo nama dok se nalazimo na zemlji jeste da se staramo za ranjive i da pokažemo Njegov karakter svojim ljubaznim postupcima.

U tekstu Mihej 6,8 Bog nam kaže: „Pokazao ti je, čovječe, što je dobro; i šta Gospod ište od tebe osim da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno s Bogom svojim?“ Tu nam On govori da preduzmemo nešto kad vidimo nepravdu. To nije nešto neobavezno za Božji narod, to je sastavni deo onoga što bi trebalo da budemo.

Dalje, postupati pravedno znači otvarati „usta svoja za nijemoga, za stvar svijeh namjenjenijeh smrti“ (Priče 31,8), i zasnovati svoj život na ljubavi prema Bogu i ljudima. Kao što On sam kaže: „Sudite pravo i budite milostivi i žalostivi jedan drugom. I ne činite krivo udovici ni siroti, inostrancu ni siromahu, i ne mislite zlo jedan drugom u srcu svom“ (Zaharija 7,9.10).

U samoj suštini pravde nalazi se jednostavno, a ipak duboko načelo ljubavi. Naša ljubav prema Bogu meri se našom ljubavlju prema ljudima. Zato nam Isus zapoveda: „Volite jedan drugoga“ (Jovan 13,34), što dovodi do toga da postupamo pravedno prema svima. Prema Isusu, to je ono što ovom svetu pokazuje da smo hrišćani – naša ljubav prema drugima (Jovan 13,35).

Treća knjiga Mojsijeva u glavnim crtama opisuje dužnosti sveštenika i žrtveni sistem u jevrejskom svetilištu. Bog je uspostavio taj sistem da bi slikovito prikazao svoju ljubav koja se ogleda u Njegovom postupanju prema našim gresima (Rimljanima 5,8; Jevrejima 9,22). Treća Mojsijeva takođe opisuje ponašanje koje Bog očekuje od svog naroda kad je reč o njihovim uzajamnim odnosima. Želeo je da oni budu sveti narod u svom odnosu prema Njemu i kanal blagoslova jedni za druge, kao i za okolne narode.

Moramo imati na umu da je Bog neposredno pre toga izbavio Izraelce iz Egipta, gde su bili robovi približno četiri stotine godina. U tom periodu, oni su dobro upoznali egipatske običaje i prihvatili mnoge od njih.

Da stvari budu još gore, Bog ih je poveo natrag u Hanan, gde su vladali običaji koji su smatrani gadostima pred Gospodom. Nasuprot svemu tome, Bog je želeo da pouči svoj narod o nebeskoj kulturi i načinu življenja ukorenjenom u ljubavi, a ne u sebičnim običajima zasnovanim na senzualnosti.

Preko Mojsija, Bog je dao naročita uputstva o tome kako da sveštenici vrše službe koje su ukazivale na prolivanje Hristove krvi kao konačne žrtve za oprostjenje ljudskih greha (Jovan 1,9). Bog je time želeo jasno da pokaže da je On Bog ljubavi koji je pronašao način da pokrije naše grehe i tako ostane u prisnoj vezi sa nama. Po toj zamisli, ubijanje životinje kao žrtve za greh trebalo je da ostavi trajan trag u umu počinioca i navede ga da oseti gađenje prema grehu i da ga se kloni.¹

Bog je takođe želeo da pokaže kako bi, kao što je On mogao da oprostima nama, i mi trebalo da pokazujemo ljubavnost i da praštamo jedni drugima (Efescima 4,32). Osvetoljubivost i ljutnja na one koji su nam možda zgrešili – to je nešto što Bog ne želi u karakteru svog naroda (2. Mojsijeva 2,13; 3. Mojsijeva 19,18). Njegov narod treba da bude narod koji voli, narod sa moralnim karakterom potpuno različitim od karaktera naroda koji ih okružuju (1. Petrova 4,8.9).

ODGOVORITE

1. Da li ste prihvatili realnost da vam je Bog oprostio na osnovu žrtve svog Sina, Isusa Hrista?
2. Šta vas sprečava da i vi praštate drugima?

Bendžamin Garsija, Sagino, Mičigen, SAD

1 Francis D. Nichol, ed., *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, 2nd ed., vol. 1 (Hagerstown, MD: Review and Herald, 1978), pp. 693–696.

Viči na sav glas (Isaija 58,1)

Poziv Izraelu trebalo je da bude blagoslov i okolnim narodima. Međutim, u tekstu Isaija 58,1 pominje se jedan poklič kojim je trebalo da budu objavljeni gresi i nepravde Božjeg naroda. Da bismo bolje razumeli razloge za taj poklič, moramo uzeti u obzir kontekst. U stihu Isaija 56,1, Bog je izrekao zapovest:

**Kad Božji narod
objedini religiozni
post sa svojim
verskim iskustvom,
Božji karakter se
otkriva svetu.**

„Pazite na sud, i tvorite pravdu, jer će skoro doći spasenje moje, i pravda će se moja objaviti.“ Tu vidimo da su sud i pravda uzajamno povezani. Sud i pravda su deo Božjeg plana spasenja, ali i deo Njegovog plana da pokaže svoj karakter ovom svetu.

To je dovelo do osude vođa u Izraelu. Predvodnici izraelskog naroda nisu poslušali poziv koji im je Bog uputio. U 57. poglavlju Knjige proroka Isaije nabrajaju se nepravedna dela vođa u Izraelu. Jedno od tih dela bilo je da „pravednik mre, i niko ne mari“ (Isaija 57,1). Vođstvo u Izraelu dopustilo je da Božji narod potpuno zaboravi na svoju moralnu obavezu i na činjenicu da je trebalo da bude blagoslov ovom svetu.

Lažna religija (Isaija 58,1-5)

Nastavljajući sa čitanjem 58. poglavlja Knjige proroka Isaije, nailazimo na opis lažne religije u stihovima 1-5. Izraelci su smatrali da religioznim delima kao što su post, molitva i prinošenje žrtava ispunjavaju svoju versku dužnost. Međutim, iako su prividno vršili svoje dužnosti, njihova religija je bila površna, jer žrtve same po sebi nisu posedovale pravednost potrebnu da bi se svetu dočarala Božja pravda. Svršishodan post koji je Bog želeo od Izraela trebalo je okolnim narodima da pokaže pravdu i milost na delu. Zato Bog u 5. stihu pita: Kakav je post meni ugodan?

Istinska religija (Isaija 58,5-7)

Istinska religija, prema tekstu Isaija 58,6-9, obuhvata razvezivanje sveza bezbožnosti, oslobađanje ugnjetenih, deljenje hleba sa gladnima, pružanje utočišta beskućnicima i oblačenje onih koji nemaju odeću. Dakle, prava religija podrazumeva staranje o onima koji imaju manje sreće u životu i zauzimanje za one kojima se čini nepravda. Kad brižnost prema onima koji su u nevolji udružimo sa svojim religioznim običajima, to donosi pravo zadovoljstvo. Svrha evanđelja i plana spasenja je da objedini sud i pravdu. Na taj način bi Izrael mogao da bude blagoslov svetu. Kad se evanđelje doživi i pokaže na delu, svet može da vidi slavu Božjeg karaktera.

Slava (Isaija 58,8.9; Matej 5,16; Otkrivenje 18,1)

Kad Božji narod objedini religiozni post sa svojim verskim iskustvom, Božji karakter se otkriva svetu. To obećanje je dato u 8. stihu: „Tada će sinuti vidjelo tvoje kao zora.“ Veznik *tada* označava da je ono što sledi rezultat nečega što tome prethodi. Da je Izrael hranio gladne, oblačio gole, obezbeđivao smeštaj beskućnicima i borio se za ugnjetene – i sve to povezao sa svojim verskim dužnostima – rezultat bi bio Božja svetlost (slava) koja sviće kao zora.

Svetlost je u Bibliji sinonim za Božju slavu (videti 2. Korinćanima 4,6). U svetu koji je pomračen nepoznavanjem Božjeg karaktera, naša dela otkrivaju da li živimo ili ne živimo u skladu s porukom koju tvrdimo da objavljujemo. U tekstu Otkrivenje 14,6-13 Bog savremenom „Izraelu“ daje konačnu poruku koja se mora objaviti svetu. Jedna od prvih zapovesti odnosi se na odavanje slave Bogu. Zatim, Otkrivenje 18,1 govori o rezultatima otkrivanja Njegove slave (karaktera) svetu: „Posle toga videh jednog drugog anđela kako silazi sa neba. Imao je veliku vlast, a zemlja je bila obasjana njegovim sjajem“ (SSP). Upravo zbog te slave, Isus u svojoj besedi na gori, zabeleženoj u 5. poglavlju Evandjelja po Mateju, naglašava važnost dobrih dela, izjavljujući da naša svetlost treba da svetli pred ljudima. S kojim ciljem? „Da vide vaša dobra dela i da slave vašeg Oca, koji je na nebesima“ (Matej 5,16). Svetu je očajnički potrebno da vidi tu slavu, a Gospod je nas zadužio da je objavljujemo.

Dar koji koji se uvećava davanjem (Priče 11,25)

Car Solomon, najmudriji čovek na zemlji, naglašavao je važnost velikodušnosti i davanja. On tvrdi: „Podašna ruka biva bogatija, i ko napaja, sam će biti napojen“ (Priče 11,25). Apostol Pavle stavlja isti naglasak u 2. Korinćanima 9,6: „Ko škrt seje, škrt će i žnjeti, a ko izdašno seje, izdašno će i žnjeti“ (SSP). Bog želi da iskusimo sreću i radost koji dolaze sa službom. On nas je blagoslovio stanovima, poslovima, hranom, porodicom i sa još mnogo toga, ali kad te blagoslove zadržavamo za sebe i ne delimo ih sa drugima, mi propuštamo naročiti blagoslov koji Bog želi da primimo. Sve što nam je On dao namenjeno je tome da mi budemo blagoslov drugima. Jer kad napajamo druge, i sami ćemo biti osveženi. Služba je dar koji se uvećava davanjem.

ODGOVORITE

1. Da li smo, kao hrišćani, pozvani da se aktivno uključimo u pitanja društvene pravde današnjice (kao što su imigracija, raspodela bogatstva, siromaštvo, kriminal, itd.)?
2. Da li je bilo trenutaka kad ste morali da skrenete s puta da biste pomogli nekome, iako je to moglo da vam stvori neprilike? Kako ste se osećali nakon toga?

Lo-Ami Ričardson, Orlando, Florida, SAD

„Bog je zatražio od Izraeljaca da donose još jedan desetak od sveg svog dohotka... Ovaj desetak, ili njegovu vrednost u novcu, trebalo je da narod u toku dve godine donosi na mesto u kome se nalazi Svetilište. Pošto prinesu zahvalne žrtve Bogu, a određenu količinu predaju svešteniku, trebalo je da ostatak upotrebe za vreme verske svečanosti na koju će pozvati Levite, došljake, siročad i udovice...

Međutim, svake treće godine, ovaj drugi desetak trebalo je da upotrebe u svom domu da bi ugostili Levite i siromahe, kao što je Mojsije zapovedio: 'Da jedu u mestima tvojim i nasite se' (5. Mojsijeva 26,12). Ovaj desetak je obezbedivao sredstva za dobrotvorne svrhe i za razvijanje duha gostoprimstva...

**»Velika zla nastaju
zbog stalnog
gomilanja bogatstva
u rukama jedne klase,
i osiromašenja i
propadanja druge.«**

Božji zakon je siromašnima davao pravo na određeni deo zemaljskih proizvoda. Ako bi neko bio gladan, imao je pravo da uđe u njivu ili voćnjak ili vinograd svoga blišnjega i da zrnem ili voćem utoli svoju glad...

Svi pabirci posle prikupljanja roda sa njiva, voćnjaka i vinograda pripadali su siromašnima...

Svake sedme godine primenjivana je posebna mera, donesena u korist siromašnih. Subotna godina, tako su je zvali, počinjala je na kraju žetve. U vreme setve, koja je dolazila posle te berbe, njive nisu zasejavane, vinogradi u proleće nisu orezivani, pa narod nije smeo da očekuje ni žetvu ni branje vinograda. Od onoga što je zemlja sama rodila, smeli su da jedu dok je bilo sveže, ali nijedan deo nisu smeli da stavljaju u žitnice i podrume. Žetva je te godine pripadala došljacima, siromašnima, udovicama, pa čak i poljskim životinjama (2. Mojsijeva 23,10.11; 3. Mojsijeva 25,5).¹

„To su bile mere koje je naš milostivi Stvoritelj preduzeo da bi olakšao patnje, da bi uneo neki zrak nade, da bi sunčevom svetlošću bar malo obasjao živote bednih i nesrećnih.

Gospod je želeo da obuzda neumerenu ljubav prema imanju i moći. Velika zla nastaju zbog stalnog gomilanja bogatstva u rukama jedne klase, i osiromašenja i propadanja druge. Bez uspešnog ograničenja, moć bogatih pretvorila bi se u njihov monopol, a siromašniji bi, iako su u Božjim očima u svakom pogledu dostojni poštovanja, bili smatrani manje vrednim, pa bi njihova bogatija braća prema njima tako i postupala.²

ODGOVORITE

1. Iako je Gospod, preko Mojsija, dao Izraelcima mnoge zakone u nastojanju da „obuzda neumerenu ljubav prema imanju i moći“, da li je njihov nacionalni sistem bio imun na korupciju i gomilanje dobara?
2. Kako možemo primeniti slične principe u upravljanju svojim ličnim finansijama, da bismo uspešnije pomagali onima kojima je to potrebno?
3. U kom smislu su ti zakoni, doneti da bi pomogli unesrećenima, ipak osmišljeni tako mudro da podstaknu marljivost kod korisnika pomoći?

Endži Desev, Gatino, Kvibek, Kanada

¹ Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 530, 531 orig.

² Isto, str. 534 orig.

10. jul 2019.

BITI NESEBIČAN U SEBIČNOM SVETU – DA LI JE TO MOGUĆE?

Sr

PRIMENA (Filibljanima 2,3.4)

Živimo u prilično sebičnom svetu u kom smo svakodnevno bombardovani oglasima da kupimo što više stvari koje nam se sviđaju, da uživamo u što više zabave, da jedemo što više hrane koja godi našem apetitu... Kako onda mi, kao Hristovi sledbenici koji veruju u Bibliju, možemo živeti nesebično u svetu ogrezlom u sebičnost? Kako da izbegnemo zamku da živimo samo za sopstveno zadovoljstvo? Da li je uticaj onih oko nas suviše veliki, pa čak i neodoljiv?

Da, to izgleda nemoguće, ali s obzirom da nas je Bog pozvao da ostavimo svoje „ja“ po strani, to je i moguće u Njemu, i jedino u Njemu! Evo nekih saveta izvučenih iz Biblije koji nam mogu pomoći da ostvarimo taj cilj.

Provodite vreme sa Bogom. Činite to. Svakoga dana učite od vrhunskog Uzora nesebičnosti. Potrudite se da Isusov uticaj na vas bude jači od uticaja ovog sveta! Ako dođemo Bogu, On obećava da će nas poučavati, upućivati i savetovati (Psalmi 32,8).

Budite darežljivi (Luka 6,38; Dela 20,35). Naučite lekciju o darežljivosti. Važno je naučiti da se radujemo davanju više nego primanju. Kao što nam Biblija poručuje, važno je davati od srca, a ne „sa žalošću ili na silu“ (2. Korinćanima 9,7).

Služite (Matej 20,26.27; 1. Korinćanima 10,24; Filibljanima 2,3.4). Osim da dajemo, moramo naučiti i da služimo. Mnogi daju novac za različite humanitarne akcije, misionijske projekte i druga plemenita dela, ali možda nikad ni u jednom od njih ne učestvuju kroz ličnu službu. Služenje drugima je važno kao i davanje novca, ako ne i važnije. Služenje drugima trebalo bi da bude naš prioritet. Kad služimo drugima, mi učimo da manje mislimo na sebe. U Isusovom životu možemo videti svakodnevnu nesebičnu službu za druge. Donesite odluku da svakog dana pomažete i služite ljudima na svaki način koji vam stoji na raspolaganju. Molite se Bogu za vođstvo u tome da svakoga dana budete nekome blagoslov.

ODGOVORITE

1. Po čemu se davanje i služenje razlikuju? Šta mislite, šta od to dvoje teže pada većini ljudi? Šta je za vas teže?
2. U čemu se ogleda oštar kontrast između Isusove nesebičnosti i sebičnosti onih koji vas okružuju?
3. Da li vam se čini da postoji neprihvatljiv nivo sebičnosti u našoj modernoj kulturi? Koliko se to razlikuje od onog što nas Isus poziva da činimo?

Grigore Desev, Gatino, Kvibek, Kanada

Mnogi koji dolaze u Sjedinjene Države dolaze s jednom namerom – da ostvare američki san. Ljudi su spremni naporno da rade da bi stekli obrazovanje i dobro plaćen posao, osnovali porodicu, kupili kuću i kola, kao i druge stvari koje nam daju osećaj da smo nešto postigli.

Nema ničeg lošeg u tome što želimo da poboljšamo uslove svog življenja i obezbedimo stvari u kojima naša porodica uživa. Međutim, mnogo puta taj „san“ dolazi u središte naše pažnje, a samim tim postaje i smisao našeg života. Ponekad on zauzme mesto koje bi Bog trebalo da ima u našem životu. Tada počinjemo da donosimo odluke koje nas vode ka ostvarenju tog sna, umesto da nas približavaju Bogu.

Usredsredimo se na ljude, umesto na prolaznu imovinu.

umesto da postajemo sve sličniji Hristu, dešava se upravo suprotno.

U tekstu Matej 19,16-22 govori se o mladom poglavaru koji je bio blagosloven velikom imovinom. Ne samo da je bio bogat već i pristojan čovek. Međutim, bogatstvo je zauzelo središnje mesto u njegovom životu, postalo je bog umesto pravog Boga. Isus je tom mladom poglavaru poručio da se ne fokusira na „američki san“, već da svoje blagoslove počne da koristi na blagoslov drugima, da bi zadovoljio njihove potrebe. Nažalost, mladi poglavar nije voleo svog bližnjeg kao sebe samog.

Kad razmišljamo o Isusovom životu, pronalazimo dokaze da je u središtu Njegove pažnje bilo to da pomaže drugima i da im bude blagoslov. Uvek je vodio računa o potrebama drugih – fizičkim, i što je još važnije, duhovnim. Bilo Mu je više stalo da zadovolji potrebe ljudi nego da stekne titulu, da zaradi novac, ili da poseduje stvari koje bi Mu učinile život udobnijim.

Zato, sagledajmo širu sliku života i razmislimo o onome što je zaista bitno. Bog nas je blagoslovio na mnogo načina, pa budimo i mi blagoslov za druge. Usredsredimo se na ljude umesto na prolaznu imovinu. „Nego, prvo tražite njegovo Carstvo i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati“ (Matej 6,33, SSP). Investirajmo u ono što je na nebu, umesto u stvari ovog sveta.

ODGOVORITE

1. Da li vas vaš „američki san“ ometa u življenju na blagosav drugima?
2. Na koji način možemo investirati u ono što je na nebu? Kako bi to izgledalo u našem svakodnevnom životu?
3. Kako se možemo podsetiti da svojim blagoslovima budemo na blagoslav drugima?

Dejvid Monkada, Grend Rapids, Mičigen, SAD

12. jul 2019.

NAČIN RAZMIŠLJANJA ONIH KOJI SU BLAGOSLOV ZA DRUGE

Pe

ISTRAŽIVANJE (Matej 24,12; 1. Korinćanima 13,1-4)

ZAKLJUČAK

Pripadnici Božjeg naroda su kao posude preko kojih On izliva svoje blagoslove na zemlju. Međutim, zbog svoje sebične prirode mi lako postajemo zaboravni, i bude nam dovoljno da izgovorimo poneku molitvu zahvalnosti, a onda nastavljamo sa sopstvenim životom. Međutim, da bismo ispunili svoju prvobitnu svrhu, moramo promeniti ne samo svoje ponašanje već i način razmišljanja. U Evanđelju po Mateju, upozoreni smo da će nas umnožavanje bezakonja učiniti ravnodušnim, i da će „ljubav mnogih“ ohladneti (Matej 24,12). Mnogi misle da je „hrišćanski“ izbegavati sukobe kada bi, u stvari, trebalo da se zauzmemo za slabe. Mi smo na prvom mestu Hristovi sledbenici koji uzdižu Bibliju. Kuda god da idemo i šta god da radimo, mi predstavljamo Njega. I zato, bilo da se borimo protiv nepravde ili služimo na blagoslov siromašnima, moramo imati na umu da to bez ljubavi ništa ne vredi (1. Korinćanima 13,1-3).

RAZMOTRITE

- Ispecite hleb ili kolače koje možete odneti nekom susedu, i tako iskoristiti priliku da ga bliže upoznate.
- Okupite grupu prijatelja i uključite se u rad narodne kuhinje, prihvatilišta za beskućnike, ili neke druge humanitarne ustanove u vašem kraju.
- Napravite humanitarne pakete za izbeglice.
- Prepričajte parabolou o dobrom Samarjaninu (Luka 10,25-37) tako što ćete je smestiti u današnje okolnosti.
- Razmislite, prodiskutujte i uporedite okolnosti u kojima je, po Bibliji, hrišćanski ćutati, i one druge kada je potrebno nešto preduzeti.
- Vodite dnevnik o tome, ili ilustrujte različite načine na koje bi Bog mogao da nas upotrebi da budemo blagoslov onima s kojima dolazimo u dodir.
- Informišite se o raznim agencijama i organizacijama kojima se možete priključiti da biste pomagali onima kojima je to potrebno.

POVEŽITE

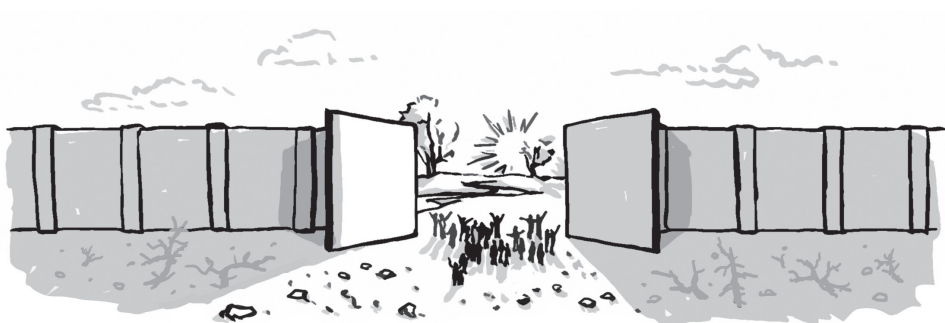
2. Mojsijeva 13,14-22.

Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 3, chap. 46, „Duty to the Unfortunate“; *Misli sa gore blagoslova*, 6. poglavlje, „Ne suditi, već pomagati“.

Isai Almeida Mekgrat, Grand Rapids, Mičigen, SAD

Pouka 3

Od 13. do 19. jula 2019.



Subota – Dan slobode

*»Onda im reče: 'Subota je stvorena radi čoveka,
a ne čovek radi subote. Tako je Sin čovečiji gospodar i subote.«*
(Marko 2,27, SSP)

13. jul 2019.

ROBOVANJE SUBOTI?

UVOD (Matej 11,28; Jovan 8,31-36)

Su

Da li ste se ikad osećali kao da se nalazite na pogrešnom mestu? Da li ste se ikad tako osetili u crkvi i pomislili: *Zar crkva ne bi trebalo da bude raj za one kojima je očajnički potreban Spasitelj?* Imao sam prednost da putujem u mnoge krajeve Sjedinjenih Država i, nažalost, mnogo puta sam se u crkvi osećao kao da sam na pogrešnom mestu. Nije bilo tople dobrodošlice, nije bilo zajedničkog ručka, ni vremena za druženje sa onima koji slično misle, čak ni pozdrava „dođite nam ponovo“ na odlasku. Ako sam se ja kao vernik crkve tako osećao, možete li da zamislite koliko je drugih posetilaca imalo slično iskustvo? Možda je ta tužna realnost ukorenjena u našem viđenju Subote i njene svrhe. U Evanđelju po Marku, čitamo da je „subota... stvorena radi čoveka, a ne čovek radi subote“ (Marko 2,27). Međutim, mi povremeno gubimo iz vida svrhu Subote i na kraju je kršimo a da toga nismo ni svesni.

Dakle, koja je svrha Subote? Adam i Eva koristili su to vreme da bi jačali svoj odnos sa Bogom i jedno sa drugim. U Starom zavetu, Izraelci su imali zakone koji su otkrivali lepotu poverenja u Boga, što se ispoljavalo držanjem Subote, kao u priči o mani ili onoj o subotnoj godini. Rana crkva opisana u Delima apostolskim koristila je Subotu ne samo za bogoslužjenje, već i za izgradnju zajedništva, što je snažilo porodice i crkvu u celini. U veoma revnoj lokalnoj crkvi u Peruu, u kojoj sam odrastao, postojala su pravila koja se ne smeju kršiti i stvari koje se ne smeju govoriti Subotom. Kad se osvrnem unazad, cenim to što su članovi moje crkve bili tako revni u poštovanju i držanju Subote. Međutim, često se pitam da li postoji bolji način da se prenese ista poruka, tako da ne izgubimo „radost“ Subote.

Jedna od glavnih teškoća za Izraelce bio je teret držanja Subote koji im je bio nametnut. Imali su tako mnogo rabinskih pravila da su postali „tvrđovrati“ i otvrdnuli srcem prema Bogu. Tegobna Subota bez radosti i bez prisnog razgovora sa Bogom nije Subota kakvu nam je Bog namenio. Da li se osećate opterećenim svake Subote? Tekst Jovanu 8,32 podseća nas: „Istina će vas osloboditi.“ Naš Spasitelj želi da nas oslobodi. On nam je dao Subotu da bismo se odmorili, razgovarali, slavili Boga i oslobodili se onoga što nas vuče nadole (škola, posao, problemi, dugovi, itd.). Zašto se i dalje držimo svojih tereta kad imamo nekog ko nam je obećao: „Dođite k meni, svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas odmoriti“ (Matej 11,28)? Da li je to zato što smo toliko usredsređeni na ono što treba i ne treba činiti da ne uspevamo da se opustimo i uživamo u Suboti?

Kad shvatimo slobodu koju Subota nudi i da možemo uživati u njoj svake sedmice, naše svetkovanje tog dana će se drastično promeniti. Bićemo blagoslov drugima zato što smo naučili da primimo subotni blagoslov. Pozivam vas da Subotu učinite danom slobode, a ne ropstva!

Huan Antialon, Rovej, Nju Džersi, SAD

Logos (2. Mojsijeva 16,16-26; 20,8-11; 3. Mojsijeva 25,1-11; 5. Mojsijeva 5,12-15; 15,1-11; Marko 3,1-6; Luka 6,6-11; 13,10-17; 14,1-6; Jovan 5,1-18; 9,1-34)

Istorijski gledano, religiozni diskurs u vezi sa Subotom bio je usmeren na njene legalne i kalendarske aspekte. Međutim, interesantno pitanje je kakva veza postoji, ako je uopšte ima, između Subote i zalaganja za društvenu pravdu? Ove sedmice, razmotrićemo detaljno šta Biblija kaže o slobodi i njenoj povezanosti sa Subotom.

Subota - Dan dostojanstva

Čak i nakon pada čovečanstva, Subota nudi, u našem svetu punom greha, jednu radikalnu viziju društva. Zapovest o sedmom danu – Suboti, zabeležena u tekstovima 2. Mojsijeva 20,8-11 i 5. Mojsijeva 5,12-15, prepoznaje taj dan kao dan odmora za celo čovečanstvo. U subotni dan, „nemoj raditi nikakoga posla ni ti ni sin tvoj ni kći tvoja ni sluga tvoj ni sluškinja tvoja, ni vo tvoj ni magarac tvoj, niti koje živinče tvoje, ni došljak koji je kod tebe, da bi se odmorio sluga tvoj i sluškinja tvoja kao i ti“ (5. Mojsijeva 5,14). Subota nije samo za vernike, niti za građane samo jedne zemlje – pa čak ni samo za ljude!

On želi da nas poštedi teških nameta greha.

U građanskom zakonu koji je otkriven Mojsiju na gori Sinaj, Bog je takođe predvideo subotnu godinu (na jevrejskom: *shmita*) za Izraelce. Svake sedme godine, trebalo je da oprostite svojim sunarodnicima njihove dugove, i da oslobode one koji su postali robovi zbog svojih dugova. Bog je ohrabrio Izraelce obećavši: „Blagosloviće te Gospod Bog tvoj“ – pod uslovom da poštuju *shmita* (5. Mojsijeva 15,6).

Štaviše, Bog im je zapovedio da tokom subotne godine ostave i zemlju da se odmori nakon šest godina obrađivanja (3. Mojsijeva 25,1-11). A kako su uspevali da se prehrane tokom subotne godine? Neshvatljivo, ali sasvim očekivano, Bog im je obećao da će šeste godine dati „te će roditi za tri godine“ (3. Mojsijeva 25,20). Bog je, zapravo, obećao mnogo više nego što je narod mogao da očekuje. Obezbedio je hranu za šestu godinu, za sedmu godinu počivanja, kao i za prvu godinu sledećeg sedmogodišnjeg ciklusa, kada su se sejali novi usevi. Na sličan način, Bog je Izraelcima u pustinjii obezbeđivao duplu porciju mane šestog dana u sedmici, budući da sedmog dana – u Subotu – mana nije padala (2. Mojsijeva 16,16-26).

Subota nudi ljudima slobodu od tereta iscrpljujućeg rada. Ta božanski garantovana sloboda prisiljava nas da poštuju dostojanstvo i vrednost svakog čoveka – a toga sve manje ima u današnjem svetu. Štaviše, poštujući Subotu i subotnu godinu, Božji narod je priznavao da, konačno, sve zavisi od Boga, a ne od njihovog rada. Kad, svetkovanjem Subote, priznamo Božju uzvišenu moć da obezbedi sve što nam je potrebno, to nas štiti od škrtosti i sebičnosti, a samim tim i nehumanosti koja iz toga proističe.

Subota - Dan identiteta

Kao što ste na osnovu ove pouke možda već zaključili, Subota je nešto više od dana okarakterisanog pravilima šta se sme, a šta se ne sme činiti. Kao ni-

jedan drugi dan, ona nas uči da Bog priželjkuje da bude u vezi sa nama, da Mu je stalo da i mi uspostavljamo zdrave odnose jedni s drugima. Štaviše, kao dvostruki spomenik, ona nas podseća na naš Bogom dani identitet.

Subota je spomenik – ili uspomena – na stvaranje i na iskupljenje. Kad se sećamo subotnog dana, mi se sećamo da je Bog naš Stvoritelj i Iskupitelj (2. Mojsijeva 20,11; 5. Mojsijeva 5,15). A kad znamo u kakvom smo odnosu sa Bogom, onda doživljavamo sebe onako kao što i jeste Božja namera – kao one koji su stvoreni sa svrhom i iskupljeni za službu.

Subota nas podseća na slobodu koja se sastoji u spoznaji Božjeg identiteta u odnosu na nas. Svet traga za svrhom i smislom čovekovog postojanja. Tako mnogo egzistencijalne strepnje – i njenih ogromnih društvenih posledica – proističe iz nepoznavanja pravih odgovora na ta osnovna pitanja. Sedmog dana sećamo se svog porekla, svog sadašnjeg stanja, svog iskupljenja, i svega što Hristos predstavlja za nas. Subota nas podseća da Bog zadovoljava naše najdublje ontološke čežnje.

Subota - Dan isceljenja

Tokom čitave svoje službe, Isus je ispravljao viševekovne zablude u vezi sa Subotom. Povodom šest od sedam čuda koje je izveo Subotom – isceljenje oduzetog čoveka u banji Vitezdi (Jovan 5,1-13), čoveka sa osušenom rukom (Marko 3,1-6; Luka 6,6-11), žene koja je osamnaest godina bila zgrčena (Luka 13,10-17), čoveka koji je patio od vodene bolesti (Luka 14,1-6), i čoveka slepog od rođenja (Jovan 9,1-34) – jevrejske verske vođe optužile su Isusa za nepoštovanje Subote. Međutim, Isus je upravo čineći ta čuda otkrio pravi smisao Subote – kao dana za isceljenje u Njemu.

Subota nas podseća na slobodu koju nam Isus nudi u ovom svetu punom bolesti. On želi da nas oslobodi naših duhovnih i fizičkih slabosti, da nas izbavi od robovanja svetu koji zaklanja pravo značenje Njegove Reči, da nas poštedi teških nameta greha.

Subota - Dan slobode

Sećajući se sedmog dana kao što Bog zapoveda, mi priznajemo svoju krajnju zavisnost od Njega i samo Njega, kad je reč o našem duhovnom, fizičkom, društvenom i mentalnom održanju. U Besedi na gori Isus nam poručuje: „Ne brinite se, dakle, i ne govorite: 'Šta ćemo jesti?' ili 'Šta ćemo piti?' ili 'Šta ćemo obući?'... Nego prvo tražite njegovu Carstvo i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati“ (Matej 6,31.33, SSP).

Subota je iskustvo istinske slobode koju imamo kad se oslanjamo isključivo na Isusove zasluge kad je reč o našem iskupljenju, održanju i učenju kako da volimo jedni druge.

ODGOVORITE

1. Možete li se setiti još nekih primera iz Pisma u kojima se vidi da Subota nudi slobodu?
2. Sada pošto ste proučili nekoliko aspekata Subote koji se tiču društvene pravde, šta mislite zašto i u kom smislu je Subota bitna za vašu zemlju i kulturu, i šire, za čitav današnji svet?

Mišel Li, Ostin, Teksas, SAD

SUBOTNA NAČELA ZA CELO ČOVEČANSTVO

SVEDOČANSTVO (2. Mojsijeva 23,10.11; 3. Mojsijeva 25,1.11; Jovan 5,1.18)

„Isus im je saopštio da je delo izlečenja bolesnih u skladu sa zakonom o Suboti. Ono je bilo u skladu sa radom Božjih anđela koji neprekidno silaze i penju se između neba i Zemlje služeći čovečanstvu koje pati. 'Otac moj doslije čini, i ja činim.' Svi su dani Božji u kojima treba da se sprovode u delo Njegovi planovi za ljudski rod. Ako je jevrejsko tumačenje Zakona bilo ispravno, tada greši Jehova čije delo oživljava i održava svako biće otkako je postavio temelje Zemlji; tada On, koji je objavio da je Njegovo delo dobro i koji je ustanovio Subotu kao spomen na dovršenje dela, mora okončati svoj rad i zaustaviti neprekidan hod svemira.“¹

„Bog ne može ni za trenutak da zadrži svoju ruku inače bi čovek klonuo i umro. Toga dana i čovek ima da obavi posao. Životnim potrebama mora se udovoljiti, bolesni se moraju negovati, oskudica siromašnih mora se ublažiti. Neće biti bez krivice onaj ko u Subotu zanemari da pomogne u nevolji. Božji sveti odmor načinjen je za čoveka i dela milosrđa su u savršenom skladu sa njegovom svrhom. Bog ne želi da Njegova stvorenja ijedan čas podnose bol koji se može otkloniti u Subotu ili u bilo koji drugi dan.“²

»Neće biti bez krivice onaj ko u Subotu zanemari da pomogne u nevolji.«

„Svake sedme godine primenjivana je posebna mera, donesena u korist siromašnih. Subotna godina, kako su je zvali, počinjala je na kraju žetve. U vreme setve, koja je dolazila posle te berbe, njive nisu zasejavane, vinogradi u proleće nisu orezivani, pa narod nije smeo da očekuje ni žetvu ni branje vinograda. Od onoga što je zemlja sama rodila, smeli su da jedu dok je bilo sveže, ali nijedan deo nisu smeli da stavljaju u žitnice i podrume. Žetva je te godine pripadala došljacima, siromašnima, udovicama, pa čak i poljskim životinjama (2. Mojsijeva 23,10.11; 3. Mojsijeva 25,5).“³

ODGOVORITE

1. U drugom pasusu ovog odeljka, izraz „u savršenom skladu“ upotrebljen je da bi opisao sinergiju između „dela milosrđa“ i Božje namere za Subotu. U muzici, sklad doprinosi melodiji i čini pesmu punijom i bogatijom. Kako bi „dela milosrđa“ učinjena u Subotu mogla da upotpune naš doživljaj tog dana?
2. Postoji jasan odnos između Subote i dela društvene pravde. Kako načela subotne godine mogu da postanu deo našeg života danas?

Oliver Brag, Medison, Nju Hempšir, SAD

¹ Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 206 orig.

² Isto, str. 207 orig.

³ Elen G. Vajt, Stvaranje, patrijarsi i proroci, str. 531 orig.

16. jul 2019.

„ODLAŽENJE U CRKVU“ – BOŽJI PROTIVOTROV ZA ORUŽANO NASILJE?

Ut

DOKAZ (Isaija 58,10-14; 61,1.2; Luka 4,17-19)

Jednog dana za ručkom, pitao sam svog prijatelja Krisa, ateistu, šta je po njegovom mišljenju rešenje za pucnjave po školama i oružano nasilje širom Amerike. Iznenadio sam se kad je rekao: „Crkva je jedino što znam da bi moglo da reši te probleme. Problem sa oružanim nasiljem je što ti nestabilni pojedinci počinju da se izdvajaju iz svoje zajednice. Rešenje je izgraditi zajednice koje mogu da dosegnu takve ljude. Ateisti su pokušali ali nisu uspjeli da prevaziđu ulogu koju u tome ima crkva.“

Ta Krisova izjava podstakla me je da malo šire sagledam pojam „ići u crkvu Subotom“. To što mi je on opisao bio bi neki društveni centar u kom stariji sede pored mladih, doktori ručaju zajedno sa beskućnicima, a porodice mogu da podele svoje terete jedne s drugima, dosežući do onih koji su preopterećeni u lokalnoj zajednici. U Krisovom umu crkva je bila idealno mesto za usamljene, zavisnike, ugrožene, marginalizovane i očajne – mesto na kom bi mogli da pronađu odmor i zajedništvo. Da li je možda Bog osmislio Subotu, i sva okupljanja u crkvi koja se obično dešavaju petkom uveče i Subotom upravo kao protivotrov problemima društva?

Kris me je podsetio na ono što je Hristos činio kad je odlazio u crkvu subotom. U stihovima Luka 4,17-19, opisano je kako Hristos čita tekst Isaija 61,1.2 (uporediti sa Isaija 58,6) – starozavetni tekst o društvenoj pravdi. Isaija 58 je posebno zanimljivo poglavlje, jer povezuje društvenu pravdu (stihovi 1-12) sa istinskim svetkovanjem Subote (13. i 14. stih). Isusu je bilo veoma važno da dela koja se tu navode čini upravo Subotom (Marko 2,23-28; Luka 6,6-11; 13,11-17; 14,1-6; Jovan 5,2-9).

Moja crkva ima zajednički ručak svake Subote posle propovedi. Kad se sretnem sa gladnima u toku sedmice, ja ih pozivam da nam se pridruže u crkvi na ručku, gde mogu dobiti i ono što preostane da ponesu kući. Naša crkva subotom popodne organizuje program za imigrante koji žele da poprave svoj izgovor engleskog jezika. Mnogi usamljeni ljudi koji samo žele da razgovaraju i da ih neko sasluša takođe pronalaze svoje mesto na tim okupljanjima subotom popodne.

Na kraju našeg razgovora za ručkom, Kris mi je rekao: „lako sam ateista, često razmišljam da dođem u crkvu, jednostavno zato što je to, koliko znam, najbolji način za izgradnju zajedništva, i predstavlja ono što je našem društvu potrebno da bi prevazišlo društvene probleme kao što su rasizam, klasne podele i oružano nasilje.“ Nas, kao hrišćane, to ne bi trebalo da iznenadi. Kris nas, u stvari, podseća na ono o čemu je Isaija prorokovao obračunajući se svetkovateljima Subote: „I prozvaćeš se: koji sazida razvaline i opravi putove za naselje“ (Isaija 58,12).

ODGOVORITE

1. Pitajte svoje prijatelje šta je po njihovom mišljenju rešenje za specifične probleme u vašoj zajednici. Pažljivo saslušajte njihovo mišljenje i pronađite neku zajedničku platformu.
2. Razgledajte članke u nekim lokalnim novinama da biste prepoznali specifične potrebe vaše lokalne zajednice. Zatim proučavajte Bibliju i molite se u vezi sa aktivnostima koje bi vaša crkva Subotom popodne mogla da organizuje u korist usamljenih, zane-marenih i ugroženih.

Džonatan Viler, Stenford, Kalifornija, SAD

Šta sloboda subotom zaista znači? Da li je to jednostavno dan kad se usredsređujemo na sebe? Ili je to vreme susreta „jedan na jedan“ sa Bogom? Subota je, zapravo, dan koji je odvojen da nam pokaže kako da živimo u skladu sa delima stvaranja i, što je još važnije, sa svojim Stvoriteljem. Kako to izgleda u stvarnom životu? Kako Subota može da nam pokaže šta znači voleti svoje bližnje kao što nam je Hristos zapovedio da volimo „jednog od ovih najmanjih“ (Matej 25,40.45)?

Treba razumeti svrhu Subote. Da bismo spoznali pravu vrednost Subote, moramo se osvrnuti unazad. Moramo se vratiti na Deset zapovesti, pa čak i dalje, na samo stvaranje Subote. Poreklo Subote je vezano za odmor. Odmor za domaćina, odmor za došljaka, odmor za zemlju (3. Mojsijeva 25). Kad shvatimo da je u svemu tome najvažniji odmor, naći ćemo mnoštvo sitnih načina da obezbedimo odmor za čudesna dela Božjeg stvaranja, bilo da je reč o ljudima ili ne.

Provođenje vremena među delima Božjeg stvaranja pomoći će vam da obnovite svoju privrženost slobodi koju pruža Subota.

Pronađite one oko vas kojima je potreban predah. Subota je namenjena celom čovečanstvu, a ne samo pripadnicima jedne religije (Marko 2,27). Na kraju krajeva, svima je potreban odmor. Da li poznajete neku mladu majku koja nikad ne zastaje da predahne jer se uvek brine za svoju decu? Ponudite joj da povedete celu porodicu u šetnju kroz prirodu, gde ćete vi paziti na decu i dopustiti majci

da predahne. Da li poznajete nekoga ko radi na farmi i mora da obavi neki neophodan posao subotom kao što je muža krava? Ponudite se da mu pomognete nego što krenete u crkvu.

Učestvujte u bogosluženju sa drugima koji vole Boga. Iako nam ne izgleda uvek tako, i samo bogosluženje je neka vrsta odmora. Ono nas odvaja od svakodnevnih radnih aktivnosti i povezuju naše srce i um sa nebom da bismo mogli biti duhovno obnovljeni. Dok pevamo, razmenjujemo mišljenja, molimo se i slušamo druge vernike, mi pomažemo jedni drugima da ponesu terete koji ih čekaju tokom sedmice. Kad se ujedinito u podnožju krsta, mi vodimo svoje bližnje do mesta gde je Hristos pretrpeo najveći stres radi nas, da bismo mi mogli da imamo večni subotni odmor u Njemu.

Vodite računa i o sebi. Subotni odmor je namenjen svima, a to obuhvata i vas. To znači da treba da se potrudite da očuvate dobro zdravlje. Pružite sebi tih osam sati sna i zdravu hranu, izađite napolje na sunce i svež vazduh. Provođenje vremena među delima Božjeg stvaranja pomoći će vam da obnovite svoju privrženost slobodi koju pruža Subota.

ODGOVORITE

1. Sastavite listu predloga kako da na praktičan način olakšate terete onima oko vas.
2. Kako oni hrišćani koji poznaju istinu o Suboti mogu da obezbede da se mi setimo da je primenimo kad je reč o staranju za naše bližnje?

18. jul 2019.

DAR KOJI VREDI PODELITI S DRUGIMA

MIŠLJENJE (Matej 12,11.12)

Če

„Koji od vas ne bi svojega magarca ili vola da mu padne u bunar odmah izvadio u dan subotni?“ To pitanje je Isus postavio farisejima pre više od dve hiljade godina (videti Luka 14,5). Premda mnogi od nas s podsmehom razmišljaju o uobraženosti fariseja, i mi se, kao i oni, često ustručavamo kad treba aktivno da se pozabavimo delima milosrđa subotom. Ali, Isus nam pokazuje, i primerom i rečima, da smo subotom, više nego bilo kog drugog dana, pozvani da spasavamo Njegove jaganjce.

Isus je uživao da dela milosrđa i ljubaznosti čini baš subotom. U Subotu je izlečio oduzetog čoveka u banji Vitezdi (Jovan 5), otvorio oči čoveku slepom od rođenja (Jovan 9,14), izbavio ženu koja je osamnaest godina bila mučena duhom (Luka 13,11-16), i obnovio usahlu ruku jednog čoveka (Matej 12,9-13).

Izbavljajući ljude od patnji, bolesti i greha subotom, Isus im je pružao odmor od bolesti, i tako im objavljivao Subotu u njenom najistinitijem smislu. Njegova najveća i najčistija radost bila je da obezbedi da drugi počinu od svojih tereta subotom.

Ako i mi budemo razmišljali o Suboti na takav način, kao o odmoru na koji možemo aktivno pozivati druge da nam se pridruže, služenje drugima će postati osnova našeg iskustva u pogledu bogoslužjenja. Ako u ljudima oko sebe prepoznamo Isusove ovčice, nećemo moći da ih ostavimo da leže u jami greha, bola i patnje dok mi uživamo u Suboti i udobnosti naših crkava i domova. Potrudićemo se da i oni uživaju u istom odmoru kao i mi, ne samo iznošenjem biblijskog učenja o Suboti, već i kroz praktična dela ljubaznosti. Bilo da posećujemo bolesne, tešimo ožalošćene, ili hranimo beskućnike, mi ih pozivamo da, makar na kratko, počinu od teških tereta koje nose.

Ta vrsta službe oslobađa nas zaokupljenosti sobom i blagosilja nas u istoj meri kao i one kojima služimo. Saosećanje, razumevanje i milost obradovaće primaoca kao i onog koji ih pruža. „Zadovoljstvo pomagača“ je stvarno – davanje nas zaista čini srećnim.¹

Još dublje gledano, Subota nas, u svojoj srži, podseća da je Bog naš Stvoritelj i Iskupitelj i da je sve što imamo dar od Njega. Ali On nas blagosilja na takav način da i mi možemo biti blagoslov drugima. Subota je jedan od Njegovih najvećih darova. Zašto je ne bismo delili sa drugima?

ODGOVORITE

1. Zašto su dela ljubaznosti i milosrđa učinjena subotom toliko posebna?
2. Na koji način vi, vaša porodica i vaša crkva možete proširiti subotni odmor na svoju društvenu zajednicu?

Tando Malambo Amankva, Otava, Ontario, Kanada

¹ Sander van der Linden, „The Helper’s High: Why It Feels So Good to Give“, OdeWire.com, December 2011, 26, 27.

ZAKLJUČAK

U pouci za ovu sedmicu, razmišljali smo o Suboti, o tome na koji način je možemo svetkovati i uživati u mnogim slobodama koje nam pruža. Kad zastanemo da bismo napravili preдах u svom užurbanom životu i prisustvovali bogoslužju toga dana, mi se podsećamo da je Subota uspomena na stvaranje i svojevrsno priznavanje Boga kao Stvoritelja zemlje.

U tekstu Marko 2,27 Isus kaže: „Subota je stvorena radi čoveka, a ne čovek radi subote.“ Hristos nas podseća da Subota nije samo jedan sedmični ritual koji podrazumeva liturgiju, niti još jedna obaveza na kraju sedmice. Pre bi se moglo reći da nam je On dao slobodu da shvatimo i svetkujemo Subotu u njenoj biblijskoj dubini i lepoti.

RAZMOTRITE

- Pomozite nekome da se pripremi za Subotu. Na primer, ako imate cimera koji ne svetkuje Subotu, onda, kad se pripremate za Subotu, nemojte očistiti samo svoj deo sobe, već i njegov, kako bi i on mogao da doživi subotni odmor.
- Pozovite svoje prijatelje da pođu sa vama na bogoslužjenje u Subotu.
- Provedite Subotu u prirodi sami ili sa prijateljima i slavite Boga diveći se prirodnim lepotama stvorenog.
- Odvojte jedno vreme tokom Subote da biste volontirali i služili slabima unutar vaše društvene zajednice i onima kojima je potrebna pomoć. Ne zaboravite da je činiti dobro subotom u skladu sa zakonom.
- Osmislite neku aktivnost koja bi drugima mogla da ilustruje važnost Subote.
- Iznesite lično iskustvo koje objašnjava u kom smislu svetkovanje Subote predstavlja blagoslov za vas.

POVEŽITE

Marko 2; 3; Luka 6.

Elen G. Vajt, Čežnja vekova, 29. poglavlje, „Subota“; *Testimonies for the Church*, vol. 1, chap. 91, „Proper Observance of the Sabbath“.

Lisjen Nana Jobo, Hjuston, Teksas, SAD

Pouka 4

Od 20. do 26. jula 2019.



Milost i pravda u Psalmima i Pričama Solomunovim

*»Sudite ubogome i siroti, onoga koga gone i
ništoga pravdajte. Izbavljajte ubogoga i ništoga,
iz ruke bezbožničke otimajte.«*

(Psalmi 82,3.4)

„Mislim da ne mogu ni korak dalje“, rekao je Martin odmahujući glavom umorno i dajući znak svom prijatelju da stane. Stali su ispred ulaza na trg Svetog Georga u Ajzenahu u Nemačkoj. Njegov prijatelj je klimnuo glavom. „I ja se tako osećam, Martine“, kazao je, „ali nismo ništa jeli čitavog dana“.

Ali nismo ništa jeli čitavog dana.

Martin je prešao pogledom preko trga. „Znam“, rekao je utučeno. „Ali posle onog kako su se prema nama poneli pred prethodnim vratima, ne bih želeo ponovo da pokušam.“

Bilo je to godine 1497, a Martin Luter je tada imao četrnaest godina. Njegov otac je želeo da on dobije dobro obrazovanje, ali nije mogao to da mu priušti. Najbolja mogućnost koju je Hans Luter imao na raspolaganju bila je da pošalje sina u školu za horske pevače.

Crkva je vodila školu za horske pevače i pružala mogućnost siromašnim učenicima da „zarade“ svoju školarinu. Od njih se zahtevalo da obavljaju sitne poslove u lokalnoj parohijskoj crkvi i da pevaju od vrata do vrata moleći za hranu.

Život učenika škole za horske pevače bio je težak. Trepeli su zlostavljanje, prezir, odbijanje i često odlazili u krevet gladni.

Jednog posebno sumornog dana, Martin i njegov prijatelj su prosili hranu kao i obično. Bilo je užasno hladno, a oni su bili izgladneli. Dok su prolazili ulicom, jedna mlada žena po imenu Ursula posmatrala ih je kroz prozor svog stana na drugom spratu.

Prepoznala ih je iz svoje lokalne crkve i znala je da su učenici škole za horske pevače. Videla je kako ih grde dok su prolazili ulicom, i njeno srce je bilo dirnuto. Odlučila je da im priredi drugačije iskustvo.

Kad su stigli do njenih vrata, ona ih je širom otvorila i pozdravila ih sa toplim osmehom. A onda ih je, na njihovo čuđenje, pozvala da uđu, smestila ih pored tople peći i poslužila im izdašan obrok. Martin Luter je bio toliko prenežan njenom ljubaznošću da se rasplakao.

Ursula je uskoro saznala da su Martinovi roditelji rođaci njenog muža, Konrada Kote. Porodica Kota je pozvala Martina Lutera da stanuje kod njih i finansijski ga podržavala do završetka njegovog školovanja u Ajzenahu. On je živeo s njima do 1501. godine, kad je otišao na Univerzitet u Erfurtu.

Jednostavan čin ljubaznosti Ursule Kota imao je ogroman uticaj na život Martina Lutera. Usred očajanja i zlostavljanja kojima je bio obojen njegov svakodnevni život, njena ljubaznost je bila uže za spasavanje koje je ne samo uzdiglo njegov duh, već mu je bacilo tračak svetlosti na Božji karakter kakav nikad ranije nije ugledao.¹

Sukešini Gunatileke, Melburn, Australija

1 Story of Ursula Cotta and Martin Luther taken from James Anderson, *Ladies of The Reformation* (Edinburgh, Scotland: Blackie and Son, 1855).

U periodu od 723. do 722. godine pre Hrista, mnogi Jevreji iz Izraela bili su prognani u Asiriju. Prilikom raseljavanja, neki su ipak ostavljeni u svojoj zemlji, gde su se izmešali sa paganskim narodima koji su tu doseljeni. To je iskvarilo jevrejsku veru, budući da su se judaizam i paganski običaji izmešali.¹ Običaji kao što je idolopoklonstvo, čemu su se Bog i Njegovi proroci snažno protivili (2. Mojsijeva 20,4.5), sada su bili prihvaćeni od ostatka naroda u Izraelu. Zbog verskih razlika i drugih sporenja koja su trajala sve do Hristovog vremena, Jevreji su se klonili Samarjana (Jovan 4,9).

U takvom istorijskom kontekstu, tome da je Isus, Jevrejin, izneo priču o dobrom Samarjaninu (Luka 10,25-37) pridaje se još veća važnost. Isus prikazuje tog Samarjanina u pozitivnom svetlu, što nije bilo uobičajeno među Jevrejima. U toj priči, dvojica ljudi, sveštenik i levit, prošli su pored jednog Jevrejina koji je ležao na putu bezmalo mrtav. Jedan religiozan čovek i jedan od njegovih sunarodnika jednostavno su ga zaobišli! A opet, iako su praktično bili neprijatelji, jedan Samarjanin se zaustavio, pobrinuo za čoveka i uložio dosta truda i sredstava da bi mu obezbedio potrebnu negu. Upravo na takvo ponašanje Isus i nas poziva u okviru okolnosti u kojima se nalazimo.

Priča o dobrom Samarjaninu uči nas šta znači zapovest: „Voli svoga bližnjega kao samoga sebe“ (Marko 12,31, SSP). Ako možete da volite svog neprijatelja, koliko će vam biti lakše da volite prijatelja? Kako svet bude postajao sve pokvareniji, podsećajući sve više na dane pre Potopa, tako će se sebične želje sve više isticati, a dobrobit ljudi sve više zanemarivati. Sve više pažnje posvećivaće se sopstvenom „ja“.

A opet, naša odgovornost je da razvijemo imunitet prema tim sve zastupljenijim svetskim trendovima i da se staramo za one oko nas kojima je potrebna pomoć. Moramo se usredsrediti ne samo na fizičke već i duhovne potrebe. Božja milost prema nama trebalo bi da nas preobrazi. On obećava da će zadovoljiti naše potrebe (Filipljanima 4,19). I sama pomisao da nas Car univerzuma podržava – kako je to velika radost! Zar ta milost Božja ne bi trebalo da nas podstakne da istu takvu milost pokažemo prema drugima? Baš kao što Bog zadovoljava naše potrebe, zar ne bi trebalo da se i mi potrudimo da pomognemo u zadovoljavanju potreba drugih ljudi?

ODGOVORITE

1. Da li je moguće voleti Boga, a u isto vreme zapostavljati sve oko sebe?
2. Kako se svojim delima možemo predstaviti svetu kao hrišćani?

Alek Džanli Bofetiado, Glen Alen, Virdžinija, SAD

1 Francis D. Nichol, ed., *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5 (Washington, DC: Review and Herald, 1953), pp. 45, 46.

Psalmi: Pesme nade za potlačene (Psalmi 9,7-9.13-20)

Knjiga psalama je zadivljujuće štivo ne samo zbog bogatstva tema, koje obuhvataju mnoge aspekte bogoslužjenja, već i zbog brojnih poruka koje pružaju utehu. Jedno legitimno pitanje o životu koje postavljaju podjednako verujući i neverujući tiče se Božje pravde: „Dokle će se, Bože, rugati nasilnik? Hoće li dovijeka protivnik prkositi imenu tvojemu?“ (Psalmi 74,10). To je pitanje koje ima smisla, a Božje očigledno ćutanje ne podrazumeva ravnodušnost. Sve teškoće u pronalaženju smisla u tome što neki napreduju na račun drugih biće razjašnjene na sudu, gde će svako biti nagrađen „po tome kakvo mu je delo“ (Otkrivenje 22,12, SSP). To ne znači da Bog već i danas ne deluje u korist svog naroda (Psalmi 9,9). Iako to čini preko ljudskih oruđa, Bog oblači gole, hrani gladne i posećuje one koji su u zatvoru (Matej 25,40).

„Bože, učini nešto“ (Psalmi 82)

Svaki put kada se suočimo s nekim posebno gorkim životnim iskustvom, naši vapaji za pravdom uzdižu se ka Bogu. Upadljiva nejednakost između bogatih i siromašnih, i način na koji ovi prvi koriste tu prednost na račun onih drugih pruža dovoljno „municije“ skepticima da diskredituju hvaljeno Božje poštenje i Njegovu

ljubav. S druge strane, Pismo potvrđuje da je On duboko zainteresovan za nas, da su čak i vlasi na našoj glavi izbrojane (Matej 10,30). On možda neće odmah osuditi zle, ali neće ni zauvek ćutati. Njegovo obećanje je najbolja moguća vest: „Sad ću ustati, veli Gospod, i izbaviti onoga kome zlobe“ (Psalmi 12,5).

Obećanja jednog cara (Psalmi 101)

Iako teškoće same po sebi nikome ne daju izričito pravo na blagoslove Boga koji dopušta da Njegovo sunce „izlazi i zlima i dobrima, i šalje kišu i pravednima i nepravednima“ (Matej 5,45, SSP), one ipak čine da postanemo svesniji svoje potrebe za Bogom. Oni koji su iskusili najgore što ovaj život može da pruži, imaju još više razloga da se raduju budućem životu. Bog im je obećao život kakav nikada dosad nisu iskusili, pod uslovom da ostanu verni. Gordim i nezavisnim ljudima nije ni potrebna „nagrada na nebesima“ (Matej 5,12, SSP), jer oni svoje uzimaju već sada, gazeći preko slabih i nemoćnih.

Hodati sa Gospodom (Psalmi 146)

Ako smo u stanju da slavimo Boga usred nesrećnih okolnosti, to je znak ogromne vere. Čak i kad tama naizgled zaklanja Njegovo lice, mi možemo počivati u Njegovoj blagodati koja se ne menja. David govori o tome kako bez straha prolazi dolinom sena smrtnoga. On je znao šta znači živeti pod stalnom

pretnjom, s obzirom na to da je car Saul žarko želeo njegovu smrt. Ta vrsta poverenja u Božju silu ne uklanja realnost teškoća, ali daje nadu u pobjedu „kroz Onoga koji nas je zavoleo“ (Rimljanima 8,37). To je posao na koji smo pozvani kao hrišćani (Mihej 6,8).

Kad govorimo o Isusu, mi pružamo nadu i veru koje proishode iz upoznavanja s Njim. Ono malo što imamo da ponudimo da bismo ublažili ovozemaljske patnje nije ništa u poređenju sa izobiljem života koji ljudi primaju kad se upoznaju i dožive Njega (Jovan 10,10). Ta radost se pomalja kroz tamu žalosti, i čezne kao bez daha za otkrivenjem Cara nad carevima.

Priče: Milost za one kojima je potrebna pomoć

(Priče 10,4; 13,23.25; 14,31; 15,15.16; 19,15.17; 22,2.22.23; 30,7-9)

Priče Solomonove su poznate kao sažete, ali snažne poruke. Nemoguće je ne приметiti u njima blisku povezanost koju opisuju između bogatstva i karaktera. Ima nečega u tome kako se odnosimo prema novcu i moći, što zavisi od našeg stava prema Božjem zakonu. Bolje je čak i malo sa dobrim karakterom nego izobilje bez njega (Priče 15,16).

Taj odnos verovatno ima neke veze sa zakonom ljubavi. U samoj suštini ljubavi je nesebičnost, spremnost da se, ukoliko je potrebno, položi sopstveni život u korist nekog drugog (Jovan 15,13). Bogatstvo može biti i kletva ako je njegova jedina svrha zadovoljavanje naših želja. Isus je jasno rekao da će uvek biti siromašnih ljudi (Matej 26,11). Da li je Bog proizvoljno odlučio da neke ljude drži u siromaštvu? To bi značilo da je On zao i nepošten vladar. Ali moramo imati na umu da postoji i „vladar ovoga sveta“ koji u značajnoj meri drži stvari pod kontrolom (Jovan 12,31, SSP).

Siromaštvo nije jedini problem zbog kojeg čovečanstvo danas pati. Bolest, smrt, ratovi, glad, između ostalog, podjednako narušavaju duševni mir. Ali sve bi to trebalo da prepoznamo kao prilike da ljude upoznamo sa Spasiteljem. Na kraju krajeva, Isus nije došao samo da bi umro radi nas, već i da bi nam dao „nakit mjesto pepela, ulje radosti mjesto žalosti, odijelo za pohvalu mjesto duha tužnoga“ (Isaija 61,3).

Mi to ne možemo činiti ako smo sebični i živimo samo radi ličnog zadovoljstva i neumerenog ugađanja sebi. Naš posao je zacrtan.

ODGOVORITE

1. Da li je Bogu stalo do onih koji stradaju i pate? Ako jeste, zašto ne čini ništa da bi to zaustavio?
2. Mogu li hrišćani biti siromašni ako to iole zavisi od Boga?
3. Šta je važnije: olakšati ljudske patnje ili objavljivati evanđelje? Na koji način se naš humanitarni rad može razlikovati od onog što čine sekularne organizacije?

Herman Tambo, Najrobi, Kenija

„Oni koji se prema svojim mogućnostima trude da na praktičan način pokažu interesovanje za svoje bližnje, ublažuju ne samo nevolje drugih pomažući im da nose svoje breme, već u isto vreme jačaju i svoje fizičko i moralno zdravlje. Ko čini dobro ima od toga korist, kao i onaj koji ga prima. Zaboravljajući na sebe radi drugih, pobeđuješ svoje slabosti. Zadovoljstvo koje osećaš čineći drugima dobro mnogo će doprineti rekreaciji tvoga tela i duha.“¹

„Dragi mladi prijatelji, imajte na umu da Hristu možete služiti iako niste rukopoloženi propovednici. Na mnogo načina možete raditi za Hrista. Iako ljudske ruke nisu stavljene na vas radi rukopoloženja za propovedničku službu, Bog vam je ipak dao sposobnosti za svoju službu. On može preko vas da radi na spasavanju duša. Ako ostanete blaga i ponizna srca, pošto ste bili poučeni u Hristovoj školi, On će vam dati reči koje treba da govorite za njega.“²

Zaboravljajući na sebe radi drugih, pobeđuješ svoje slabosti.

„Samo Hristov metod doneće pravi uspeh u približavanju ljudima. Spasitelj se mešao sa ljudima kao onaj koji im želi dobro. Pokazivao je saosećanje prema njima, služio njihovim potrebama i zadobijao njihovo poverenje. A onda ih je pozivao: 'Hajdete za mnom'.

Postoji potreba da se ličnim naporima približimo ljudima. Kada bi se manje vremena posvećivalo propovedanju, a više ličnoj službi, videli bi se bolji rezultati. Siromašnima treba olakšati položaj, za bolesne se postarati, žalosne i ucveljene utešiti, one koji ne znaju poučiti, neiskusne posavetovati. Mi treba da plačemo sa onima koji plaču i da se radujemo sa onima koji se raduju. Praćen silom vere, silom molitve, silom Božje ljubavi, ovaj posao neće biti i ne može biti bez ploda.“³

ODGOVORITE

1. Znajući da je Hristov metod (služenje pre pozivanja da Ga slede) najbolji način za doseganje drugih, koja „sitna“ dela biste mogli početi da praktikujete u službi drugima?
2. „Dela govore glasnije od reči.“ Kako je to Isus služio drugima kad su bili spremni da ostave sve za sobom kako bi Ga sledili?

Vendi Rejes, Fals Čerč, Virdžinija, SAD

1 Elen G. Vajt, *Poruka mladima*, str. 209 orig.

2 Isto, str. 226 orig.

3 Elen G. Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 143, 144 orig.

Bog je najveći Sudija u svemiru. On je taj na koga treba da se ugledamo kad je reč o pravdi i milosti. U Bibliji, On daje neke osnovne smernice da bi nam pomogao da budemo što sličniji Njemu.

Bog nam kaže da najpre, da bismo postupali pravično i milostivo, moramo i sami biti pravedni. Međutim, mi ne možemo biti pravedni sami od sebe. Čak i Deset zapovesti nam je suviše teško da držimo sami od sebe. Jedino posredstvom Isusove blagodati u stanju smo da poslušamo i sledimo Božju volju za nas. To znači da moramo održavati svakodnevnu vezu sa Bogom putem molitve i razmišljanja o Njegovoj Reči da bismo mogli da spoznamo Njegovu volju i pronađemo snagu na Njemu da poslušamo.

Ljudima nije lako da shvate pojam pravde i milosti. Zbog naše urođeno grešne prirode, mi želimo da se osvetimo i „vratimo istom merom“ onima koji su nam učinili nažao. Međutim, Bog nam kaže da bi trebalo da činimo dobro i onima koji su se prema nama loše ponašali (Luka 6,27.28). On nas poziva da se uzdignemo iznad svoje grešne prirode i da težimo da oponašamo Njegov karakter. Trebalo bi da opraštamo drugima i da ne dopustimo da događaji iz prošlosti utiču na naše postupke kad dolazimo u dodir sa onima koji su nam zgrešili. Naprotiv, trebalo bi da budemo učtivi i puni poštovanja, da budemo otvorenog uma i zadržimo optimističan stav u vezi sa pružanjem druge šanse. Isus nam kaže da bi trebalo da oprostimo sedamdeset puta sedam puta. To uputstvo znači da treba da oprostimo više puta nego što možemo da izbrojimo – drugim rečima, treba da oprostimo drugima bezbroj puta (Matej 18,21.22).

**Jedino posredstvom
Isusove blagodati
u stanju smo da
poslušamo i sledimo
Božju volju za nas.**

Bog nas takođe upućuje da pomažemo onima koji imaju manje od nas. On traži od nas da budemo milostivi prema siromašnima, da im dajemo, a ne da im uzimamo i da ih tlačimo (Priče 14,31; 19,17; 22,22). To znači da treba dati sve od sebe da bismo pomogli ljudima kojima je to potrebno, npr. da volontiramo u raspodeli hrane, da beskućnicima udelimo nešto novca, ili da doniramo stvari za prihvatilišta, kao što su odeća, četkice za zube, itd. lako nećemo uvek uspeti da sagledamo pun opseg uticaja koji možemo imati na druge, trebalo bi da služimo u svakom slučaju, jer volimo Isusa i želimo da Mu budemo što sličniji.

Pozvani smo da pomažemo onima kojima je to potrebno, da postupamo pravično i milostivo, da oponašamo Božji karakter ljubavi time što ćemo predati svoj život Isusu. Trebalo bi da se stoprocentno predamo Bogu i dopustimo Mu da radi preko nas kako bi druge doveo bliže sebi. Ako budemo sledili smernice koje su nam date u Bibliji, moći ćemo da obasjamo druge Božjim karakterom i da ih dovedemo bliže Njemu, pokazujući im da je naš Bog pravedan i milostiv.

ODGOVORITE

1. Zašto nas je, po vašem mišljenju, Bog pozvao da pomažemo drugima time što ćemo biti pravični i milostivi prema njima, i kako to možemo da budemo ako su oni neljubazni prema nama?
2. Kako je to kad smo mi pravični i milostivi prema drugima, povezano s tim što je Bog pravičan i milostiv prema nama?

Klara Kolinek, Ričmond, Virđžinija, SAD

Ako beskućniku date dolar, da li ste pomogli?

Pretpostavljam i očekujem da, za većinu nas, jednostavan odgovor na to pitanje glasi „da“, ili makar jedno saosećajno „naravno“ (izgovoreno uz sleganje ramenima).

A šta ako beskućnik potroši taj dolar na droge ili alkohol? Da li ste ipak pomogli?

Isus je pomagao jednostavno zato što je dobro i ispravno pomagati ljudima.

Ne tvrdim da sam ekspert za etiku ili filozofiju, ali sam nešto malo čitao na temu deontologija nasuprot konsekvencijalizmu. Deontologija „se služi pravilima da bi odredila šta je ispravno, a šta pogrešno“,¹ što bi značilo da su svet i naše odluke uglavnom crno-beli. Konsekvencijalizam, kao što mu i samo ime kaže, određuje „da li je nešto ispravno ili ne na osnovu njegovih posledica“.² (Predlažem vam da kasnije na Guglu istražite pojam „problem tramvaja“.) Neću pokušati da vas ubedim da Bog zastupa jednu ili drugu stranu tog problema. Ipak, smatram da je poziv da pomazemo drugima, koji nam je Bog uputio, prilično crno-beli, i ne verujem da će nam On suditi na osnovu posledica naših pokušaja da nekome učinimo dobro. Što je najvažnije, On zna kako se na najbolji način može pomoći.

Tačno je, beskućnik može potrošiti taj dolar na način s kojim se vi ne biste složili, ali ipak ne znate da li će on to učiniti ili ne. Zar bi trebalo da uskratimo pomoć zbog nekog stereotipa, ili nečeg što bi se moglo dogoditi? Mislim da odgovor postaje jasniji ako pogledamo primere iz vremena kad je Isus pomagao. Da li je On zastajao da razmisli koji je dan u sedmici, koje je osoba rase, koliko je situacija ozbiljna (opsednutost demonima ili nedostatak vina), ili kakva je prošlost dotične osobe? Ne, On je jednostavno pomagao.

Ne znamo šta se dogodilo s tim osobama nakon čuda koje su doživeli, ali tehnički je moguće da je oduzeti čovek iz teksta Matej 9,1-8 otišao kući i rekao nešto ružno svojoj majci! Čisto sumnjam u to, ali ono što želim ovde da naglasim jeste moje uverenje da je Isus pomagao jednostavno zato što je dobro i ispravno pomagati ljudima. Isus je pomagao, i pomažući drugima, On je ljude vodio ka Ocu.

Mi kao hrišćani ponekad se toliko zaglibimo u detalje da, čini mi se, čak i potcenimo Božju silu, umesto da, u situacijama kad nismo sigurni šta treba činiti, jednostavno zatražimo mudrost od Njega. Štaviše, dovoljno je da onima kojima pružamo pomoć budemo primer sličnosti sa Hristom i da ih upućujemo na Oca.

ODGOVORITE

1. Da li vas je strah od posledica ikad sprečio da nekome pomognete?
2. S obzirom da svet postaje sve komplikovanije mesto, kako pomaganje zapravo izgleda?

Brodri Vajdeman, Ričmond, Virdžinija, SAD

1 „Deontology“, Ethics Unwrapped, <http://ethicsunwrapped.utexas.edu/glossary/deontology>.
2 „Consequentialism“, Ethics Unwrapped, <http://ethicsunwrapped.utexas.edu/glossary/consequentialism>.

ZAKLJUČAK

Pavle nam kaže da se ugledamo na Hrista (Efescima 5,1.2). Dok je bio na zemlji, Isus je provodio dosta vremena služeći onima koji su smatrani otpadnicima od društva. Ako tvrdimo da smo Božji sledbenici, i mi ćemo raditi na zadovoljavanju potreba drugih. Moramo pružiti utočište siromašnima i tražiti pravdu za unesrećene. U svojoj službi za one koji imaju manje od nas trebalo bi takođe da im ukazujemo na Spasitelja i na večni život. Kad pomažemo onim najmanjim među nama, mi to činimo za Hrista!

RAZMOTRITE

- Pretražite Pismo da biste našli priče o onima koji su pomagali siromašnima. Razmislite da li biste neku od tih priča mogli da podelite sa malom grupom, ili da je iznesete kao priču za decu u crkvi.
- Slušajte pesmu „Not Too Far From Here“ („Ne suviše daleko odavde“) od Hilari Viks (Hilary Weeks), koja govori o tome da ljudi oko vas pate i da im je potrebna vaša pomoć.
- Zapišite imena ljudi koje lično poznajete, a koji su bolesni, siromašni, u depresiji, ili im je potrebna pomoć. Molite se za te ljude, i tražite od Boga da vam pokaže šta biste mogli učiniti da im olakšate život.
- Volontirajte nekoliko sati u narodnoj kuhinji, u prihvatilištu za beskućnike, u domu za stare ili bolnici.
- Tokom čitavog dana tražite prilike u kojima možete pružiti ruku nekome kome je potrebna pomoć.
- Pođite na misionarsko putovanje sa svojom lokalnom crkvom ili nekom hrišćanskom organizacijom. To je odličan način da služite onima koji imaju manje od vas.

POVEŽITE

Psalmi 9,9.17.18; 82,3-5; Mihej 6,8; Matej 25,45; Efescima 5,1.2; Isaija 58,6-10; Jakov 1,27.

Ellen G. White, *A Call To Stand Apart*, chap. 15, „Social Justice“.

Kit Barou, Klinton, Merilend, SAD

Pouka 5

Od 27. jula do 2. avgusta 2019.



Plač proroka

»Pokazao ti je, čovječe, što je dobro; i šta Gospod ište od tebe osim da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno s Bogom svojim?«

(Mihej 6,8)

Sa priličnom lakoćom možemo tvrditi da naša duhovna dobrobit proističe iz našeg odnosa sa Bogom. Na kraju krajeva, ako je Bog izvor našeg spasenja, zar traganje za Njim, srcem i delima, ne bi trebalo da bude naša prevashodna briga?

Ako sledite tu misao, biće vam jasno koliko su Izraelci bili zbunjeni osuđom njihovih napora da se približe Bogu koju je izneo prorok Isaija. Bez okolišenja, on je osudio njihovo traganje za Bogom (Isaija 58,2), njihovo zadovoljstvo zbog poznavanja Njegovih puteva (2. stih), njihov post (3. stih), i mučenje njihovih duša (3. stih). Zar nisu činili sve što je bilo u njihovoj moći da bi se približili Bogu? Kako je to moglo da mu se gadi?

Kako se ispostavilo, odgovor je ležao u tome što su oni, u žurbi da se približe Bogu, zapostavljali potrebe siromašnih i bespomoćnih (stihovi 6 i 7). Dok su Izraelci to možda smatrali nevažnim za svoje duhovno stanje, Bog je na stvari gledao sasvim drugačije.

Na primer u tekstovima Amos 5,12 i Isaija 59,12, Bog izjavljuje da nepravedno postupanje prema drugima predstavlja „prestup“, „bezakonje“ i „greh“ u Njegovim očima. Osim toga, u tekstu Jezekilj 16, On izjednačava to što oni „ne pomagahu siromahu i ubogome“ (49. stih) sa jednim od velikih greha Sodoma (uporediti 1. Mojsijeva 19).

Ali, otkud to da se toliko naglasak stavlja na naše odnose sa drugima? Zar oni nisu od drugorazrednog značaja kad je reč o našem duhovnom odnosu sa Bogom? Ako je naš prvenstveni duhovni „zadatak“ da volimo Boga svim srcem, svom dušom i svom snagom (5. Mojsijeva 6,5), zašto bi trebalo da se toliko bavimo prolaznim potrebama drugih?

Međutim, poenta je u sledećem: Božji karakter, izvor svih Njegovih misli i postupaka, u svojoj srži ima nesebičnu ljubav prema drugima (videti 1. Jovanova 4,8.10) – ljubav koju su svi koji žele da Ga slede pozvani da oponašaju (videti Filibljanima 2,5-8), tako što će voleti svoje bližnje – bele ili crne, homoseksualce, heteroseksualce, imigrante, ljude sa posebnim potrebama i zavisnike – kao sebe same (3. Mojsijeva 19,18).

Dakle, nema jasnije ilustracije duhovne hipokrizije od hrišćanina koji tvrdi da sledi Boga svim srcem, dušom i snagom, dok istovremeno zanemaruje da voli svog bližnjeg kao sebe, i umesto toga sebično okreće leđa potrebama onih koji ga okružuju.

Prema tome, uviđamo da razlog Božjeg nezadovoljstva Izraelcima nije njihova religiozna revnost, već njihovo licemerje. On je video jedan narod koji tvrdi da voli Boga celim srcem dok su njegovi postupci pokazivali da Njegove ljubavi uopšte nema u njihovom srcu. Dok budete proučavali ove sedmice, pozivam vas da duboko preispitate sopstveno srce da biste saznali da li u njemu ima licemerja, i da ga predate Onome koji ga jedini može očistiti od svake nečistote.

LOGOS (1. Samuilova 8,5.10-18; Isaija 1,15-23; 3,13-15; 5,7; 9,6.7; 11,1-5; 42,1-7; 53,4-6; 59,14.20; Jezekilj 16,49; 34,2-4.7-16; 47,13-48,29; Amos 1,3-2,5; 3,9-11; 4,1.2; 5,10-15.24; 7,14.15; 8,4-6; 9,11-15; Mihej 2,8-11; 3,8-12; 6,8; 7,18-20)

Amos 1,3-2,5; 3,9-11; 7,14.15; 9,11-15

Poruka o pravdi prožima spise jevrejskih proroka. Premda je bio samo pastir, neobučen kao prorok ili proročki sin (Amos 7,14), Amos je bio prinuđen da iznosi Božju Reč. „Kad lav rikne, ko se neće bojati? Kad Gospod reče, ko neće prorokovati?“ (Amos 3,8). Poruka koju on iznosi je poruka o sudu nad narodima. On je svakom narodu ispostavljaio izveštaj o njihovim gresima i osudi s kojom će se suočiti zbog njih. Ponovljena formula „za tri zla i za četiri“ (Amos 1,3-2,5) ukazuje da su gresi naroda navršili, pa i prevršili meru. Tu vidimo Boga, kao Onog koji sudi svim narodima, kako sprovodi pravednu presudu. Navedeni gresi obuhvataju odvođenje u ropstvo, iskorišćavanje siromašnih, zlostavljanje ranjivih, i druge nehumane postupke.

Bog sudi zato što voli – On ne može da ostane nem na nepravdu, niti Njegov narod to može. Međutim, ovde nalazimo da su Juda i Izrael obuhvaćeni listom naroda koji će se suočiti s Božjim sudom. Božji zakon koji im je bio poveren trebalo je da ih učini svetlošću drugim narodima, ali umesto toga vidimo da je Izrael imao najdužu listu greha od svih naroda. Kad su se odvrtili od Božjeg zakona, nisu samo grešili protiv Boga, već su vršili nasilje među najranjivijima u svojoj sredini.

U Amosovoj poruci o sudu nema reči nade. Izraelu je rečeno da će otići u ropstvo (Amos 7,11). Ali umesto da odgovore pokajanjem, oni su ponosno odbacili poruku koju im je Bog poslao preko Amosa, čime su osigurali svoju propast (Amos 9,10). Ipak, Bog koji sudi ostao je veran svom zavetu, čak i kad ga je Izrael prekršio. Amos završava najavljujući dan kada će Bog izvesti svoj narod iz ropstva (stihovi 14, 15). Njihovi gresi će doći pod sud, ali na kraju sud će poslužiti da bi se Božji narod vratio Bogu.

Mihej 3,8-12; 6,6-8

Mihej, kao i Amos, ima reči osude za ceo svet (Mihej 1,2) koje se usredsređuju naročito na izraelski narod (Mihej 1,5). Bog zaključuje da se Njegov narod „podiže kao neprijatelj“ – zbog načina na koji zlostavlja strance, žene i decu (Mihej 2,8.9). Sve vođe su iskvarene. Čak i sveštenici i proroci, koji bi trebalo da usmeravaju ljude da se vrate Božjem putu, kompromitovali su svoju poruku zarad materijalnog prosperiteta (Mihej 3,9-12). Pronalazili su lažnu utehu u prisutnosti Božjeg hrama, govoreći: „Nije li Gospod usred nas? Neće doći zlo na nas“ (Mihej 3,11).

Mihej razotkriva njihov greh, navodeći ih da se zapitaju kako mogu da se poprave pred Bogom: „Hoću li doći preda nj sa žrtvama paljenicama, s teocima od godine?... Hoću li dati prvenca svojega za prijestup svoj, plod utrobe svoje

za grijeh duše svoje?" (Mihej 6,6.7). Njihov odgovor ukazuje da su potpali pod uticaj razmišljanja okolnih naroda koji su verovali da bogove treba umilostiviti mnogobrojnim žrtvama. Ali Gospod zahteva nešto drugo: „Da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno s Bogom svojim“ (Mihej 6,8). Bog želi potpuno preusmerenje svakog pojedinca.

Greh kvari naš odnos prema drugima, prema sebi samima i prema Bogu, pri čemu ponos zauzima mesto ljubavi. Mihej nas podseća da Bog nastoji da obnovi prave odnose prema drugima (činiti što je pravo), prema sebi samima (voleti milost), i prema Njemu (hodati smerno). Konačno,

Bog nas poziva da živimo kao oni koji nose božanski lik, jer je i sam Bog onaj koji čini pravdu, voli milost i želi da hoda smerno sa svojim narodom – čak u toj meri da se Večni udostojio da bude rođen u Vitlejemu (Mihej 5,2). Upravo zahvaljujući beskrajnoj žrtvi koju je On prineo, mi možemo doći u ispravan odnos sa Bogom i ljudima.

Jezekilj 34,2-4 i Isaija 1,15-23

Pojam pravde koji nalazimo u porukama proroka Amosa i Miheja prožimaju poruke i drugih jevrejskih proroka. Jezekilj ukorava Sodom zato što nije pomagao siromašnima i nevoljnima dok je uživao u blagostanju (Jezekilj 16,49). Izrael je, takođe, stajao osuđen: „Slabijeh ne krijepite, i bolesne ne liječite, ranjene ne zavijate, odagnane ne dovodite natrag, izgubljene ne tražite, nego silom i žestinom gospodarite nad njima“ (Jezekilj 34,4).

Isaija se pridružuje pozivanju Božjeg naroda sledećim rečima: „Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ispravljajte potlačenoga, dajte pravicu siroti, branite udovicu“ (Isaija 1,17). Na kraju krajeva, ti proroci uviđaju da je problem nepravde (Isaija 59,14) suviše ozbiljan da bi se mogao rešiti samo vaspitanjem ili društvenom reformom – premda i to ima važnu ulogu. Isaija ukazuje da je konačno rešenje za ljudsku sklonost ka tlačenju i zlostavljanju – Onaj koji će i sam doživeti tlačenje i zlostavljanje, i biti „ranjen za naše prijestupe“ (Isaija 53,4-6) kako bi nam doneo mir – sa Bogom i bližnjima.

ODGOVORITE

1. Imenujte grehe naroda navedene u 1. i 2. poglavlju Knjige proroka Amosa. Koje grehe bi Bog mogao da navede ako bi hteo da proglasi sud nad svojim narodom danas?
2. Šta znači „da činiš što je pravo i da ljubiš milost i da hodiš smjerno s Bogom svojim“ (Mihej 6,8)? Napišite kratak opis svake od tih aktivnosti.
3. Gde još u spisima jevrejskih proroka nalazite poziv da postupate pravedno?

Entoni Bosman, Berien Springs, Mičigen, SAD

U vezi sa tekstom Isaija 58,6,7 i našom ulogom u pomaganju ugroženima, Elen Vajt piše: „Ovde je prikazan pravi duh i karakter Hristovog rada. Njegov celokupan život bio je žrtvovanje samoga sebe za spasenje sveta. Posteci u pustinji kušanja ili jeduci sa carinicima na Matejevoj gozbi, On je davao svoj život za otkupljenje izgubljenih. Pravi duh posvećenja ne ispoljava se u beskorisnom tugovanju, samo u ponižavanju tela i mnogobrojnim žrtvama, već u pokoravanju samoga sebe za dragovoljnu službu Bogu i čoveku.“¹

„U Božjem velikom planu za spasenje izgubljenog roda, On je doveo sebe u položaj da su Mu potrebna ljudska bića kao Njegova produžena ruka. Njemu su neophodne ruke spremne da pomognu da bi dosegao do čovečanstva. Njemu je neophodna saradnja onih koji će biti preduzimljivi, brzi da uoče prilike, i brzi da primete šta se mora učiniti za njihove bližnje.“¹

»Njegov celokupan život bio je žrtvovanje samoga sebe za spasenje sveta.«

„Kada slučaj svakog pojedinca bude razmatran pred Bogom, uopšte se neće postavljati pitanje: 'Šta je on ispovedao?', već: 'Šta je on činio? Da li je bio tvorac reči? Da li je živeo samo za sebe, ili se bavio delima dobročinstva i ljubavnosti, iz ljubavi, stavljajući druge ispred sebe i odričući se sebe kako bi mogao da bude na blagoslov drugima?' Ako izveštaj pokaže da je vodio takav život, da je njegov karakter bio obeležen nežnošću, samoodricanjem i dobročinstvom, on će primiti pohvalu i blagoslov od Hrista: 'Dobro, slugo, dobri i verni.'“²

„Ovako je Hristos na Maslinskoj gori svojim učenicima opisao prizor velikog sudnjeg dana. Istakao je da će se odluka ovoga suda doneti na osnovu jedne stvari. Kada se narodi budu okupili pred Njim, postojaće samo dve grupe ljudi, a njihova večna sudbina biće određena onim što su učinili ili zanemarili da učine za Njega u ličnosti siromašnih i napaćenih.“⁴

„Kada se ispune Njegove oproštajne reči – Da imate ljubav među sobom, kao što ja imadoh ljubav k vama – (Jovan 15,12), kada budemo voleli ovaj svet kao što ga je On voleo, tada je ostvarena Njegova misija za nas. Pripremljeni smo za nebo, jer imamo nebo u svom srcu.“⁵

ODGOVORITE

1. Kako možemo doživeti promenu i, umesto da služimo drugima zato što smatramo da se to od nas očekuje i da je to ispravno činiti, poželeti da budemo na blagoslov onima kojima je potrebna pomoć?
2. Koji korak možete preduzeti ove sedmice da biste započeli ili nastavili da živite na blagoslov drugima kroz službu? Koji bi bio sledeći korak nakon toga?

Erik Louv, Berien Springs, Mičigen, SAD

1 Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 278 orig.

2 Ellen G. White, *Selected Messages*, bk. 1, p. 99.

3 Ellen G. White, „The Sin of Selfishness“, Review and Herald, July 13, 1886.

4 Vajt, Čeznja vekova, str. 637 orig.

5 Isto, str. 641 orig.

Većina ljudi ne voli zamisao o osvetoljubivom Bogu. Iz straha od nemilosrdnog, ljutitog boga tresli su se i drhtali nekadašnji mornari pri pomisli na smrt u talasima okeana. I do današnjeg dana mnogi imaju predstavu o nekom moćnom starcu spremnom da pušta munje i gromove u slučaju da oni za koje je zainteresovan odluče da se suprotstave njegovim odredbama. Mnogi pak više vole nežniju sliku Boga poput one opisane u tekstu Psalmi 103,8: „Milostiv je i dobar Gospod, spor na gnev i veoma blag.“ Nesumnjivo, to opisuje Boga i, nesumnjivo, On voli sve ljude. To se posebno odnosi na one koji su lišeni imovine, otrgnuti iz svojih domova, kojima je učinjena nepravda, ili su ostali bez ikakvog oslonca u životu.

S druge strane, tekst Psalmi 94,1 glasi: „Bože od osвете, Gospode, Bože od osвете, pokaži se.“ U ovom moćnom psalmu, autor izražava ono što muči i mnoge od nas kad čuju za zverstva počinjena nad onima do kojih je Bogu stalo. „Gde je On?“ „Kada će se pokazati?“ „Zašto On čuti?“ Možemo doći u iskušenje da u svojoj frustraciji povičemo zajedno sa rugačima: „Neće vidjeti Gospod, i neće doznati Bog Jakovljevi“ (Psalmi 94,7). Međutim, Bog vidi.

Ovaj svet je pun povređenih ljudi koji povređuju druge. Pa ipak, Božja blagodet je namenjena svima. Štaviše, Bog je svoju crkvu zadužio da donese pravdu potlačenima. „Pazimo na to da jedan drugoga podstičemo na ljubav i dobra dela. Ne propuštajmo svoje sastanke, kao što neki imaju običaj, nego bodrimo jedan drugoga – utoliko više ukoliko vidite da se približava Dan“ (Jevrejima 10,24.25, SSP).

Oni koji trpe neverovatan bol i oskudicu često su vam bliže nego što mislite. Nedavno sam imao priliku da predvodim grupu studenata u pružanju pomoći sirijskim izbeglicama u centralnoj Kaliforniji. Studenti koji pohađaju obližnju Adventističku akademiju bili su šokirani saznanjem koliko te izbeglice žive blizu njihove škole i domova! Pripadnici Božjeg naroda treba da potraže one koji pate, a ne da čekaju da oni koji pate pronađu njih (Luka 15,3-7). Mnogi od nas nemaju ništa protiv toga, ali nam nedostaje znanje kako da pronađemo ili prepoznamo takve osobe. Kao crkva, mi imamo naročit poziv, poruku i identitet koji se ne smeju kompromitovati. To, ipak, ne znači da ne bismo mogli da se sprijateljimo sa ljudima druge vere. Potražite muslimanske, budističke, ili neke druge sveštenike i pastore, i pitajte ih da li imaju vernike kojima je potrebna opipljiva ljubav na delu. A onda, kroz svoju službu, podelite našu adventističku poruku o ljubavi sa čitavom tom zajednicom.

ODGOVORITE

1. Tekst Psalmi 94,12 iznosi Božje rešenje u vezi s tim kako da Njegov narod postupa kad je reč o nepravdi. Kakve veze ima Božji zakon sa pravima udovica i siročadi?
2. Kako bi crkva mogla da zahteva pravdu za potlačene, a da ipak i dalje podržava odvojenost crkve i države?

Semjuel Smit, Berien Springs, Mičigen, SAD

Učili smo da je naša Bogom dana odgovornost da svesno pomažemo drugima. Biti tako direktan i otvoren da se to graniči sa neprijatnošću, i zanemariti one do kojih imamo prednost da dopremo, zapravo je grešno u Božjim očima. Setimo se parabole o bogatašu i Lazaru (Luka 16,19-31). Božji narod, predstavljen tim bogatim čovekom, zanemario je svoju ulogu u služnju potrebama siromašnih, predstavljenih u ličnosti Lazara. Prema toj paraboli, nakon što su obojica umrli, bogataš se, zbog zanemarivanja dužnosti, našao među izgubljenima, dok je Lazar spasen.

Ko bi želeo da ga leči neko ko postavlja dijagnozu na osnovu pukog nagađanja?

Za neke od nas, pomaganje siromašnima nije lak zadatak. Kad razmišljamo o Isusovoj službi, izgleda nam da je Njemu bilo lako da pomaže drugima. On je nesebično služio svakome ko je mogao imati koristi od Njegovog dodira ili reči života. Mi Ga nazivamo velikim Lekarom – što je zvanje koje bi trebalo da imamo na umu dok razmišljamo na koje praktične načine možemo da dosegamo do onih kojima je potrebna pomoć. Kao najveći Lekar svih vremena, Isus Hristos je činio sledeće:

Služio je iz ljubavi. U svetlosti te parabole, možemo početi da slušamo Boga iz straha da ne izgubimo spasenje, ili da ne izazovemo Njegovo nezadovoljstvo. Ali to sigurno nije bila Božja namera ni sa tom parabolom, a ni onda kad nas je pozvao da pomažemo drugima. Pavle nam u 1. Korinćanima 13,1-3 kaže da bi ljubav trebalo da motiviše sve što činimo. S tim u vezi, trebalo bi najpre da tražimo od Boga takvo srce koje voli druge kao što ih On voli, jer je On pravi izvor ljubavi (Rimljanima 5,5). Ljubav prema dušama ne samo što čini našu službu prihvatljivom već i uveliko lakšom.

Dijagnostikovao je problem. Svaki mudar i stručan lekar pažljivo će proceniti pacijentove probleme pre nego što postavi odgovarajuću dijagnozu. Ko bi želeo da ga leči neko ko postavlja dijagnozu na osnovu pukog nagađanja? Niko. Dakle, važno je da koristimo svoje uši i slušamo šta drugi govore kako bismo postali svesni njihovih potreba (Priče 18,13).

Molio se za mudrost i silu. Isus je primerom pokazao koliko je važno moliti se pre službe (Marko 1,32-35). Svakog dana, pre nego što bi se obratio mnoštvu naroda sa različitim potrebama, On se molio za božansku mudrost i silu. Reči i primer apostola takođe nas podstiču da se molimo za obe te vrline (Dela 1,8; 2,1-4; Jakov 1,5).

Bio je poslušan. Posle molitve, dobro je saslušati Božja uputstva za službu i prihvatiti ih. Kad se čvrsto držimo glasa istine, Sveti Duh može moćno da radi preko nas za dobrobit onih kojima je potrebna pomoć (Dela 5,32).

ODGOVORITE

1. Ko je Lazar u vašem životu?
2. Koje biste korake vi dodali ili promenili kad je reč o četiri praktična koraka predložena u ovoj pouci?
3. Ako već pomažete drugima, šta vas na to motiviše?

Na šta bi nas neki Božji prorok danas upozorio? Šta bi moglo da stane na put našoj vernosti Bogu u 2019. godini? Na koji način siromašni i bespomoćni bivaju ugnjetavani u ovo „prosvetočeno“ i „naučno“ vreme? Pitajte osiromašene – oni znaju da izrabljivanje postoji i danas. Iako smo kroz razne sekularne programe naučeni da živimo moralno i radimo za opšte dobro, pohlepa i korupcija na svakom nivou i dalje zagađuju poslovni svet, politiku, pa čak – o užasa! – i religiju.

Znati šta je ispravno a šta ne nije dovoljno. Plod sa drveta poznanja dobra i zla nije dovoljan za izobilan život. Kao oni koji su rođeni u digitalno doba, mi smo navikli da nas bombarduju informacijama. Imamo par sekundi za bavljenje nekom plemenitom mišlju pre nego što sledeća sjajna i uzbudljiva tema zablješti s našeg ekrana. Ta prezasićenost emotivnim reakcijama bez odgovarajućeg delovanja programa nas za apatiju. Ako bi neki prorok danas progovorio, možda niko ne bi na to ni reagovao zbog galame koju stvaraju milijarde drugih glasova.

On danas može i vas da upotrebi da bi olakšao položaj ugnjetenima.

Biblijski tekstovi u pouci za ovu sedmicu pozivaju na akciju. Tekst Mihej 6,8 poziva nas da činimo ono što je pravo, da volimo milost i da hodamo smerno sa svojim Bogom. Da bismo odgovorili na taj poziv, potrebno je nešto više od društvenih sastanaka i programa za lični oporavak. Mi moramo biti katalizator promene na svom radnom mestu i kod kuće. Naša crkva ima dugu istoriju društvenog aktivizma, poniklog iz uverenja da je celokupan živi svet stvorio i iskupio Bog, iz našeg naglašavanja holističkog a ne samo duhovnog zdravlja, i insistiranja da živimo na samom kraju istorije ovog sveta. Kako možemo nastaviti to zaveštanje?

Kao i u svakoj dilemi, rešenje koje Biblija nudi kad je reč o savladavanju neaktivnosti i nepravde jeste Isus. Kroz celu svoju knjigu, zaslugu za izbavljenje potlačenih prorok Isaija pripisuje Mesiji. Isus ukida ropstvo grehu na krstu i rešava svaku nepravdu na sudu. On danas može i vas da upotrebi da bi olakšao položaj ugnjetenima. On može da vas izvuče iz kreveta, iz vaših spavaonica i stanova da biste se sprijateljili s ljudima. Samo zatražite i On će učiniti da se to dogodi. Nemojte samo dodati Isusa na svoju listu ustaljenih dužnosti. Krenite u akciju upravo sada.

ODGOVORITE

1. Koje bi sitne ali značajne promene trebalo odmah da sprovedete kad je reč o vašem molitvenom životu i vašim društvenim aktivnostima, kako biste mogli bolje da odslikavate Isusovu samilost prema drugima?
2. Koji biste stalni i trajni program društvene pomoći mogli da pokrenete sa svojom subotnoškolskom grupom?

ZAKLJUČAK

Istinska religija je činjenje onog što je po Božjem srcu. Kao Božji prorok, Isaija svojom porukom poziva Božji narod da živi životom koji odražava karakter Onoga kome tvrde da su poslušni. Amos, Jezekilj, Mihej, i drugi proroci na sličan način su sagledavali Božju saosećajnu prirodu, ukazujući na našu dužnost da odgovorimo na potrebe ljudi oko nas. Biblijski narativ i u Starom i Novom zavetu uvek iznova skreće našu pažnju na to da je neophodno starati se za najranjivije pripadnike društva, a pasivnost i nezainteresovanost za njihove patnje definiše kao greh protiv Boga. Konačno, kao što tekst Isaija 42, 1-7 jasno navodi, pomaganje napaćenima upravo je Hristov posao – posao koji Mu je bio poveren dok se nalazio na zemlji. Dakle, pitanje glasi: Šta smo mi spremni da učinimo ugledajući se na Njegov primer?

RAZMOTRITE

- Slušajte pesmu „Beauty for Brokenness (God of the Poor)“ / „Lepota za skrhanu (Bog siromašnih)“ od Grejema Kendrika (Graham Kendrick), u kojoj se autor moli da Božje saosećanje i pravda postanu realnost u njegovom ličnom životu.
- Volontirajte u nekom humanitarnom programu u vašoj lokalnoj zajednici, kao što je narodna kuhinja.
- Sponzorirajte neko siromašno dete preko organizacija kao što su: Child Impact (<https://childimpact.org>), ili International Children's Care (<http://www.forhiskids.org>).
- Odgledajte na Jutjubu kratki film Erika Ladija (Eric Ludy) pod nazivom „Depraved Indifference“ („Neprihvatljiva ravnodušnost“).
- Učestvujte u izazovu „dva dolara“ (<http://twodollarchallenge.org>) da biste saznali kako izgleda živeti od dva dolara dnevno ili manje, i istovremeno prikupljajte donacije za neku organizaciju po sopstvenom izboru.
- Pišite o sopstvenim potrebama i teškoćama. Kako je crkva vama predstavila Hrista? U čemu je bila neuspešna? Šta možete naučiti iz tog iskustva, što će vam pomoći da pokažete saosećanje prema drugima kojima je potrebna pomoć?

POVEŽITE

Priče 14,31; Matej 25,31-46; Jakov 1,19-26.

Ellen G. White, *A Call to Stand Apart*, chap. 15, „Social Justice“; *U potrazi za boljim životom*, str. 140-145 orig.

Sikhu Daco, „Social Justice: A Systematic Case for Adventist Engagement in Christian Benevolence“, *Pondering...* (blog), <http://www.sikhu.org/social-justice>.

Ester Louv, Berien Springs, Mičigen, SAD

Pouka 6

Od 3. do 9. avgusta 2019.



Klanjanje Stvoritelju

»A nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću? Kad vidiš gola, da ga odjeneš, i da se ne kriješ od svoga tijela?«

(Isaija 58,6.7)

Od vremena proroka pa sve do perioda savremenog hrišćanstva bili su zastupljeni različiti oblici bogoslužjenja. Neki ljudi reč *bogoslužjenje* koriste jednostavno da bi opisali određenu vrstu muzike. Slično tome, mnogi hrišćani svoju jutarnju službu u crkvi subotom ili nedeljom smatraju bogoslužjenjem.

Međutim, i pored toliko različitih verzija bogoslužjenja, ono što je bitno jeste da saznamo kako je Bog zamislio bogoslužjenje. Da bismo imali službu po Njegovim merilima, potrebno je da razumemo šta On podrazumeva pod *bogoslužjenjem*.

„Imamo dovoljno priručnika o tome kako ono treba da izgleda, ali se ne razmišlja dovoljno o bogoslužjenju kao jednoj potpuno biblijskoj zamisli. Bogoslužjenje je tema koja bi trebalo da dominira našim životom svih sedam dana u sedmici.“¹

Način na koji se odnosimo prema Bogu i čoveku važan je činilac bogoslužjenja.

Sušтина bogoslužjenja je unutrašnje, autentično iskustvo srca. Hristos je to potvrdio u Novom zavetu rekavši: „Dolazi čas – i već je tu – kada će se istinski klanjaooci klanjati Ocu u duhu i istini jer Otac baš takve klanjaoce želi“ (Jovan 4,23.24, SSP).

Nasuprot tome, neke stvari koje ljudi obožavaju i način na koji to rade ni približno ne mogu da se mere s vrednošću i veličinom Stvoritelja. Obožavati Stvoritelja u duhu i istini znači učestvovati u jednom činu iskazivanja dubokog poštovanja, obožavanja i slavljenja koji je ispravan, dobar i ugodan pred Bogom. Dakle, moramo odavati priznanje Bogu kao Stvoritelju univerzuma i svega što je u njemu.

Ako se klanjamo nekom idolu, ili obožavamo novac, ili bilo šta drugo što sami stvaramo, mi u stvari ne služimo Stvoritelju. Potrebno nam je srce koje prepoznaje Božju vrhovnu vrednost. Kad uzdižemo Boga iznad svega ostalog, mi poprimamo Njegove osobine iskazane u ličnosti Isusa Hrista.

Pravo bogoslužjenje vodi nas ka spasenju i dovodi u ispravan odnos sa Bogom Stvoriteljem i sa našom braćom i sestrama na zemlji. Pravo bogoslužjenje čini da živimo kao jedna porodica u Hristu, pokazujući uzajamno saosećanje, samilost i ljubav.

Isti greh idolopoklonstva koji je zaslepio Izraelce postoji i danas. Mnogi ljudi, čak i u crkvi, napustili su obožavanje Stvoritelja da bi obožavali, slavili i duboko poštovali predmete i druge ovozemaljske posede.

Međutim, kao mladi ljudi u ovoj generaciji, treba da razumemo da je naš svakodnevni život sastavni deo bogoslužjenja. Način na koji se odnosimo prema Bogu i čoveku važan je činilac bogoslužjenja. Ono što činimo spolja mora da odražava ono što mi jesmo iznutra. Ako poznajemo Boga i cenimo Ga iznad svega ostalog, moći ćemo da osetimo radost i zadovoljstvo koji nas navode da se ljubavno odnosimo prema drugima, ostajući sve vreme u prisnoj vezi sa svojim Tvorcem.

Kefa Otieno, Najrobi, Kenija

1 David Peterson, *Engaging With God: A Biblical Theology of Worship* (Downers Grove, IL: InterVarsity, 1992), p. 21.

POJAM BOGOSLUŽENJA

DOKAZ (Psalmi 115, 1-8)

Ne

Čin bogoslužnja ima dva glavna aspekta – unutrašnji smisao i javni izraz. Ovo drugo se odnosi na svakodnevne postupke i službe koje obavljamo u vezi s tim. Pavle aludira na taj aspekt bogoslužnja u Rimljanima 12,1: „Stoga vas, braćo, zaklinjem Božijim milosrđem da svoja tela prinesete na živu, svetu, Bogu ugodnu žrtvu, da to bude vaše duhovno služenje Bogu“ (SSP).

Jedna stvar se ističe u Pavlovoj izjavi – šta god da radimo u životu, to mora da odgovara nebeskim standardima. To je duhovno bogosluženje.

Da bi ilustrovao samu suštinu bogoslužnja, Hristos je otkrio šta misli o onoj vrsti vere koju su negovali fari-seji i književnici: „Ovaj narod me usnama poštuje, a srce mu je daleko od mene“ (Matej 15,8, SSP). Hristos je taj tip službe Bogu proglasio „uzaludnim“ (9. stih), što znači bezvrednim, ili ništavnim.

Bogosluženje je uzaludno ako nije povezano sa srcem. Čak i ako činimo mnogo dobra dela i idemo u crkvu svake subote, ako nemamo tu prisnu povezanost sa Bogom, naše bogosluženje je ništavno.

Činom istinskog bogoslužnja, mi veličamo Boga, priznajemo da je On iznad nas i da je dostojan naše privrženosti, obožavanja i pažnje. Veličanje može biti direktno (2. Mojsijeva 15,2) objavljivanjem Božje veličine, Njegovog apsolutnog autoriteta koji ima u našem životu, kao i lepote i veličanstvenosti dela Njegovog stvaranja.

Takođe, možemo veličati Boga neverbalnim postupcima i reakcijama (Jov 1,20; Jovan 12,2.3). Konačno, koncept veličanja Boga pomaže nam da prepozna-mo Boga i ono što On radi.

Zatim, u okviru bogoslužnja postoji i pojam priznanja ili izražavanja vere. Dok veličanje podrazumeva prepoznavanje Boga i Njegovih dela, Njegove priro-de i Njegovog karaktera, „izražavanje“ se odnosi na objavljivanje istina koje nam je Bog otkrio u Pismu. Osim iznošenja činjenica o Bogu i svemu što On radi, mi moramo nastaviti da odgovaramo na ono što nam On otkriva.

Izražavanje vere takođe može biti fizičko i verbalno. Pevanje hvalospeva, tapšanje, klečanje i klanjanje u dubokom poštovanju, klicanje i dizanje ruku jesu primeri fizičkih odgovora. S druge strane, verbalno izražavanje je kad govorimo o svojoj ljubavi i čežnji za Bogom, kad priznajemo svoju potrebu za Njegovom blagodaću i svetošću.

Dok izražavamo svoje misli i osećanja prilikom bogoslužnja, moramo se usredsrediti na Boga i Njegov karakter kakav nam je otkriven u Bibliji. Naše izražavanje vere mora da proishodi iz Biblije i da se oslanja na nju. I veličanje Boga i izražavanje naših misli i osećanja tokom bogoslužnja moraju proslavljati Boga i odražavati veru u Hristovo dovršeno delo.

ODGOVORITE

1. Osim veličanja Boga i izražavanja vere, koje još koncepte bogoslužnja poznajete?
2. Da li je moguće činiti dobra dela, a nemati veru u Boga? Zašto Bog smatra taj vid bogoslužnja beskorisnim?

Beatris Bernar, Kasarani, Najrobi, Kenija

Idolatrija i nasilje (2. Mojsijeva 20,2-6; Psalmi 115,1-8)

U svojoj Reči, Bog je dao izričite zapovesti o tome kako želi da Mu služimo. Te zapovesti pokazuju da oblik i način bogoslužjenja moraju da zadovolje Njegove standarde – a ne naše.

U tekstu 2. Mojsijeva 20,2-6, vidimo da nas Bog, na samom početku proglašenja Zapovesti, podseća na svoj položaj kao suverenog Tvorca i Vladara svega stvorenog – i vidljivog i nevidljivog. Obožavanje, slava i čast koju On kao takav zaslužuje, ne treba da se ukazuju nikome i ničemu drugom. Ako prestanemo da služimo Bogu prema Njegovim merilima, izgubićemo duhovno usmerenje i početi da zadovoljavamo sebične ambicije. To će nas konačno dovesti do frustracije, fizičkog bola i smrti.

Psalmista nas takođe podseća da idoli i drugi bogovi kojima se ljudi klanjaju nemaju kvalitete Stvoritelja. Bog je dao prve četiri zapovesti da bi definisao tip odnosa koji treba da postoji između Njega i Njegove dece. U tom pogledu, pozvani smo da obožavamo Stvoritelja, koji je Začetnik našeg života. Kad to poštujemo, mi razvijamo ispravan odnos sa Njim.

Štaviše, ako naše vrednosti i običaji budu poticali od Njega, mi ćemo znati kako da se odnosimo prema bližnjima na način koji donosi slavu i čast Božjem imenu. Idolatrija, kao što psalmista kaže, jednostavno nas vraća u ropstvo grehu i ovozemaljskim interesima.

Razlog za obožavanje (Psalmi 146,5-10)

U Psalmu 146, autor naglašava misao da je Bog suvereni Tvorac univerzuma, i da On, ako Mu budemo verovali, može obilno da nas blagoslovi. Čak i kad patimo od fizičkih slabosti, još uvek imamo razloga da slavimo Stvoritelja. Ako se u svojoj slabosti oslonimo na Boga, bićemo blagosloveni, jer On održava nevoljne koji se uzdaju u Njega.

Nasuprot idolima koji ne mogu da pruže nijednu vrstu pomoći (Psalmi 115,1-8), mi se možemo osloniti na Stvoritelja za pomoć, jer je On zauvek verni Bog. Kao što autor Jevrejima poslanice zapaža: „Nepokolebljivo se držimo nade koju ispovedamo, jer je veran Onaj koji nam je dao obećanje“ (Jevrejima 10,23, SSP).

Još jedna pouka na koju psalmista ovde ukazuje jeste da Bog može da nas blagoslovi zato što On uživa u tome da pomaže slabima i nevoljnima. Mnogo puta vidimo da su oni koji pate i trpe oskudicu zanemareni. Ponekad mislimo da su učinili nešto loše čime su zaslužili da ih zadesi nesreća.

Međutim, Biblija naglašava da za slabe i potlačene ima mesta u Božjem srcu, pogotovu onda kad se uzdaju u Njega. Psalmista se slaže da Gospod „čini sud onima kojima se čini krivo“ (Psalmi 146,7). To pokazuje da će svaki čin nasilja nad siromašnim članovima društva biti osuđen, i da nijedan zlostavljač neće izbeći Božji gnev.

Verski ugnjetači (Isaija 1,17)

Bog zahteva od nas da u svakoj prilici činimo dobra dela i da ne budemo dokorni. Prorok Isaija naglašava da je onima koji trpe nasilje potrebna zaštita i podrška.

U našem društvu, ugnjeteni su ranjiviji i više izloženi nepradi, naročito u slučaju lošeg i nedovoljnog sprovođenja zakona. U takvim situacijama, dužnost je ljudi koji imaju uticaja u društvu da zaštite slabe i potlačene.

U Božjim očima, mi smo svi Njegova deca bez obzira na situaciju u kojoj se nalazimo. Prva linija zaštite, dakle, dolazi od Boga. Bez obzira na to, i mi smo, kao Božja deca, dužni da olakšamo položaj ugnjetenih pružajući podršku tamo gde je potrebna. Bog će osuditi one koji zanemare tu dužnost i nanose zlo slabima i nastradalima. Delima dobročinstva, pravednim postupanjem i pružanjem podrške udovicama i siročadi, mi oponašamo primer Boga koji je Izvor naših vrednosti.

Učeći se da činimo dobro, mi usvajamo običaj da živimo pravedno, uzdižući Božji karakter. Kad „sudimo sirotama“, mi zapravo obožavamo Stvoritelja – time što branimo, izbavljamo i postupamo pravedno prema onima u našem društvu kojima je potrebna pomoć. Za Božje verne, koji su možda slabi i pate, postoji dobra vest da se sam Bog bori za njih.

„Gospod će biti naš osvetnik. Premda nas ljudi preziru, On se brine za nas. On će pomoći siromahu i odbraniće ga na sudu.“¹

Milost i vernost (Marko 12,38-40)

Tokom svoje službe na zemlji, Hristos je bio svedok situacija u kojima su verske vođe koristile svoj položaj da varaju nevine i slabe članove društva.

Govoreći o književnicima, kao zvaničnim učiteljima zakona, Isus je primetio da njih više interesuje šta mogu da dobiju nego šta bi mogli da pruže. U svojim dugačkim haljinama, nepodesnim za fizički rad, koristili su svoj religiozni položaj da bi sticali bogatstvo na račun bezazlenih i potlačenih u društvu.

Da li smo mi drugačiji od njih? I mi volimo počasti i finu odeću. Mi cenimo titule. Mi zahtevamo poštovanje. Međutim, sve to, iako samo po sebi dobro, može biti i pogubno, zavisno od toga kako utiče na naš odnos sa Stvoriteljem. Hristos je učio da onaj ko želi da bude prvi mora najpre da bude sluga (Marko 9,35). Kao hrišćani ovog vremena, moramo imati na umu da dužnost upravitelja u Božjem delu nije poverena samo rukopoloženim crkvenim službenicima, već svakom verniku.

ODGOVORITE

1. U kom smislu se mi ponašamo kao „književnici“ svog vremena?
2. Šta predstavlja ishodište današnje idolatrije?
3. Šta mi kao mlade osobe možemo preduzeti da bismo pomogli drugima da vide Hrista u nama?

Selin Kavetsa, Pajplajn, Najrobi, Kenija

1 John Calvin, „Isaiah 1: Verse 17“, *Calvin's Commentary on the Bible*, <https://www.studydrive.org/commentaries/cal/isaiah-1.html>.

Elen G. Vajt tvrdi, u saglasnosti sa Biblijom, da je jedino Bog dostojan obožavanja: „Gospod, večni, samopostojeći, nestvoreni Bog, koji je sam Izvor i Održavalac svega, Jedini ima pravo na najviše poštovanje i obožavanje. Čoveku nije dozvoljeno da bilo čemu drugome dodeli prvo mesto u svojoj ljubavi ili u svojoj službi. Ako bilo šta, što cenimo, umanjuje našu ljubav prema Bogu ili se sukobljava sa službom koju Mu dugujemo, mi od toga stvaramo sebi boga.“¹

»Ako bilo šta, što cenimo, umanjuje našu ljubav prema Bogu ili se sukobljava sa službom koju Mu dugujemo, mi od toga stvaramo sebi boga.«

„Druga zapovest zabranjuje klanjanje kipovima i slikama pod izgovorom da se time obožava pravi Bog. Mnogi neznabožički narodi tvrdili su za svoje kipove da su to samo prikazi i simboli pomoću kojih se slavi božanstvo, ali Bog je objavio da takvo bogoslužjenje predstavlja greh. Pokušaj da se Večni prikaže u materijalnom obliku snizilo bi čovekovo shvatanje o Bogu. Um, koji bi se na taj način odvratio od beskrajnog Gospodnjeg savršenstva, bio bi privučen stvorenom umesto Stvoritelju. I kao što bi se njegove zamisli o Bogu snizile, tako bi i sam čovek bio unižen.“²

Nekoliko dana nakon što je Bog precizno naveo kako bi želeo da Ga Izraelci obožavaju, narod se predomislio i podlegao pritiscima sveta.

„Aron se uplašio za svoju bezbednost i umesto da plemenito ustane u odbranu Božje časti, popustio je zahtevima mnoštva. Prvo je naredio da se od naroda pakupe zlatne naušnice i donesu pred njega, nadajući se da će ih taština navesti da odbiju njegov predlog. Međutim, oni su se spremno odrekli svojih ukrasa, od kojih je on načinio liveno tele, po ugledu na egipatske bogove...“

Koliko puta se i danas ljubav prema zabavama skriva pod plaštom 'obličja pobožnosti'! Religija koja dozvoljava ljudima da se, dok obavljaju verske obrede, odaju sebičnim i čulnim zadovoljstvima, i danas je isto tako omiljena u narodu kao i u vreme starog Izrailja. I još uvek ima popustljivih Arona koji će se, iako zauzimaju visoke položaje u crkvi, složiti sa željama neposvećenih i tako ih podržati u grehu.

Samo nekoliko dana je prošlo otkako su Jevreji sklopili svečani zavet s Bogom da će slušati Njegov glas. Stajali su drhteći u podnožju gore i slušali Gospodnje reči: 'Nemoj imati drugih bogova uza me.' Božja slava još uvek je lebdela nad Sinajem na vidiku celom skupu; ali oni su se odvrtili od Njega i potražili sebi druge bogove.“³

ODGOVORITE

1. Izraelski narod je obožavao zlatno tele. Koje idole ljudi obožavaju u naše vreme?
2. Koje su posledice obožavanja idola ili predmeta?

Bernard Okot, Kasarani, Najrobi, Kenija

1 Elen G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 305 orig.

2 sto, str. 306 orig.

3 Isto, str. 317 orig.

BOG NAD BOGOVIMA

PRIMENA (5. Mojsijeva 10,17-22)

Sr

Bogoslužnje u dvadeset prvom veku može biti problematično iz više razloga. U eri napredne tehnologije i znatnih materijalnih sredstava, lako možemo krenuti stranputicom ukoliko te prednosti koristimo na pogrešan način.

Premda nam mnogo toga drugog odvlači pažnju, i dalje imamo razloga da slavimo Boga. Osobina koja se posebno ističe kada je reč o Bogu jeste Njegova neuporedivost. U tekstu 5. Mojsijeva 10,17-22, Mojsije upućuje Izraelce na kvalitete koji Boga uzdižu iznad svih ostalih i svega ostalog. Na samom početku, on Ga opisuje kao svemoćnog Boga nad bogovima.

Važno je imati na umu da je Bog stvorio čitav svemir i sve što je u njemu. Pa ipak, jedno je biti svestan te činjenice, ali je nešto sasvim drugo zaista i činiti ono što Bog želi. Međutim, kad svest o tome prodre duboko u naše srce, biće nam jasno da jedino On zaslužuje naše obožavanje. Ništa drugo, viđeno ili neviđeno, ne može se porediti sa važnošću i suverenitetom Stvoritelja. U trenutku kad prihvatimo tu istinu, mi usvajamo Njegov karakter i počinjemo da hodamo Njegovim putevima.

Premda nam mnogo toga drugog odvlači pažnju, i dalje imamo razloga da slavimo Boga.

Biblija jasno tvrdi da Bog „daje pravicu siroti i udovici; i ljubi došljaka dajući mu hljeb i odijelo“ (5. Mojsijeva 10,18). Kad volimo Boga i kad Ga slavimo kao svog Stvoritelja, mi usvajamo iste osobine. Postajemo milostivi prema onima koji pate i stradaju, potpomozemo siromašne i oblačimo siročice.

Šta nam to govori? Sve dok podržavamo Božju vladavinu u svom životu i gajimo svest o Njemu kao Stvoritelju, bićemo u stanju da širimo milosrđe i ljubaznost među našim bližnjima kojima je potrebna pomoć. Čak i u ovo doba, kad se sotona naročito trudi da prevari Božji narod, još uvek imamo razloga da slavimo Boga nad bogovima.

Mi Njega obožavamo iz više razloga:

On je Stvoritelj. Bog je stvorio univerzum – i nas. Zadivljujuće stvari koje možemo da vidimo, uključujući planete, galaksije i zvezde – sve su to Božja dela. Povrh svega, kad pogledamo u ogledalo, mi vidimo Božji lik (1. Mojsijeva 1,26.27).

Voli nas bezuslovno. Bez obzira šta mi osećamo prema Njemu i uprkos preovlađujućim okolnostima u kojima se nalazimo, Bog nas neizmerno voli. I ima plan za našu budućnost (Jeremija 29,11).

On je veran. Bog će nam ostati veran čak i ako smo mi Njemu neverni. Kad krenemo stranputicom, On će se truditi da nas vrati k sebi.

ODGOVORITE

1. Kojih ste još Božjih kvaliteta svesni, šta vas navodi da Ga svesrdno slavite?
2. Na koji način se Božja ljubav očituje u životu manje srećnih članova društva?
3. Zašto vi lično slavite Boga?

Način na koji slavimo Boga mnogo govori o stanju naše crkve. Kad se nalazimo na bogoslužju, trebalo bi da veličamo, slavimo i hvalimo Boga, iskazujući poštovanje na način koji je Njemu ugodan. Stavom pokajanja, predanja i poniznim molitvama tokom bogoslužjenja moramo pokazati svoju odanost Bogu, jer nam je omogućio da se spasemo robovanja grehu.

Kad pristupamo bogoslužju zajedno kao crkva, to ima važnu ulogu u obnavljanju duhovnog žara.

Kako da to primenimo u praksi kao zajednica? Kad pristupamo bogoslužju zajedno kao crkva, to ima važnu ulogu u obnavljanju duhovnog žara, kao što se videlo na dan Pedesetnice (Dela 2,1-4). To nas i zbližava uzajamno da bismo proučavali Božju Reč, molili se i gradili zajedništvo. To je jedan od najboljih načina da sačuvamo Božju blagodat u svom životu.

Bogoslužjenje ne bi trebalo da bude isključivo lično iskustvo. Pojedinačno, lično bogoslužjenje nije loše, ali, kao što je to jedan autor izrazio: „Postoji element bogoslužjenja i hrišćanstva koji se ne može doživeti prilikom ličnog bogoslužjenja, niti samo posmatranjem bogoslužjenja. Postoje neki blagoslovi koje nam Bog daje samo na 'zajedničkom okupljanju' sa drugim vernicima.“¹

Evo nekih od blagoslova koje doživljavamo kad se okupljamo kao crkva da bismo obožavali Stvoritelja:

Zajedničko bogoslužjenje budi našu duhovnu snagu. Kad zajedno slavimo Boga, mi podupiremo jedni druge. Jedinstvo u molitvi može doneti zadivljujuće rezultate. Martin Luter je jednom prilikom izjavio: „Kod kuće, u sopstvenom domu, ne osećam nikakvu toplinu ni snagu u sebi. Ali u crkvi, kad se mnoštvo skupi, plamen u mom srcu se zapali i nastavlja da gori.“²

Zajednica pruža sigurnost. Biti deo crkvene zajednice daje nam uverenje da smo jedna porodica u Hristu. Bogoslužjenje u našim lokalnim crkvama ukazuje na bogoslužjenje objedinjene crkve čija je glava Hristos (Otkrivenje 7,9).

Zajedničko bogoslužjenje omogućava da napredujemo u veri. Učešćem u zajedničkom bogoslužju, mi izgrađujemo, hrabrimo i tešimo jedni druge (1. Korinćanima 14,3). U isto vreme, bogoslužjenje u crkvi pomaže nam da zajedno posmatramo Hrista. „I svi mi... preobražavamo se u istu sliku – iz slave u slavu“ (2. Korinćanima 3,18, SSP).

I tako, dok zajedno rastemo kao crkva, usvajamo običaje koji nas mogu osposobiti da se založimo za društvenu pravdu kao jedno telo u Hristu.

ODGOVORITE

1. U kojim situacijama se od nas očekuje da imamo zajedničko bogoslužjenje, a u kojim lično?
2. Na koji način nam to što učestvujemo u bogoslužju kao crkva pomaže da sprovedimo društvenu pravdu?

Filis Nafula, Kakamega, Kenija

- 1 Donald S. Whitney, *Spiritual Disciplines for the Christian Life* (Colorado Springs, CO: NAVPRESS, 1991), p. 92.
- 2 David Mathis, „Kindle the Fire in Corporate Worship“, desiringGod (blog), May 19, 2014, <https://www.desiringgod.org/articles/kindle-the-fire-in-corporate-worship>.

SLAVLJENJE BOGA DUHOM I ISTINOM

ISTRAŽIVANJE (2. Mojsijeva 20,2-6)

Pe

ZAKLJUČAK

Bog očekuje od nas da, putem bogoslužjenja, postanemo svesni Njegovog prisustva u našem životu. On želi da pristupimo istinskom bogoslužjenju koje donosi čast i slavu Njegovom imenu. Ako Mu se budemo klanjali u Duhu i istini, moći ćemo da gajimo trajnu vezu s Njim u svom srcu, i to će se ogledati u našim postupcima. Osim toga, Bog je u svojoj Reči obezbedio sve što nam je potrebno za duhovni rast i razvoj. Istina u Bibliji nas oslobađa da bismo slavili Boga i služili svojim bližnjima po Njegovim standardima.

RAZMOTRITE

- Navedite u pisanom obliku deset razlika između nekog idola i Boga Stvoritelja. Često se podsećajte tih razlika i molite Boga da vam da snage da obožavate samo Njega.
- Napravite raspored bogoslužjenja za celu sedmicu. Tražite od Boga da vam pomogne da sledite taj raspored da biste mogli da Ga obožavate svakog dana.
- Vežbajte različite aktivnosti od kojih se sastoji bogoslužjenje, kao što su pevanje, molitva, duboko razmišljanje i dela milosrđa i ljubavnosti prema ljudima kojima je potrebna pomoć.
- Formirajte grupu za bogoslužjenje u svojoj crkvi, koja bi mogla da se sastaje jedanput ili dvaput tokom sedmice, da bi se ljudi povezali sa Bogom kao zajednica. Zapišite koje promene doživljavate kad slavite Boga kao grupa.
- Razmišljajte o stvarima kojima se ljudi dive, kao što su najviša zgrada, najbrža kola i bilo šta drugo što bi se moglo smatrati dostojnim obožavanja. Zapišite iz kojih razloga te stvari ne mogu da zauzmu mesto Boga u vašem životu.

POVEŽITE

Otkrivenje 14,6.7; Psalmi 95,6; 1. Dnevnika 16,29; Jovan 4,24.

Ellen G. White, *Selected Messages*, bk. 2, pp. 16, 17.

David Peterson, *Engaging With God*, pp. 20–26.

Čarls Vaitaka, Kikuju Taun, Kenija

Pouka 7

Od 10. do 16. avgusta 2019.



Isus i oni kojima je potrebna pomoć

»Na meni je Duh Gospodnji, jer me je pomazao da siromasima objavim evanđelje. Poslao me da sužnjima objavim oslobođenje, slepima da će progledati, da na slobodu pustim potlačene, da objavim godinu blagonaklonosti Gospodnje.«

(Luka 4,18.19, SSP)

10. avgust 2019.

HODANJE ZA ISUSOM – DA BISMO POMAGALI ONIMA KOJIMA JE TO POTREBNO

Su

UVOD (Luka 4, 18.19)

Živimo u svetu ogromnih nejednakosti. Jedan procenat najbogatijih ljudi na svetu u ovom trenutku poseduje više od 50 procenata ukupnog svetskog bogatstva.¹ I dok najbogatiji pojedinci postaju još bogatiji, izgleda da siromaštvo postaje sve masovnije, a mogućnosti da ljudi pronađu ono najosnovnije što im je potrebno za opstanak, kao što su čista voda, hrana i posao, ima sve manje. Moja porodica već pet godina služi na Filipinima. Uvek me zapanji kad kolima prođem pored mnogobrojnih stračara u kojima ljudi žive u krajnjoj bedi, a onda, samo nekoliko minuta kasnije, izađem na moderan autoput na kom najnoviji tipovi Ferarija jure pored mene. Život jednostavno nije fer.

Dok služimo kao misionari u ovom još uvek nerazvijenom delu sveta, ponekad bivamo zatečeni ogromnim potrebama koje vidimo oko sebe. Kad se suočite sa toliko potreba, u iskušenju ste da odustanete. Čovek jednostavno ne može sve njih da spase! I to je istina – ja sam ne bih mogao da se borim sa tako velikim nejednakostima u svetu. To me uvek podseti da je razlog što svet pati od tako velikih nejednakosti krajnja sebičnost ljudi. Srećom, mi imamo nadu u Isusu Hristu, jer On ne deli s nama ta sebična osećanja, već je preuzeo na sebe ljudsku prirodu i postao jedan od nas (Filibljanima 2,5-8) – da bi nas spasao. Isus se rodio i odrastao, kao što će nam ova pouka pokazati, u potpunom siromaštvu. Znao je šta znači gladovati i patiti, ali se ipak trudio da ublaži patnje drugih.

Kako je Isus to uspevao? Koja je bila Njegova tajna? Ove sedmice ispitaćemo na koje sve načine mladi ljudi mogu da se ugledaju na Isusa koji je svojim životom pokazao drugima kakav je Božji karakter – ukazao na Boga nesebične ljubavi, koji je na kraju žrtvovao sopstveni život da bismo mi doživeli obnovljenje odnosa i mir sa Njim. Kakav god da je naš ekonomski položaj na ovom svetu, bitno je da obezbedimo blago za večni život u carstvu koje će doći. Carstvo ovog sveta, sa svim navodnim bogatstvom, ne vredi ništa u poređenju sa istinskim nebeskim blagom – plodom Duha, koji obuhvata ljubav, radost i mir, što je prava nebeska valuta. Na kraju krajeva, stvari ovog sveta će, kao što stara himna kaže, neobično izbledeti kada ih zaseni Njegova slava i lepota. Ništa od onog što smo nagomilali ovde na zemlji nećemo moći fizički da ponesemo sa sobom na nebo. Isusov primer podseća nas da je naš karakter – koji se pokazuje kroz svakodnevno ponašanje, uključujući i ophođenje prema siromašnim i marginalizovanim osobama unutar naše sfere uticaja – ono što je najvažnije u nebeskom carstvu.

**Čovek
jednostavno ne
može sve njih
da spase!**

Majkl V. Kembel, Silang, Kavite, Filipini

1 Robert Frank, „Richest 1% Now Owns Half the World's Wealth“, CNBC, November 14, 2017, <https://www.cnbc.com/2017/11/14/richest-1-percent-now-own-half-the-worlds-wealth.html>.

Marijina pesma (Luka 1,46-55)

Marija je dobila veliki zadatak – trebalo je da bude Isusova majka. Trebalo je da vaspita Spasitelja sveta, da Ga pouči onom najosnovnijem – da jede, hoda i govori. Možemo samo da zamislimo kako se osećala. Dobila je od Boga dar skopčan sa velikom odgovornošću, a za nju kao mladu majku to nije bio lak zadatak. Pa ipak, u tekstu Luka 1,46-55 čitamo kako Marija slavi Boga. Umesto da se žali, ona veliča Njegovo ime, jer ju je blagoslovio i „gladne nasitio dobrima“ (Luka 1,53, SSP). Gospod je doneo radost njenoj duši i njenom telu. Marija je imala dar, misiju, a taj dar je sa sobom povlačio odgovornost. I mi danas imamo isti taj dar – istu tu misiju – prelepi dar poznavanja Isusa Hrista. U isto vreme, imamo i odgovornost – da taj dar delimo s drugima. Bez obzira na našu rasu, pol, materijalni status – ta odgovornost počiva na svima.

Njegova misija (Isaija 61,1,2)

Isus je na ovaj svet došao iz ljubavi. Došao je da spase, da oprost i da služi. Isusovo poslanje bilo je da uteši one koji su slomljenog srca, da objavi slobodu robovima, da izbavi zatvorenike iz ćelija tame (Isaija 61,1,2). Njegova misija bila je da objavi svima da se nebesko carstvo približilo (Matej 10,7,8). Kad Isus nekog spasava, On isceljuje svaki aspekt njegovog života. Bilo da ste bolesni, siromašni, puni greha, u kakvom god stanju da se nalazite, vaše spasenje i vaš preobražaj u novu osobu podjednako su važni aspekti Njegove misije. On to čini iz ljubavi koja je poticala od nebeskog Oca, što je ponekad teško razumeti.

Kako to da me svemogućić Bog voli? Kako to da je Njemu, koji je stvorio čitav svemir, stalo do mene i do toga da li sam spasen ili ne? On je poslao svog Sina na zemlju upravo sa tom misijom. Bog bi hteo da budemo svesni da nas On voli i da je spreman na sve da bi nas spasao. Zato On kaže: „Tada dođite, pa ćemo se suditi: ako grijesi vaši budu kao skerlet, postaće bijeli kao snijeg; ako budu crveni kao crvac, postaće kao vuna“ (Isaija 1,18). Isus je došao da nas isceli u fizičkom i duhovnom smislu. Došao je da nas izleči i oslobodi od fizičkog i duhovnog robovanja. Došao je da služi.

Isus isceljuje (Matej 12,15-21)

Bolovanje za pacijenta nije samo teško već i skupo. U mnogim zemljama samo oni koji imaju zdravstveno osiguranje ili mnogo novca mogu sebi da priušte odgovarajuću zdravstvenu negu, dok su drugi ostavljeni da se sami bore sa svojom bolešću. Isus je lečio sve, ne vodeći računa o tome da li su bogati i osigurani. Jedino zaista važno bila je njihova vera – ako su verovali da On

može da ih izleči, Isus bi to i učinio. Takav je bio slučaj sa rimskim kapetanom, zabeležen u tekstu Matej 8,5-13.

Kapetan je došao Isusu sa molbom da izleči njegovog slugu, a kad je Isus predložio da pođe s njim njegovoj kući, odgovorio Mu je: „Gospodaru,... nisam dostojan da uđeš pod moj krov. Nego, samo reci reč i moj sluga će ozdraviti“ (8. stih, SSP). Kapetan je verovao u Isusa i bio je nagrađen za svoju veru.

Isus je izlečio i čoveka slepog od rođenja (Jovan 9). Ljudi su mislili da je on rođen slep zbog greha njegovih roditelja. Isus ga je izlečio, a onda mu postavio pitanje da li veruje u Sina čovečjeg. „A ko je on, gospodaru“, pitao je čovek, „da poverujem u njega?“ Isus je odgovorio: „Video si ga... On je onaj koji s tobom razgovara.“ Verujem, Gospode, reče on i pokloni mu se“ (Jovan 9,36-38). Bog je lečio ljude zato što su verovali da On to može da učini.

Bog bi hteo da budemo svesni da nas On voli i da je spreman na sve da bi nas spasao.

Hristov krst (Isaija 53,3-6)

Isus je došao da pomogne onima kojima je to potrebno. Tekst Isaija 53,3-6 opisuje šta je sve preduzeo u tom smislu. Bio je prezren i odbačen, uzeo je na sebe naš bol i patnje da ih ne bismo nosili sami. „Ali on bi ranjen za naše prijestepe, izbijen za naša bezakonja; kar bješe na njemu našeg mira radi, i ranom njegovom mi se iscijelismo“ (Isaija 53,5). Kako Njegove rane mogu da nas iscele? Kako spasenje može da proistekne iz stradanja nekog drugog?

Isusova žrtva može da nas spase zato što je On živeo bezgrešnim životom. On nas uverava da je spasenje namenjeno svima koji veruju i prihvate Njegov krst. Pre nego što se uzneo na nebo, On nam je poverio misiju: „A ovo evanđelje o Carstvu propovedaće se po celom svetu kao svedočanstvo svim narodima, i tada će doći kraj“ (Matej 24,14, SSP). Njegova misija bila je da svima govori o carstvu nebeskog Oca – i On je to činio služeći drugima. Isus je bio kušan, ranjen i raspet za čitav ljudski rod kako bi svi mi mogli da budemo spaseni. Sada je red na nas da preuzmemo tu misiju i, kao Simon iz Kirine, poneseo Isusov krst govoreći drugima o Njegovom skorom dolasku. Prosudimo zajedno i ponizimo se u pripremi za Njegov dolazak.

ODGOVORITE

1. Zašto ponekad ograničavamo krug onih kojima pomažemo?
2. Kako da sprovedemo Isusovu misiju u današnjem društvu?

Migel Alejandro Patinjo Ramirez i Ismael Patinjo Ramirez, Silang, Kavite, Filipini

Da li je Isus bio siromašan? On se nije rodio u nekoj palati, rodio se u štali! Nije bio položen u lep krevetac, već u hranilište za stoku. Nisu ga umotali u finu svilu, već u obične pelene. Kao odrastao čovek, izjavio je: „Sin čovečiji nema gde da spusti glavu“ (Luka 9,58, SSP). Isus, Vlasnik čitavog univerzuma, izabrao je da se poistoveti sa najsiromašnijima u društvu.

»Kako mnogo je proćerdano na poklone od kojih niko nema koristi!«

A kako se On odnosio prema siromašnima i bespomoćnima? Isus se družio sa siromašnima, hranio ih i isceljivao (Matej 14,13-21; Luka 18,35-43). Služenje siromašnima izjednačavao je sa služenjem Bogu (Matej 25,31-40). On je pozivao siromašne i druge društveno odbačene u Božje carstvo (Luka 14,15-24). Propovedao je radosnu vest siromašnima. Njegova misija bila je da vrati vid slepima, da očisti gubave, da omogući nepokretnima da prohodaju, a gluvima da čuju, da podiže mrtve i propoveda evanđelje siromašnima (Matej 11,4-6).

I mi bismo, na isti način, trebalo da se staramo o siromašnima, i to iz sledećih razloga:

Isus će nam suditi na osnovu toga kako se budemo odnosili prema siromašnima. „Time što je među njih uveo bespomoćne i siromašne da zavise od njihovog staranja, Hristos ispituje svoje sledbenike. Našom ljubavlju i službom Njegovoj deci koja su u pokolji, pokazujemo istinitost svoje ljubavi prema Njemu. Zanemariti ih značilo bi pokazati da smo lažni učenici, tuđi Hristu i Njegovoj ljubavi.“¹

Siromašni polažu pravo na naše saosećanje. „Gospod se stara za udovice i siročad, ne čudom davanja mane s neba, niti slanjem gavranova da nose hranu, već čudom delovanja na ljudsko srce, odbacivanjem sebičnosti i otvaranjem izvora hrišćanske ljubavi. Jadne i ucveljene On predaje svojim sledbenicima kao dragoceno dobro na čuvanje. Oni imaju najviše prava na naše saučešće.“²

To podstiče umerenost. „Kako je mnogo sredstava utrošeno na predmete koji su obični idoli, koji zaokupljaju misli, oduzimaju vreme i snagu koji treba da budu stavljani u uzvišeniju službu! Kako je mnogo novaca nemilosrdno utrošeno za skupe kuće i skupocen nameštaj, za sebična zadovoljstva, za luksuznu i nezdravu hranu, za štetna uživanja! Kako mnogo je proćerdano na poklone od kojih niko nema koristi! Za beskorisne i često štetne predmete nazovi hrišćani danas troše više, mnogostruko više, nego što troše za traženje duša da ih spasu od kušača.“³

Bez obzira kakva je naša finansijska situacija, svaki Hristov učenik je pozvan da se stara o siromašnima svim sredstvima koja mu stoje na raspolaganju. Čineći to mi izražavamo svoju ljubav prema Bogu. Takva služba nije samo jedna od mogućnosti, to je naša obaveza, jer sve što imamo ionako već pripada Bogu, a On nam je zapovedio da služimo!

ODGOVORITE

1. Zašto je Isus Hristos, Car nad carevima, rođen u tako skromnim uslovima?
2. Kako mogu siromašni da polažu pravo na moj teško zarađeni novac?

Karan Kenet Svansi, Silang, Filipini

¹ Elen G. Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 205 orig.

² Isto, str. 202 orig.

³ Isto, str. 207 orig.

Na samom početku svoje službe, Isus je ušao u sinagogu i izložio svrhu svog boravka na ovom svetu – da propoveda i pruži ruku onima koji su bili bespomoćni i ugroženi u mnogim aspektima života.

Uzeo je svitak sa tekstom iz Knjige proroka Isaije i pročitao: „Duh je Gospodnji na meni; zato me pomaza da javim jevanđelje siromasima; posla me da iscijelim skrušene u srcu; da propovjedim zarobljenima da će se otpustiti, i slijepima da će progledati; da otpustim sužnje“ (Luka 4, 18).

Taj tekst sadrži značajnu poruku. Reč *pomazao* u svom jevrejskom obliku *mashach* izvedena je iz reči *messiah*, što znači „pomazanik“. Prema jevrejskoj tradiciji, proroci i carevi bili su ceremonijalno pomazivani izlivanjem ulja na glavu. Dakle, važna misao ovde jeste da je Bog pozvao Isusa, a sada poziva i Njegove sledbenike, i pomazuje ih na isti način na koji su pomazivani carevi i proroci. To daje hrišćanima autoritet i odgovornost da postupaju u skladu s Njegovom voljom.

**Isus oslobađa
zarobljene i one
koji su u zatvoru.**

Zatim, zadatak koji se navodi je „da propoveda siromašnima – *anavim* (אֲנָוִים), što se odnosi na „unesrećene“ ili „krotke“, one koji su i duhovno i materijalno siromašni, čije je srce izmučeno žalošću zbog sopstvenih greha. Konačno, Isus oslobađa zarobljene i one koji su u zatvoru – evanđelje oslobađa um zarobljen grehom, pružajući olakšanje i mir.

Biblijski izveštaj iz 9. poglavlja Evanđelja po Jovanu iznosi priču o tome kako je Isus izlečio čoveka slepog od rođenja. U tom tekstu se takođe pominje „banja Siloam“. Ta banja je verovatno izgrađena u prvom veku posle Hrista, a njene ruševine su otkrivene 2004. godine. To otkriće predstavlja još jedan dokaz istorijske verodostojnosti Biblije i njenih učenja. Jevrejska reč *shiloah* znači „Poslan“. Bila je to ista banja u koju je Isus poslao slepog čoveka da se izleči. Tekst Jovan 9,6.7 glasi: „Kad je to rekao, pljunu na zemlju i od pljuvačke napravi blato, pa slepome blatom premasa oči. 'Idi', reče mu, 'umij se u jezercu Siloamu'“ (SSP). Nakon umivanja, čovek je progledao. Tako je on, koji je nekad bio unesrećen, sada postao pomazan, i ne samo da je slavio Boga, već je, i pre nego što Ga je video sopstvenim očima, svedočio o Njegovoj milosti i ljubavi.

Taj biblijski izveštaj pokazuje na koji način božanska sila deluje, a širenje te dobre vesti je zadatak poveren hrišćanima.

ODGOVORITE

1. Kao vernici, razmislite o svojim iskustvima sa siromašnim i bespomoćnim ljudima s kojima ste dolazili u dodir tokom života.
2. Možete li se setiti nekog primera iz Biblije kada su ljudi preuzeli inicijativu da pomognu drugima ne očekujući ništa za uzvrat?

Možemo pasti u iskušenje da svoju ljubav prema Bogu pokazujemo činjenjem „velikih stvari“ za crkvu, ili davanjem znatnih suma novca u dobrotvorne svrhe. Međutim, Bog ne gleda tako na stvari. Čistu ljubav prema Hristu najbolje ćemo pokazati svesrdnim zalaganjem jednih za druge (Matej 25,35.40). Ako Božja ljubav upravlja našim postupcima, činićemo sve što je u našoj moći da bismo je pokazali na delu, i objavili evanđelje koristeći svoje darove i talente u službi drugima (2. Korinćanima 5,14).

Svako od nas ima tu prednost da predstavlja Spasitelja tako što će služiti drugima.

Svi mi treba da predstavljamo Hrista radeći za druge. Petar je najbolje opisao Spasiteljevu ovozemaljsku službu, i to u samo nekoliko reči: „Prođe čineći dobro“ (Dela 10,38). Govoreći o svrsi svog života, Isus je izjavio: „Sin čovečiji nije došao da mu služe, nego da služi i da svoj život da kao otkupninu za mnoge“ (Matej 20,28, SSP). On je ostavio uzor života vrednog življenja. Pavle opominje: „Jer, niko od nas ne živi za sebe i niko ne umire za sebe“ (Rimljanima 14,7, SSP). Elen Vajt deli isto mišljenje: „Svaki čin našeg života vrši uticaj na druge, bilo na dobro bilo zlo.“¹ Svako od nas ima tu prednost da predstavlja Spasitelja tako što će služiti drugima. Zato treba da se zapitamo: Kako mogu da upotrebim svoje talente i darove za širenje svetlosti evanđelja onima oko mene? Na šta me Duh pokreće u ovoj situaciji? Evo nekoliko načina da izvršimo snažan uticaj na druge time što ćemo svetleti za Hrista u životu onih oko nas:

Tražimo od Boga vođstvo i snagu. Kad molimo Boga za vođstvo, mi Mu prepustamo kontrolu nad svojim životom i ne činimo ništa u svojoj sili niti za sopstveno dobro, već da bismo proslavili Njega i ublažili probleme drugih.

Budimo hrabri u korišćenju svojih talenata. Razmišljajući o čoveku koji je primio samo jedan talenat, Elen Vajt piše: „Talent, čak i malobrojni, moraju biti upotrebljeni. Pitanje koje nas najviše zabrinjava ne treba da glasi: Koliko sam primio, već: Šta činim sa onim što sam primio?“² Svako od nas je blagosloven različitim darovima i talentima u cilju propovedanja i službe (1. Korinćanima 12,4.5).

Imajmo misiju. Moramo biti obuzeti težnjom da živimo na slavu Bogu, odlučni da savladamo sve prepreke, da ispunimo svrhu svog postojanja veličajući Njega (1. Korinćanima 10,31). Isus je imao misiju da spasava izgubljene, a mi bi trebalo da nastavimo Njegovo delo pomažući drugima (Luka 4,16-21; uporediti sa Isaija 58; Matej 25).

Budimo jaki u Gospodu. Kad pokušavamo da činimo dobra dela, uvek ima izazova i iskušenja. Poput fariseja i sadukeja koji su Isusa doživljavali kao pretnju, neki ljudi će se protiviti našoj službi. Oni mogu počiniti strašne surovosti i nepravde. Zato je potrebno da budemo jaki u Gospodu. Imamo prednost da sledimo Hristov primer i da kroz izazove i pobede radimo na spasenju drugih.

ODGOVORITE

1. Na koje praktične načine možemo pokazati ljubav prema Bogu služeći drugima?
2. Kako možemo savladati neke od izazova koji muče ljude u našoj društvenoj sredini?

Ešli Nataša Odhiambo, Silang Kavite, Filipini

¹ Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2, p. 133.

² Elen G. Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 329 orig.

Najveća propoved koju je Hristos ikad održao jeste život kojim je živio. Njegov susret sa običnim ljudima pokazuje koliko je nebeski Bog zainteresovan za život i poslove svake osobe. Religiozni učitelji nisu prihvatili Isusa kao obećanog Mesiju zato što nije ispunio njihova očekivanja u vezi sa oslobađanjem iz rimskog ropstva. Isus nije oterao Rimljane, već je služio ljudima, lečio ih i pokazivao saosećanje prema siromašnima i potlačenima.

Tekst Isaija 58,5-7 govori o tome da istinski post predstavlja nešto više od javnog pokazivanja pobožnosti, i da se odnosi prvenstveno na oslobađanje ugnjetenih i staranje o siromašnima i gladnima. Religiozne vođe su volele da poste radi razmetanja. Spolja su odavali utisak pobožnih ljudi oblačeći se u kostret i posipajući se pepelom, ali nisu shvatali da pravi post koji Bog želi predstavlja nešto više od toga. Te iste verske vođe od kojih se očekivalo da štite slabe i siromašne, u stvari su ih prezirale. Siromašni i ugnjeteni bili su ostavljeni da se bore sami. Tako su verski prvaci izneverili poverenje koje im je Bog ukazao.

U tekstu Matej 21,12-17, čitamo da je Isus, ušavši u hram, zatekao trgovanje u punom jeku (zamislite sve te životinje, ptice i buku koja je ispunjavala prostor). To Ga je razgnevalo. Uverio se da je Božji dom pretvoren u tržnicu, hajdučku pećinu, a korupcija i prevare uveliko su cvetali usred tog navodno svetog mesta. Hram je bio simbol Božjeg vidljivog prisustva u Njegovom narodu, ali kako je uopšte Svetac Izraelov mogao da prebiva na takvom mestu?

Isus je očistio hram. Religiozne vođe su se razbežale u velikom strahu, dok su se ljudi koje su oni prezirali, bolesni i siromašni, okupili oko Isusa. Čak su i mala deca sedela kraj Njegovih nogu. Sada je za slepe, hrome, siromašne i bolesne konačno bilo mesta u hramu. Tim jednostavnim činom čišćenja hrama Hristos je naizgled poslovne i religiozne ljude odvratio od sebe, ali On je zapravo samo hteo da predstavi jedan princip Neba, a to je – da svi imaju pravo na Božje carstvo. Ključni princip Njegovog carstva je da treba napraviti mesta i za one koji su siromašni, bolesni i bespomoćni. Isus se brine i stara za svu svoju decu. Tekst Luka 4,18 potvrđuje da je Isus bio Duhom pomazan da propoveda dobru vest siromašnima, da proglaši slobodu zatvorenicima, da povrati vid slepima i da oslobodi potlačene. Kao Njegovi sledbenici, i mi moramo pružiti ruku siromašnima na isti način kao Isus.

ODGOVORITE

1. Kako je jednostavan čin čišćenja hrama, suprotan načinu na koji su se oni opohodili prema siromašnima i potlačenima, mogao da utiče na religiozne vođe?
2. Šta mi možemo učiniti da bismo sledili Hristov primer u dosezanju do siromašnih i napaćenih? Koja je grupa ljudi do koje biste vi mogli da doprete zanemarena u vašem okruženju, ili joj je potrebna pomoć?

Ronald Indžeti, Andra Pradeš, Indija

ZAKLJUČAK

Zaista, Hristova najbolja propoved bio je Njegov život – ovaploćenje službe, žrtve, praštanja, isceljivanja, poučavanja i brižnosti. To se posebno odnosilo na siromašne, bolesne, obespravljene, potlačene i bespomoćne u Njegovom okruženju. Takav život je zlatni standard za sve hrišćane.

U svetu u kom vlada diskriminacija, eksploatacija i potčinjavanje slabijih, Isus u svojoj slatki zagrljaj prima sve one koji su marginalizovani i odbačeni. U tekstu Luka 4,18 On sam tvrdi da je pomazan Duhom da objavi dobru vest siromašnima, da proglaši slobodu zarobljenima, da povrati vid slepima, da oslobodi ugnjetene. Kao Marija Magdalena, apostol Petar i svi oni slepi, gluvi i ostali Jevreji koje je Isus blagoslovio, i mi hrišćani danas dužni smo da svoja saznanja o Isusu delimo sa duhovno osiromašenima. To će i ljudima oko nas omogućiti da dožive Isusov zagrljaj. Sledimo Hristov trag, kao oteletvorenje službe, spasenja i žrtve.

RAZMOTRITE

- Pronađite u svom okruženju neku dobrotvornu organizaciju i raspitajte se kako biste mogli da date svoj doprinos, bilo volontiranjem ili na neki drugi način, da bi ste tako služili onima koji imaju materijalnih poteškoća.
- Smislite neki akronim poput onog ŠBIU (šta bi Isus uradio?), kog ćete moći da se setite svaki put kad naiđete na tešku situaciju kada bi trebalo da pomognete nekome. Upotrebite taj akronim kao pozadinu na ekranu svog telefona da bi vas podsećao da treba da pomažete drugima.
- Dajte sebi zadatak da posetite nekog ko je u zatvoru, volontirajte u sirotištu, ili pomozite nekome ko je bolestan sledeće subote popodne. Pokušajte to da radite svake subote tokom ovog meseca.
- Obratite pažnju ko u vašem okruženju ima neku duhovnu potrebu i provodite vreme s tom osobom. Mogli biste zajedno da se molite i da pevate neku omiljenu hrišćansku pesmu.
- Spakujte jednostavan paket pomoći sa hranom, knjigama i drugim korisnim stvarima za neku porodicu ili prijatelje koji imaju finansijskih problema. Sitna dela ljubavnosti najviše znače. Možda ćete vi biti odgovor na njihovu molitvu!

POVEŽITE

5. Mojsijeva 15,7-8; Luka 14,12-14; Dela 20,35.

Elen G. Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 201, 202 orig.

Komal Nunfeli Svansi, Silang, Kavite, Filipini

Pouka 8

Od 17. do 23. avgusta 2019.



»Jednome od ove Moje najmanje braće...«

»A Car će im odgovoriti: Istinu vam kažem: kad god ste učinili nešto za jednog od ove moje najmanje braće, za mene ste učinili.«

(Matej 25,40, SSP)

Odmor u Italiji. Nije me brinulo ništa na ovom svetu, osim možda da li ću imati dobar prijem na mobilnom telefonu kako bih svoje nove fotografije mogao da postavim na Instagram. Dok smo obilazili Firencu, jedan čovek na ulici ispružio je ruke prema nama nudeći nešto. Odmahnuo sam glavom da bih ga se otarasio, ne pogledavši uopšte u njegovom pravcu. Tako ih mnogo ima. I to svuda!

„Hajde da kupimo nešto od njega“, rekla je moja žena.

O, ne! Jedva ćemo imati vremena da vidimo Davida, a parkovi se uskoro zatvaraju. Moje misli su negodovala, dok su mi se stopala nevoljno okretala da bi me vratila nekoliko metara unazad, do čoveka koji je izgledao kao beskućnik i prodavao polovne stvari na kartonskoj kutiji.

„U redu, šta bi htela?“, pitao sam svoju ženu vadeći novčanik i ne trudeći se uopšte da prikrijem dosadu u svom glasu.

Odgovorila je: „Ne znam. Ali uzmi nešto.“

A sada se taj čovek sreo s tim istim namrgođenim pogledom – u mojim očima.

Pri tom sam izbegavao da uopšte pogledam u čoveka koji je traćio moje dragoceno vreme i novac. A onda su se, nehotice, naši pogledi sreli. I ugledao sam to. Ne samo nagon za preživljavanjem, ne neku želju da od mene uzme par evra, već očajnički vapaj za priznanjem.

U tom trenutku postao sam svestan sopstvenog pogleda, što me je podsetilo na nešto o čemu odavno nisam razmišljao.

Pre mnogo godina, uhvaćen u beskrajan kovitlac imigrantskih muka, sretao sam se s takvim pogledima. Namrgođenim pogledima za koje sam ja predstavljao samo neprijatnost i smetnju na putu. A sada se taj čovek sreo s tim istim namrgođenim pogledom – u mojim očima.

Sreća se preokrene... i mi zaboravimo.

„Kad je video narod, sažali se na njih, jer su bili izmučeni i bespomoćni kao ovce bez pastira“ (Matej 9,36, SSP).

Isus je oličenje nečega što je skoro izumrlo u našem društvu – saosećanja. Kažem „skoro izumrlo“ zato što saosećanje zahteva posvećivanje pažnje. A mi smo toliko preplavljeni zahtevima za pažnjom da neki tihi stranac što stoji na uglu ulice nema apsolutno nikakve šanse.

Ali... kad bismo samo... kad bismo samo zastali i zapitali se da li saosećanje našeg Spasitelja živi u nama – da li zaista živi – o, kako bi to bilo divno!

I tako, uzeli smo od čoveka neke narukvice, proveli par minuta u razgovoru s njim i dali mu još nekoliko evra pride. Narukvice će se pohabati, ali ostaće mi u sećanju njegovih osmeh kad nam je doviknuo mašući: „Čao, amici“.

Ipak, otišao sam posramljen.

„Zašto mu nismo jednostavno dali novac?“ – pitao sam.

„Milostinja sa dostojanstvom, dragi“, odgovorila je moja žena.

Milostinja sa dostojanstvom.

Mahatmi Gandiju pripisuje se sledeća misao: „Saosećanje je mišić koji upotrebom jača.“ Zato, neka nas Bog zatekne kako uporno vežbamo, da bi On mogao da nas iznenadi rečima: „Kad ste učinili to jednom od ovih najmanjih, učinili ste meni!“

Miloš Tomić, Denver, Kolorado, SAD

Biblija nam daje jasne i detaljne savete u pogledu osvete:

„Ne suprotstavljajte se zlu. Nego, ako te neko udari po desnom obrazu, okreni mu i drugi“ (Matej 5,39, SSP). „Zašto radije ne pretrpите nepravdu? Zašto ne dopustite da vas prevare?“ (1. Korinćanima 6,7, SSP). „Ako stradate čineći dobro, i to strpljivo podnosite, to je pohvalno u Božjim očima“ (1. Petrova 2,20, SSP).

Istina koju je hrišćanima tako teško da prihvate jeste da mi, čak i kad se suočimo s velikim zlom, moramo biti Duhom vođeni i sačuvati svoju prisebnost. Ne smemo se spustiti na nivo nasilnika ni u jednoj situaciji.

Ali šta je sa tekstom Rimljanima 12,20? Šta znači „posuti vrelo ugljevlje“ na glavu neprijatelja? Da li to znači da svom neprijatelju treba činiti dobro da bismo ga time povredili? Da li bi želja za konačnim uništenjem našeg neprijatelja mogla biti motiv da mu činimo dobro? Ne baš.

Navedeni stih iz Rimljanima poslanice je direktan navod teksta Priče 25,21.22, upravo iz onog dela knjige koji se pripisuje caru Solomonu, premda su je ljudi cara Jezekije tek kasnije sastavili (Priče 25,1). Mnoge od tih mudrih izreka imaju zanimljive paralele sa egipatskim spisima tog vremena, kao što je Pouka Amenemopea. Solomon je takođe uspostavljao političke saveze sa Egiptom, pa se čak i oženio faraonovom ćerkom (1. O carevima 3,1). Izgleda da je egipatska kultura još uvek bila veoma uticajna u Izraelu tog vremena. Ta pozadina nam pomaže da objasnimo značenje ove konkretne poslovice kojom se bavimo.

Postoji priča o jednom egipatskom lopovu koji je ukrao knjigu sa groblja.¹ Pošto je uhvaćen, vratio je knjigu na grob – ali ovog puta je nosio posudu sa vrelim ugljevljem na svojoj glavi. To ugljevlje je bilo vidljivi simbol njegovog pokajanja i žaljenja zbog počinjenog nedela. Sam taj čin označavao je priznanje greške i spremnost da se pretrpe sramota i krivica kako bi se počinitelj promenio.

Tako nam ta drevna priča pruža svež uvid u smisao Solomonove poslovice, ali i Pavlovog citata u Rimljanima 12. Hrišćanin, dakle, pokazuje saosećanje prema svom neprijatelju i nada se da će ga zadobiti za prijatelja. Na taj način, on jednostavno primerom pokazuje šta je Bog učinio za nas, jer nas „njegova dobrota vodi pokajanju“ (Rimljanima 2,4, SSP).

Biblija je zadivljujuće dosledna u svakoj svojoj pojedinosti od početka do kraja. Kad je reč o društvenoj pravdi, od hrišćana se očekuje da prvi stanu na njenu stranu. Moramo se uvek boriti za dobro ugnjetenih. Međutim, pozvani smo da to činimo na častan način koji će imati za cilj popravlanje čak i samog ugnjetača. Neka bi naše ponašanje bilo tako nadahnuto Hrišćovim karakterom da bi i oni koji greše bili podstaknuti da dragovoljno ponesu vrelo ugljevlje pokajanja na svojoj glavi.

ODGOVORITE

1. Kako da uspostavimo ravnotežu između Božjeg poziva na zalaganje za društvenu pravdu i Njegove zapovesti da budemo miroljubivi?
2. Na koji način bi adventisti trebalo da se uključe u političke i društvene pokrete za pravdu?

Džejms Melo, Tomasvil, Džordžija, SAD

1 Bruce K. Waltke, *The Book of Proverbs: Chapters 15–31* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2005), p. 33.

Zajedništvo je imperativ (1. Solunjanima 4,17; Jevrejima 10,24.25)

Biti deo bilo koje zajednice zahteva dosta truda. Upravo zato možemo doći u iskušenje da se držimo podalje od zajednice kako bismo izbegli svu tu dramu. Ali, pogotovu sada kad se drugi Hristov dolazak približava, neophodno je da se okupljamo kao zajednica. „Pazimo na to da jedan drugoga podstičemo na ljubav i dobra dela. Ne propuštajmo svoje sastanke, kao što neki imaju običaj, nego bodrimo jedan drugoga – utoliko više ukoliko vidite da se približava Dan“ (Jevrejima 10,24.25, SSP). Prema ovom tekstu, Pavle shvata naše uzajamno povezivanje ovde na zemlji kao neophodan preduslov da bismo bili „poneti na oblacima da se sretnemo s Gospodom u vazduhu“ (1. Solunjanima 4,17, SSP).

Misao o neophodnosti uzajamnog povezivanja među ljudima prožima čitavu Bibliju, kao deo Božjeg prvobitnog plana. Greh je to što je dovelo do našeg odvajanja od Boga i uzajamnih podela. Ali kad Bog unese duhovno isceljenje u naš život, mi počinjemo da se zblizavamo i povezujemo jedni s drugima. Zato bi mogli s pravom da se zapitamo: Ako među nama ne dolazi do bitnijeg zblizavanja, da li smo zaista preobraženi Božjim duhom?

Zajedništvo je neizbežno (Jovan 13,34.35; 15,9.12)

Naše uzajamno zblizavanje dok se istovremeno približavamo Bogu nije samo odgovor na Njegov nalog da se okupljamo. To je, zapravo, spontani izraz ljubavi koju Bog uliva u naše srce. Kad doživimo Božju nepojmljivu ljubav i praštanje, to u našem srcu pokreće ljubav i praštanje u odnosu na druge. Posmatrajući Isusovu ljubav, preobražavamo se u Njegovo obličje, pa i sami postajemo hrišćani koji vole (2. Korinćanima 3,18).

Štaviše, mi smo od početka stvoreni za život u zajednici. Dovodeći ljudski rod u postojanje, Bog je stvorio dva bića – potpuno različita, ali sposobna da ostvare uzajamni odnos. Adam i Eva su zajedno predstavljali sliku Boga, koji i sam bitiše kao Božanstvo od tri Bića, a opet kao jedan Bog.

Otuda je za ljude, stvorene po ugledu na Boga koji u sebi objedinjuje tri Ličnosti, neprirodno da žive razdvojeni. U samom temelju te razdvojenosti leži razorni uticaj straha. Proučavajući život Adama i Eve, vidimo da su oni, zbog svoje neposlušnosti, bežali od zvuka Božjeg glasa, a nažalost i jedno od drugog. Umesto da preuzmu odgovornost za svoje postupke, nastojali su da prebace krivicu na nekog drugog, odustajući od onoga što je činilo osnovu njihove veze – zblizavanja da bi postali jedno. I pored toga, njihovi strahovi su ublaženi obećanim porazom zmije, samog uzročnika njihovog razdvajanja.

Isus koji je, kao ispunjenje tog obećanja, smrskao glavu zmiji, teši svoje sledbenike sledećim rečima: „Neka se vaše srce ne uznemirava... Doći ću opet

i uzeti vas k sebi da i vi budete onde gde sam ja“ (Jovan 14,1-3, SSP). To daje nadu onima koji Ga slede i pruža mogućnost za postojanje prave povezanosti među njima.

Nada je najmoćnije pojedinačno oružje protiv straha!

Zajedništvo je intuitivno (Dela 2,1)

Nakon Hristovog uznesenja, učenici su se okupili u gornjoj sobi da bi čekali na obećanog Svetog Duha. Kad su se skoncentrisali na Hristova učenja, zidovi zavisti i zlih nagađanja počeli su da se ruše, i oni su se ujedinili. Boraveći zajedno u istoj sobi, imali su priliku da reše svoje nesuglasice upravo tu i tada. Iako bi tu potrebu za pomirenjem mogli jasno da uvide čak i da su se molili na različitim mestima, to što su boravili zajedno na istom mestu pružilo im je priliku da odmah postupe u skladu sa tim osvedočenjem.

Uzajamna povezanost je presudna za izgrađivanje odgovarajućih odnosa među nama. Potrebno je da se okupimo u fizičkom smislu, da bismo videli koje su potrebe drugih i da bismo mogli što pre da ih zadovoljimo. Čak i ako smo kao pojedinci osvedočeni koliko je važno da služimo unesrećenima, možda nećemo postupiti u skladu s tim ukoliko ne dođemo i fizički u dodir sa njima. Svako ko želi da služi kao što je Hristos služio, intuitivno će dolaziti u dodir sa drugim ljudima.

Učenici se, u 2. poglavlju knjige Dela apostola, nalaze zajedno na jednom mestu, složni i jednomisleni, spremni da prime silu koja će ih osposobiti da propovedaju evanđelje svetu. Oni su razumeli da je njihova povezanost sa Bogom i jednih sa drugima ključna za ispunjavanje naloga koji im je Isus dao u tekstu Matej 28,19 – da idu po celom svetu.

Obraćajući se pripadnicima Božjeg naroda u Jevrejima 10,24.25, Pavle ih opominje da ne napuštaju svoje zajednice kad vide da se dan približava. Koji dan? Hristov drugi dolazak! Blažena nada je da ćemo jednog dana, vi i ja, zajedno, moći da uživamo u večnom Gospodnjem prisustvu. Međutim, pre nego što taj dan dođe, moramo uživati u slatkom zajedništvu koje proishodi iz naših okupljanja. Dok napredujemo u mudrosti i rastu, ne zaboravimo da napredujemo i u milosti kod Boga i onih s kojima svakodnevno dolazimo u dodir!

Rejšon Vilijems, Berien Springs, Mičigen, SAD

Veoma je lako sestiti u krug i razgovarati o tome koliko je ostatak sveta iskvaren, kako ljudi ne razumeju istinu, kako su zarobljeni grehom i zavisnostima, i kako bi bili sasvim u redu samo kad bi iskoristili svoje potencijale da se iz toga izvuku. Kad bi mogli malo logičnije da razmišljaju, ili da budu manje zbunjeni, kad bi samo trpeli manji bol, oni bi prestali da greše. Mi o tome govorimo kao da je njihova dužnost da sami sebe spasavaju od greha, zavisnosti i pogrešnih životnih izbora.

**Zamislite jednu crkvu
punu „propovednika“
koji sve svoje darove
dele sa svetom.**

Često se pitam da li mi svaljujemo krivicu na njih zato što nam je to draže od istine – istine koja odgovornost stavlja u Hristove ruke, što obuhvata i Njegovo telo na zemlji – crkvu. Da li ste ikad pomislili da crkva nije ono što ste se nadali da će biti, da je ona ipak nešto više od mesta na kom možete opušteno da boravite, bez ikakve sile koja menja život? E pa, predlažem vam da razmislite o sledećim rečima: „Pravi karakter crkve ne meri se na osnovu svečanog ispovedanja vere, niti imena upisanih u crkvenu knjigu, već prema tome šta ona zapravo radi za svog Učitelja, prema broju njenih istrajnih, vernih radnika. Lična zainteresovanost i budni, pojedinačni naponi učiniće za Hristovo delo više nego što bi se moglo postići samo propovedima i ispravnim ispovedanjem vere.“¹

Da li smo se previše oslonili na propovedi kad je reč o širenju poruke i očuvanju zdravlja crkve, zaboravljajući da svi imamo dar koji treba da vratimo Bogu? Zamislite jednu crkvu punu „propovednika“ koji sve svoje darove dele sa svetom. Kao što Elen Vajt napominje u sledećem citatu, u nas je usađena želja da grešnike oslobađamo sotonine vlasti uz pomoć istine i Božje sile, koja se preko nas izliva u onaj meri u kojoj naše srce pripada Bogu.

„Pravi hrišćanin nema želju da živi za sebe. On uživa u tome da sve što ima i što jeste posveti službi Učitelju. Pokreće ga neizreciva želja da zadobija duše za Hrista. Onima koji uopšte nemaju tu želju bilo bi bolje da se zabrinu za sopstveno spasenje. Neka se mole za duh službe.

Kako da na najbolji način proslavimo Onoga kome pripadam na osnovu stvaranja i iskupljenja? To je pitanje koje bi trebalo da postavimo sebi. Onaj ko je zaista obraćen s dubokom zabrinutošću nastoji da izbavi ljude koji se još uvek nalaze pod sotoninom vlašću. On odbija da se bavi bilo čime što bi ga ometalo u tom radu.“²

ODGOVORITE

1. Da li imamo srce koje čezne da služi izgubljenima?
2. Da li vas je Bog nekad ranije podsticao da služite, a da to niste uspeali da sprovedete u delo?
3. Poznajete li nekoga ko se bori s nekim grehom, i kako biste mogli da mu pomognete?
4. Kako bi vaša grupa mogla zajedno da služi nekome u crkvi?

Džoša Hester, Kaunsil Blafs, Ajova, SAD

¹ Ellen G. White, „Scattered Churches“, *The Review and Herald*, September 6, 1881.

² Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 7, p. 10.

SRCE SPREMNO DA SLUŽI

PRIMENA (Matej 12,34.35)

Sr

Sprovesti u delo to što proučavamo ovog tromesečja, može biti teško, pa čak i iznad naših mogućnosti. Kako da znate gde vas Bog poziva da pomognete? Šta ako vam je neprijatno da pomažete na način koji je trenutno popularan, ili jednostavno ne želite da pomažete? Kako da probudite u sebi želju da služite ako ona ne postoji ili je ugušena strahom? U tekstu Matej 12,34, Isus to isto pitanje postavlja farisejima: „Kako možete, kad ste zli, da govorite bilo šta dobro? Jer, usta govore ono čega je srce prepuno“ (SSP).

Ne možemo da delimo nešto što nemamo i što nismo doživeli. Isus to potvrđuje u 35. stihu kad kaže: „Dobar čovek iz dobre riznice iznosi dobro, a zao čovek iz zle riznice iznosi zlo“ (SSP). Ako nam je srce ispunjeno onim što je dobro, onda to možemo da dajemo i drugima. Dakle, pitanje je kako da nam srce bude dovoljno ispunjeno onim što je dobro da bismo mogli da služimo drugima?

Provodimo vreme čitajući Bibliju i slušajući Boga. Jedini način da prepoznamo Isusa u „onim najmanjima“ jeste da provodimo vreme s Njim i da Mu dopustimo da nam govori preko svoje Reči. Blizak odnos sa Bogom promenice naše srce, pa ćemo poželeti da služimo drugima.

Tražimo od Boga da nam pokaže te „najmanje“ oko nas. Moramo tražiti Boga i u svom svakodnevnom životu. On može očekivati od nas da provedemo neko vreme u svratištu za beskućnike, da na poslu ili u školi razgovaramo s nekim koga ljudi izbegavaju, da platimo nečiji obrok ili gorivo, ili da jednostavno kažemo nekome poneku ohrabrujuću reč. Kad nas On pozove, morali bismo biti spremni da se odazovemo.

Neka poznavanje Boga bude naš prioritet. Poznavanje Boga će nas preobraziti i onda ćemo moći da služimo „najmanjima od ovih“. Da bismo uspešno služili Bogu, moramo Ga poznavati.

Kad uspostavimo odnos sa Isusom, služenje ljudima oko nas postaje savim prirodno. To jasno ilustruje tekst iz 25. poglavlja Evanđelja po Mateju. Kad je Isus pohvalio „ovce“ zato što su Mu verno služile, one su ostale zbunjene. Nisu mogle da se sete kada su učinile bilo šta od toga o čemu Isus govori. Ti ljudi izgleda nisu ni primetili da služe. Jednostavno su služili jer je to bilo u njihovoj prirodi. Isto važi i za nas – pre nego što budemo u stanju da to delimo sa drugima, moramo najpre sami biti ispunjeni takvim obiljem Božje ljubavi i blagodati, da se to prosto preliva iz nas.

**Da bismo
uspešno služili
Bogu, moramo Ga
poznavati.**

ODGOVORITE

1. Zašto vam je teško da služite drugima?
2. Kako vas je poznavanje Boga promenilo u odnosu na to kakvi ste bili ranije?
3. Da li ste primetili uzajamnu povezanost između vašeg odnosa sa Isusom i vašeg ponašanja prema drugima?

Govoreći u ime mnogih adventističkih crkava u Nemačkoj i Austriji onog vremena, Vilhelm Miler je 1933. pisao da je Hitler „svoju službu primio iz Božje ruke, i... da je on lično svestan svoje odgovornosti pred Njim. Kao antialkoholičar, nepušač i vegetarijanac, on je bliži našem viđenju zdravstvene reforme od bilo koga drugog.“¹ Uvek bih se setio posebno jedne reči iz prethodnog citata – „vegetarijanac“.

Vegetarijanstvo je dobra stvar. Kao način ishrane, ono se povezuje sa nižim stopama srčanih bolesti, mnogih karcinoma i dijabetesa tipa 2.² Kao vid misioniranja, ono je, preko zdravstvenih seminara, dovelo hiljade ljudi u naše crkve. A kad je reč o dobrom upravljanju planetom i njenim resursima, jedna studija procenjuje da bi prihvatanje vegetarijanske ishrane širom sveta moglo da spase 7,3 miliona života do 2050. godine, zahvaljujući manjem zagađenju životne sredine prilikom uzgajanja vegetarijanske hrane.³

Volite zbog same ljubavi. Tako On voli.

Međutim, vegetarijanstvo ima i svoju mračnu stranu. Mnogi koji su odrasli u našoj crkvi mogu da se sete vremena kad je način ishrane izazivao osećaj superiornosti. Neke od tih priča su prilično bezazlene, kao onda kad sam ja prvi put video jednog „paganina“ kako jede hot-dog sa senfom na lokalnoj bejzbol utakmici. Razmišljao sam o svim nečistim sastojcima u tom parčetu mesa, sve vreme osuđujući u sebi i onoga koji ga je jeo. Neke druge priče su bolnije, kao onda kad su neke dobronamerne novajlije na zajednički ručak u crkvi donele kaserolu sa sirom. Dok je pored njihovog jela stajala etiketa „sadrži sir“, oni su se osećali kao da se njene konotacije više odnose na njih nego na njihovu kaserolu.

Ponos ne bi nikada trebalo da bude motiv za evangeliziranje. Ponos ne bi nikad trebalo da bude motiv za naše kontakte sa „najmanjim od ovih“. Međutim, koliko često je naš humanitarni rad zaista bio motivisan istom vrstom nesebične ljubavi kakva se ogledala u Isusovim kontaktima sa „najmanjim od ovih“? Ili nas je na taj trud možda više pokretala želja da o sebi mislimo bolje kad se uporedimo sa drugima?

Isus nije služio „najmanjima od ovih“ da bi se On lično bolje osećao. Njegovo milosrđe bilo je motivisano prvenstveno željom za isceljenjem svake osobe. Isusovi sledbenici treba da postupaju na isti način i da vole svaku dušu jednostavno radi nje same. Ljubav dopire do „onih najmanjih“, a da se pri tom ne nadima. Volite zbog same ljubavi. Tako On voli.

ODGOVORITE

1. Da li mislite da bi Isus želeo da stupi u kontakt s nekim ko je, po sopstvenom izboru, beznađežno izgubljen? Zašto, ili zašto ne?
2. Kako bi mi trebalo da služimo „onim najmanjima“ u našim lokalnim zajednicama? Navedite tri primera.
3. Da li je moguće učiniti više zla nego dobra kad prihvatimo da pomognemo „najmanjima od ovih“? Kako možemo biti sigurni da se naše dobre namere zaista ostvaruju? Objasnite.

Dejvid Dimer, Loma Linda, Kalifornija, SAD

- 1 R. Cooter, „The Nazi War on Cancer“, *British Medical Journal* 320 (March 11, 2000): 721; Wilhelm Mueller, „Berlin, Ende August 1933“; AEA, UI2, no. 0113. Nemačke i austrijske crkve su se kasnije javno izvinile, kao što je zabeleženo u Mark A. Kellner, „Europe: German, Austrian Churches Apologize for Holocaust Actions“, *Adventist New Network*, August 15, 2005, <https://news.adventist.org/en/all-news/news/go/2005-08-15/europe-german-austrian-churches-apologize-for-holocaust-actions/>.
- 2 Harvard Women's Health Watch, „Becoming a Vegetarian“, Harvard Health Publishing, updated December 4, 2017, <https://www.health.harvard.edu/staying-healthy/becoming-a-vegetarian>.
- 3 Marco Springmann et al., „Analysis and Valuation of the Health and Climate Change Cobenefits of Dietary Change“, *Proceedings of the National Academy of Sciences of the United States of America* 113, no. 15 (April 12, 2016), <http://www.pnas.org/content/113/15/4146>.

ZAKLJUČAK

„Doista nema čovjeka pravedna na zemlji koji tvori dobro i ne griješi“ (Pro-povednik 7,20). Svima nam je potreban Spasitelj. Svima nam je povremeno po-trebna pomoć. Mi smo Hristovo telo, prelepo stvoreno da bismo potpomagali jedni druge bez oholosti ili uzajamnog nipodaštavanja. Kakva je čast biti deo nečeg većeg od nas samih! „Da se vladate... sa svakom poniznošću i krotošću, s trpljenjem, trpeći jedan drugoga u ljubavi“ (Efescima 4,1.2, SSP). „Mala“ dela saosećanja mogu biti izuzetno značajna. Zato aktivno tražimo načina da izvrši-mo pozitivan uticaj u ovom svetu.

RAZMOTRITE

- Potražite lokalni ogranak organizacije Amnesty International. Delovanje te or-ganizacije predstavlja sjajan način da se „iza scene“ zalažete za pitanja društve-ne pravde i da se sretnete s ljudima koji imaju slična interesovanja. „Putem pe-ticija, pisama i protesta, učesnici kampanje podstiču na akciju ljude i institucije koje zaista mogu nešto da promene.“¹
- Radite zajedno kao grupa da biste služili ljudima u svojoj zajednici. Postoji mnoštvo tradicionalnih načina da budete od koristi. Razmišljajte kreativno. Na primer, grupa vernika iz jedne crkve otišla je do prodavnice (u oblasti gde žive ljudi sa nižim primanjima), i upotrebila novac koji su sakupili kako bi iznenadila pojedine kupce plaćajući njihove namirnice.
- Izgovarajte jednu naročitu molitvu svakog jutra tokom sledeće sedmice. Tražite od Boga da vam da duha darežljivosti i dobre volje kako bi se vaše oči i srce otvorili prema ljudima s kojima dolazite u dodir. Tražite takođe da vam On po-kaže kako možete nekome da ulepšate dan.
- Služite ljudima koji su vam najbliži. Lako zaboravljamo da posvetimo naročitu pažnju svojoj porodici ili cimerima. Iznenadite nekoga ko vam je blizak sveča-nom večerom ili nekim činom ljubaznosti koji će ih posebno obradovati.
- U obližnjoj knjižari ili preko interneta potražite dobru knjigu koja će vas pokre-nuti na akciju u svetu oko vas.
- Okupite prijatelje da biste zajedno gledali neki nadahnuti dokumentarac o lju-dima koji pružaju svoj doprinos u drugim zemljama, kao što je film *Brat po krvi (Blood Brother)* iz 2013. godine.

POVEŽITE

Priče 3,7; 29,23; 31,8.9; Isaija 1,17; Zaharija 7,9.10; Matej 25,31-46; Kološanima 3,12. Elen G. Vajt, Čeznja vekova, 79. poglavlje, „Svrši se“.

Kejsi Ficpatrik, Solt Lejk Siti, Juta, SAD

1 Amnesty International, „What We Do“, <https://www.amnesty.org/en/what-we-do/>.

Pouka 9

Od 24. do 30. avgusta 2019.



Služba u novozavetnoj crkvi

»Ovo je pobožnost koja je čista i neokaljana pred Bogom Ocem: brinuti se za siročad i udovice u njihovim nevoljama i sebe čuvati neopoganjenog od sveta.«

(Jakov 1,27, SSP)

Imala sam prednost da živim u jednoj od skupljih stambenih četvrti u Najrobiju, glavnom gradu moje zemlje. Međutim, shvatila sam da su u svakoj od tih četvrti prisutni i oni koji žive u oskudici, i mislim da to nije slučaj samo u mojoj zemlji već i u drugim delovima sveta.

Skoro svaki put kad prolazimo kroz neko naselje, zapažamo ljude koji prose doslovno posred autoputa, moleći za svoj možda jedini obrok tog dana. U zdravstvenim ustanovama u našoj okolini, ljudima koji su bolesni potrebni su saosećanje, ljubav i nega. U popravnim ustanovama u našim zemljama nalaze se zatvorenici kojima je potrebna duhovna, umna i fizička hrana.

U zdravstvenim ustanovama u našoj okolini, ljudima koji su bolesni potrebni su saosećanje, ljubav i nega.

Sve te okolnosti podsećaju nas na jedno – postoji velika potreba da živimo u zajednici, a ne kao pojedinci. Potrebno je da odgovorimo na potrebe ljudi i sredine oko nas, čime ćemo ispuniti svoju dužnost kao crkvena zajednica.

Zamisao o služenju potrebama ljudi iz našeg okruženja nije nešto novo u hrišćanskim krugovima. U Starom zavetu, Bog je preko proroka slao istu poruku o potrebi da se pomaže manje srećnim članovima društva (videti Isaija 1,17). U Novom zavetu, Hristos je uputio Veliki nalog, koji je i dalje okosnica evangelizma, svedočenja i službe za hrišćane širom sveta. Čak i u dvadeset prvom veku, vlade i institucije prepoznaju značaj društvene pravde.

Zagovaranjem ideje o potrebi da živimo kao zajednica, možemo stvoriti novo društvo u kojem će svako „hvalili... Boga i uživali naklonost celog naroda“ (Dela 2,47, SSP).

Učenici su vodili računa o društvenoj pravdi i nakon što je Hristos otišao na nebo. U cilju ispunjenja Velikog naloga, pomagali su da se Božja Reč širi u različitim delovima sveta odgovarajući na potrebe ljudi s kojima su se sretali tokom službe.

Za hrišćane našeg vremena, služba zajednici predstavlja poziv da upotrebimo ono čime raspoložemo kako bi smo zadovoljili praktične potrebe manje srećnih članova našeg društva. Služba lokalnoj zajednici podrazumeva pomažanje deci, ugroženim starijim građanima, ljudima sa invaliditetom, kao i brigu o prirodnom okruženju.

Učeći se na primeru apostola, i mi možemo stvarati zajednice u kojima će Božja Reč napredovati i rasti dok mi izlazimo u susret praktičnim potrebama unesrećenih.

Služba isceljenja (Dela 5,12-16)

Delujući jedinstveno nakon Hristovog uznesenja na nebo, apostoli su nastavili da čine znake i čuda. U tekstu Dela 5,12-16, u centru pažnje je služba isceljenja, dok posmatramo kako su ljudi pogođeni svim vrstama bolesti bivali izlečeni rukama apostola. To je demonstracija Božje sile koja deluje preko Njegovih svedoka.

Iscljujući bolesne, apostoli su primenjivali ono što su naučili od Hrista tokom Njegove službe (Matej 10,8; Luka 4,40.41; 6,17-19). Tu vidimo ranu crkvu pod vođstvom apostola, oživljenu Božjom silom koja joj omogućava da sve više raste u pogledu snage.

U skladu s nalogom da budu svedoci po svoj Judeji, donosili su isceljenje svim ljudima, bez obzira na rasu, poreklo ili situaciju u kojoj su se našli. Svi su primili potpuno isceljenje.

Kao Hristovi svedoci danas, mi smo dužni da nastavimo širenje poruke o službi isceljenja. Mi to činimo odgovarajući na zdravstvene potrebe siromašnijih članova našeg društva. Oni koji ne mogu da priušte sebi da plate velike račune u privatnim zdravstvenim ustanovama računaju na naš doprinos kojim ćemo nešto promeniti u njihovom životu.

Mi imamo dužnost kao crkva, i kao mladi hrišćani, da u ovom svetu punom potreba objavimo poruku o Božjoj spasonosnoj i isceljujućoj sili.

**Bog očekuje
od nas da
uvek imamo
milosrdan stav.**

Pokažimo samilost i saosećanje (Matej 25,38-40)

Bog zahteva od svoje dece da pokazuju samilost, saosećanje i ljubaznost prema ljudima koji se nalaze u teškoj situaciji. Bog očekuje od nas da uvek imamo milosrdan stav. Ali to ne znači da treba biti tako mekog srca da svet može da nas iskorišćava.

Parabolom o ovcama i jarcima, Hristos je ilustrovao na osnovu čega će suditi ljudima kad se oglasi poslednja truba. Važna pouka koju možemo izvući iz te parabole jeste da se Hristos interesuje za to kako se mi odnosimo prema Njemu u svom sadašnjem životu. To se ogleda u načinu na koji se ophodimo prema najslabijima između nas. Hristos zahteva da pokažemo iskrenu ljubav prema svojoj braći i sestrama kojima je potrebna pomoć.

„Prava Božja ljubav vidi se među ‘ovcima’. Kad odgovaraju na potrebe svoje braće, oni se poistovećuju s njihovom nevoljom, i u isto vreme se, nesvesno, nenamerno, nelicemerno, svrstavaju na istu stranu sa Hristom... To je ona vrsta ljubavi koja se ne može lažirati niti nametnuti. ‘Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedan za drugoga’ (Jovan 13,35, SSP).“¹

Hristos, koji je pokazivao milost, ljubav i saosećanje, zahteva od svojih sledbenika da usvoje karakter tih „ovaca“ – da budu iskreno dobri, saosećajni, ljubazni i brižni.

Sećajmo se siromaha (Galatima 2,10)

U Starom zavetu, Biblija je ustanovila običaj davanja siromašnima i deljenja sa manje srećnim članovima društva (5. Mojsijeva 14,28.29). Siromašnih ima u svakom naraštaju i društvu, i božanska je dužnost naći im se pri ruci.

Kad pomažemo siromašnima u svojoj zajednici, trebalo bi najpre da se pobavimo njihovim materijalnim potrebama, a zatim da im pružimo duhovnu hranu koja će ih približiti Hristu i navesti ih da ostanu u Njemu. Ali čak i tada, potrebno je da budemo budni i oprezni u vezi s taktikama neprijatelja (1. Petrova 5,8). Kad pomažemo siromašnima u svom društvu, ne smemo podupirati navike koje vode u siromaštvo, kao što su ispijanje piva, lenjost, razuzdanost, i svaka vrsta zla. U takvim situacijama, trebalo bi najpre da pomognemo žrtvama da se oslobode svog greha.

Takođe, trebalo bi da pravimo razliku između onih koji su siromašni, ali zdravi i snažni, i onih koji su pogođeni bedom, bolesni i onesposobljeni. U ovom drugom slučaju, posebno, trebalo bi da pružimo saosećanje i pomoć.

Obavezni smo, na osnovu božanskog autoriteta, da podržavamo siromašne zato što su oni naša braća. U većini slučajeva, siromašni održavaju naše farme, upravljaju našim kapitalom, peru naš veš, pripremaju nam broke, vode računa o našim poslovima, i tako dalje. U suštini, mi zavisimo od njih u istoj meri kao i oni od nas. Kad mislimo o njima i podupiremo ih, mi mislimo i o sebi. A prema Božjoj Reči, primamo dobro kad činimo dobro (Psalmi 41,1-3).

Vera i dela (Jakov 2,14-16)

Apostol Jakov u 2. poglavlju svoje poslanice naglašava činjenicu da su vera i dobra dela neodvojivi u životu jednog hrišćanina. Kad govorimo o svojoj veri ne sprovodeći je u delo, ne možemo zadovoljiti praktične potrebe ljudi. Lakše je govoriti o veri nego sprovođiti je u delo i živeti u skladu s njom. Međutim, to što govorimo o svojoj veri ne znači da je zaista imamo.

Ako ne postupamo u skladu sa svojom verom, već samo govorimo o njoj, rizikujemo da završimo kao oni koji zavaravaju sami sebe, misleći da čine dobro pred Bogom (Jakov 1,22.26). Svet će videti našu veru na osnovu dobrih dela koja činimo. Kad svojoj veri dodamo i dobra dela, to pokazuje da smo zreli hrišćani. Međutim, ne možemo dostići taj nivo zrelosti pre nego što uzmemo učešća u rešavanju potreba manje srećnih članova našeg društva, kao što su siromasi, udovice, siročad i bolesnici.

ODGOVORITE

1. Kako možemo imati udela u ostvarenju društvene pravde, a da ne skliznemo u greh?
2. Šta je, po vama, Isus mislio kad je rekao: „Blago milosrdnima, jer njima će biti iskazano milosrđe“ (Matej 5,7, SSP)?
3. Zašto je važno zadovoljiti i praktične i duhovne potrebe?

Toni Filip Orezo, Najrobi, Kenija

1 John W. Ritenbaugh, „The World, the Church, and Laodiceanism: Matthew 25:31–46“, *Forerunner Commentary*, BibleTools, accessed August 19, 2019, <https://www.bibletools.org/index.cfm/fuseaction/Bible.show/sVerselD/24047/eVerselD/24047>.

„Hristos je na Maslinskoj gori svojim učenicima opisao prizor velikog sudnjeg dana. Istakao je da će se odluka ovoga suda doneti na osnovu jedne činjenice. Kada se narodi budu okupili pred Njim, postojaće samo dve grupe ljudi, a njihova večna sudbina biće određena onim što su učinili ili zanemarili da učine za Njega u ličnosti siromašnih i napaćenih.

Toga dana Hristos neće prikazati ljudima veliko delo koje je On učinio za njih dajući svoj život za njihovo otkupljenje. Prikazaće delo koje su oni verno obavili za Njega. Onima koje je postavio sebi sa desne strane reći će: ‘Hodite blagosloveni oca mojega; primite carstvo koje

»Njihova večna sudbina biće određena onim što su učinili ili zanemarili da učine za Njega u ličnosti siromašnih i napaćenih.«

vam je pripravljeno od postanja sveta. Jer ogladnećete, i daste mi da jedem; ožeđnećete, i napojite me; gost bejah, i primiste me; go bejah, i odenuste me; bolestan bejah, i obidoste me; u tamnici bejah, i dođoste k meni.’ Međutim, oni koje Isus pohvaljuje ne znaju da su služili Njemu. Na njihova pitanja puna nedoumice On ovako odgovara: ‘Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste.’

Isus je rekao svojim učenicima da će na njih omrznuti svi ljudi, da će biti progonjeni i mučeni. Mnogi će biti isterani iz svojih domova i prepušteni siromaštvu. Mnogi će biti ucveljeni bolešću i oskudicom. Mnogi će biti bačeni u zatvor. Svima koji napuštaju prijatelje ili svoj dom Njega radi, On je obećao stostruko više u ovom životu. Sada je obećao naročiti blagoslov svima koji će služiti svojoj braći. U svima koji pate zbog Mog imena, kaže Isus, treba da prepoznate Mene. Kao što biste poslužili Meni, tako treba da poslužite njima. To je dokaz da ste Moji učenici.”¹

„Kada otvorite vrata Hristovim predstavnicima koji su u nevolji i koji pate, primite dobrodošlicom nevidljive anđele. Pozivate društvo nebeskih bića. Oni donose svetu atmosferu radosti i mira. Oni dolaze sa hvalom na svojim usnama, i na nebu se čuje pesma koja joj odgovara. Svako delo milosrđa stvara muziku na nebu. Otac na svome prestolu nesebične radnike ubraja u svoje najdragocenije blago.”²

ODGOVORITE

Kako možemo razlikovati ljude kojima je zaista potrebna pomoć od onih koji se pretvaraju?

Silas Onjango, Najrobi, Kenija

¹ Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 637, 638 orig.

² Isto, str. 639 orig.

Četvrtog maja 2011, humanitarna organizacija ADRA primila je nagradu za najbolji program osnaživanja žena iz ruralnih oblasti putem raznih društvenih projekata.

U svom govoru tokom ceremonije održane u Silver Springu, država Merilend, Ken Flemer, tadašnji potpredsednik organizacije ADRA za programe na međunarodnom planu, rekao je: „Dokazi o uticaju ovog projekta potvrđuju da smo razvili jedan uspešan obrazac delovanja, i mi očekujemo da ćemo moći da ga primenimo i u mnogim drugim, kulturološki sličnim sredinama.“¹

U zalaganju za društvenu pravdu, možemo preduzeti više različitih aktivnosti. Osnaživanje žena (naročito onih koje žive u ruralnim oblastima) samo je jedan od načina ostvarenja naših ciljeva. Osim toga, potrebno je da razumemo da je društveno korisni rad u skladu sa nalogom našeg Gospoda da budemo Njegovi „svedoci u Jerusalimu, u celoj Judeji i Samariji, i sve do kraja zemlje“ (Dela 1,8, SSP). Dok se trudimo da ostvarimo taj veliki zadatak, Sveti Duh treba da nas vodi u onome što je ispravno, i da nas opomene kad nešto radimo pogrešno.

Tokom svoje službe na zemlji, Hristos je okupljao sledbenike zadovoljavajući njihove potrebe različitog tipa. Lečio je bolesne i hranio gladne.

Ali, pre svega, Hristos je pružao duhovnu hranu i vodu koji su mogli zauvek da utaže glad i žeđ.

Nakon svoje smrti i uznesenja na nebo, Isus je poslao Svetog Duha da vodi Njegove sledbenike u zalaganju za društvenu pravdu. Hodajući Hristovim tragom, apostoli su lečili bolesne, pomagali udovicama i siročadi, služili duhovnim potrebama naroda. Dakle, vidimo da je izlaženje u susret praktičnim potrebama ljudi dužnost svakog hrišćanina, jer to ide ruku podruku s nalogom da se, pre Hristovog drugog dolaska, evanđelje odnese u ceo svet.

Bog nam je dao dovoljno sredstava da bismo mogli uspešno da se bavimo društvenim radom. Možemo razvijati veštine, upotrebiti vreme i energiju, novčana sredstva, ili materijalne donacije da bismo doprineli pozitivnoj promeni u životu ljudi širom sveta.

Istinsko zajedništvo zahteva da radimo zajedno kao Božja deca i Hristovi svedoci. Čak i kad se bavimo društveno korisnim radom moramo braniti svoj odnos sa Njim da bismo ostali „neopoganjeni od sveta“ (Jakov 1,27).

ODGOVORITE

1. U kojim aktivnostima se možemo angažovati da bismo zastupali društvenu pravdu?
2. Kako možemo upotrebiti veštine koje stičemo u obrazovnim ustanovama da bismo doprineli pozitivnoj promeni u svom okruženju?

Mark Gift, Najrobi, Kenija

1 Christina Zaiback, „ADRA Receives Best Practice Award for Women Empowerment Project“, ADRA, May 12, 2011, <https://adra.org/best-practice-award-for-adra/>

KORISTI OD UKLJUČIVANJA U DRUŠTVENO KORISTAN RAD

PRIMENA (2. Korinćanima 8,7-9)

Mladost sa sobom nosi neke prednosti koje možemo upotrebiti u svom zauzimanju za društvenu pravdu. Mi imamo vremena. Mi imamo talente i veštine koje smo stekli na fakultetu, i koje možemo upotrebiti u aktivnostima za dobrobit drugih u našem društvu.

Iako ne očekujemo da budemo plaćeni za to što izlazimo u susret praktičnim potrebama drugih, ipak možemo iskusiti neke prednosti učešća u društveno korisnom radu. Biblija nas uči da je Hristos „iako bogat, radi vas postao siromašan, da se vi njegovim siromaštvom obogatite“ (2. Korinćanima 8,9, SSP).

Kad vršimo koristan uticaj u životu drugih, to donosi osećaj lične ispunjenosti i zadovoljstva koji se novcem ne može kupiti. Baveći se ovozemaljskim potrebama manje srećnih članova našeg društva, podstičemo ih da pozele da se približe Hristu kad vide dobra dela koja mi činimo. Povrh svega, Hristos je naš primer kad je reč o društveno korisnom radu (Matej 8,14.15; 14,14).

Kad vršimo pozitivan uticaj u životu drugih, to donosi osećaj lične ispunjenosti i zadovoljstva koji se novcem ne može kupiti.

I dok se trudimo da duše približimo Isusu, i sami dobijamo nešto za uzvrat. Dobra dela stvaraju situacije u kojima je svako na dobitku – onaj koji ih čini i onaj kome su učinjena. Evo nekih koristi od služenja drugima:

Prilika da doprinesemo promeni nabolje. Učešće u zadovoljavanju potreba drugih pruža nam saznanje da činimo ono što će nekome poboljšati život i učiniti naše okruženje boljim.

Iskustvo ličnog rasta. Život hrišćanina je život neprestanog rasta i razvoja. Uključivanjem u aktivnosti koje za cilj imaju rešavanje tuđih potreba, mi stičemo iskustvo u organizaciji, preuzimanju odgovornosti i pružanju saosećanja, a to su sve Hristove vrline. Iste vrline potrebne su i nama, kao mladim odraslim osobama – u izgradnji karijere, osnivanju porodice i sveukupnom budućem životu.

Sticanje praktičnog iskustva. Zadovoljavanjem potreba drugih kroz društveno koristan rad, možemo steći praktično iskustvo u različitim aktivnostima kao što su krećenje, gradnja, pružanje usluga korisnicima, ili medicinska nega. To može u velikoj meri unaprediti naš poslovni profil.

Sticanje novih prijatelja. Što je posebno važno, dolazak u dodir sa ljudima kojima je potrebna pomoć omogućava nam da steknemo nova prijateljstva, od kojih ćemo neka možda ceniti čitavog života.

ODGOVORITE

1. Koje još lične koristi možete imati od izlaženja u susret potrebama drugih?
2. Kako možemo doprineti promeni nabolje u zajednicama koje ne možemo fizički da dosegnemo?

Emili Grejs, Homa Bej, Kenija

Parabola o bogatom mladiću (Matej 19,16-30) dočarava koliko je društvena pravda važna za jednog hrišćanina.

Materijalna dobra i resurse koje imamo na ovom svetu trebalo bi da koristimo na način kojim možemo poboljšati život drugih. Obično smatramo da naša imovina pripada samo nama, ne uzimajući u obzir to što je Bog, koji nas je obdario svim tim resursima, takođe stvorio i našu braću i sestre koji ih nemaju dovoljno.

Ako ostanemo pri stavu da naše blago pripada samo nama, propustićemo mnoge nebeske blagoslove. Biblija nas uči: „Ko daje siromahu, neće mu nedostajati“ (Priče 28,27).

Bog zahteva od nas, kao svoje dece, da prigrlimo i negujemo Duh davanja, kako bismo mogli da podupremo manje srećne članove našeg društva. Kad volimo svoje bližnje (1. Petrova 1,22) i odazivamo se na njihove potrebe, mi odražavamo Hristovu ljubav, neodvojivu od Njegovog običaja da pokazuje saosećanje prema siromašnima i napaćenima. Čin davanja siromašnima i pomaganja bolesnima treba da potiče iz srca, bez očekivanja neke protivusluge.

Priča o bogatom mladiću ilustruje činjenicu da su mnogi ljudi nespremni da se odreknu svojih ovozemaljskih poseda, naročito onda kad je potrebno pomoći drugima. Međutim, sam Hristos kaže da će svako ko se odrekne materijalnih dobara i ovozemaljskog blaga Njega radi naslediti večni život (Matej 19,29).

Od malih dela ljubaznosti prema „onim najmanjima“ sastoji se naša služba Hristu. Svaki dan predstavlja priliku da doprinesimo promeni nabolje u životu neke druge osobe koja se bori u životu na ovaj ili onaj način. Apostoli su naviku davanja i deljenja stekli ugledajući se na Hrista, i On očekuje da i mi, u svojoj generaciji, postupamo na isti način.

Priča se da je Oskar Vajld izjavio: „Najmanji čin ljubaznosti vredniji je od najgrandioznijih namera.“ Jednim malim činom ljubaznosti danas možete promeniti svoju zajednicu. A kad bi svako od nas to učinio, mogli bismo da promenimo svet.

ODGOVORITE

1. Kojim sitnim delima ljubaznosti možete pokazati da vam je stalo do toga kako drugi žive?
2. Pojedincu je lako da pokaže saosećanje, ali kako da to učinimo kao crkva, sa tako mnogo različitih ljudi pod jednim krovom?
3. Koga smatrate jednim „od ovih najmanjih“ u svojoj zajednici?

ZAKLJUČAK

Kao mladi adventisti, potrebno je da dodirnemo živote drugih tako što ćemo stvoriti zajednicu u kojoj će svako brinuti o potrebama drugih. Hristos nam je ostavio dužnost službe koju moramo visoko ceniti dok On ne dođe da nas povede kući. Kad su naša srca ispunjena saosećanjem, mi možemo revnosno posegnuti i dodirnuti živote ljudi oko nas, putem materijalnih donacija, službe i, što je još važnije, tako što ćemo ih približiti Hristu. Pouka za ovu sedmicu stavlja nas pred izazov da svoju veru primenimo u praksi.

RAZMOTRITE

- Volonterski držite časove stranog jezika ili neke druge časove mlađim đacima u vašoj lokalnoj zajednici. Kako se ta služba uklapa u kontekst pouke za ovu sedmicu?
- Pokrenite Jutjub kanal na kom ćete objavljivati predavanja o društvenoj pravdi i njenim prednostima. Navedite što je moguće više tih prednosti.
- Organizujte grupu društvene podrške sa mladim ljudima koji slično razmišljaju, i jedanput sedmično pođite zajedno da posetite siromašnije članove vaše zajednice. Razmislite o nekoj materijalnoj donaciji ili pomoći koju im možete doneti da biste poboljšali njihovu situaciju.
- Čitajte tekst Dela 9,36-42. Na parčetu papira, pod naslovom „Šta mogu da uradim da bih pomogao/pomogla svojoj zajednici“, napravite listu svega što biste mogli da učinite, a onda to sprovedite u delo.
- Napravite biblijske traktate koje možete da delite zajedno sa članovima svoje crkve. Dodajte priče o ljudima koji su učinili ili čine nešto dobro kako bi olakšali život siromašnima i napaćenima u različitim sredinama. Na dnu svakog traktata odštamajte Rimljanima 12,21 kao tekst za pamćenje.
- Posetite određena mesta u svojoj lokalnoj zajednici, kao što su bolnice, domovi za stare i zatvori, da biste mogli da se povežete s ljudima koji se nalaze u takvoj situaciji. Osim što ćete se moliti s njima i govoriti im o Isusu, šta još možete učiniti da biste zadovoljili njihove praktične potrebe?
- Upotrebite tehnologiju digitalne animacije da biste udahnuili život ličnostima kao što su: Milost, Saosećanje, Sažaljenje, Ljubav. Kako vam te osobine pomažu da date veći doprinos društvenoj pravdi?

POVEŽITE

5. Mojsijeva 14,28,29; Psalmi 41,1-3; Matej 5,3-11.

Elen G. Vajt, Čeznja vekova, 31. poglavlje, „Beseda na gori“; 70. poglavlje, „Jednome od ove moje najmanje braće“.

Pouka 10

Od 31. avgusta do 6. septembra 2019.



Živeti u skladu sa Jevanđeljem

»Milošću ste spaseni, kroz veru – i to nije od vas, nego je Božiji dar – a ne na osnovu dela, da se niko ne bi hvalio. Jer, mi smo njegovo delo, stvoreni u Hristu Isusu za dobra dela koja je Bog unapred pripremio da ih činimo.«

(Efescima 2,8-10, SSP)

Društvena pravda. Kad čujete taj izraz, na šta pomislite? Kakav osećaj u vama bude te dve reči? Da li se osećate prinuđenim da nešto preduzmete, ili ste ogorčeni zbog neaktivnosti drugih, bilo da su oni u vašoj grupi na predavanjima, ili na vašem kampusu, ili sede u istoj klupi u crkvi, ili govore sa propovedaonice? Ali, kad vidite nepravdu u svom odrazu u ogledalu, šta onda? Šta potom sledi?

Naša generacija nije usamljena u svojoj sebičnosti, u svojoj nesposobnosti da se zauzme za one u našem društvu kojima je potrebno da znaju da, i pored toga što su siromašni, bespomoćni, hromi, goli, ili u zatvoru, oni ipak pripadaju Hristovom telu, da je spasenje dar koji im se besplatno nudi. Uхватili smo se u vrzino kolo uzajamnog optuživanja kako zanemarujemo svoje odgovornosti. Da, crkva je kolektiv. Međutim, ne spasavamo se kao crkva, kao entitet. Prema tome, bez obzira što je lokalna kongregacija kojoj pripadam neaktivna ili ravnodušna prema potrebama šire društvene zajednice, ne znači da i ja imam taj luksuz.

Uхватili smo se u vrzino kolo uzajamnog optuživanja kako zanemarujemo svoje odgovornosti.

Pesma Izraela Houghtona pod nazivom „Dublje“ govori o tome kakav bi trebalo da bude stav našeg srca kad razmišljamo o društvenoj pravdi: „Gospode, sežem ka Tebi, vodi me ka svom srcu; žedan sam Tebe, povuci me još dublje... Dovoljno sam blizu da osetim ritam Tvog srca, koje pulsira pravdom, Gospode; mlazevi pravde teku ka onim najmanjima.“¹ Kad god čujem reči te pesme, ne mogu da ne pomislim na sve one osobe koje nisam smatrala dostojnim svoje pomoći.

U društvu naizgled naklonjenom raznovrsnosti, mi s mukom sledimo Pavlovo uputstvo da ispunimo njegovu radost time što ćemo biti „jednodušni, mislima usmereni na jedno“. „Ništa ne činite iz častoljublja ili sujete“, nastavlja on, „nego u poniznosti jedan drugoga smatrajte većim od sebe“ (Filibljanima 2,2.3, SSP). Sve smo sebičniji i sve više potiskujemo iz svesti činjenicu da smo svi braća i sestre, i da bi trebalo da se borimo za potrebe onih koji imaju manje od nas. U svetlosti društvene pravde, mi padamo kad druge ne uzimamo u obzir isto tako ozbiljno kao sebe same. Mi padamo kad ne težimo Božjoj samilosti prema Njegovom narodu.

Ove sedmice, dok budete proučavali pouku, neka ovo bude vaša molitva: „Bože daj nam ljubavi prema onim najmanjima“.

Donet Čembers, Raund Rok, Teksas, SAD

1 Israel Houghton, „Deeper“, *A Deeper Level*, Integrity Music B000UCH5LU, 2007: „Lord I reach for You lead me to Your heart / And I thirst for You draw me deeper still / . . . Close enough to feel the cadence of Your heart / For justice Lord / Streams of justice flow to the least of these.“

Prorok Isaija bio je veran u razглаšavanju i širenju poruka koje mu je Bog dao. Pošto su se vratili iz vavilonskog ropstva 539. godine pre Hrista, Izraelci su postali preokupirani onim što standardni prevodi Biblije nazivaju „Božjom blizinom“ (Isaija 58,2). Isaija piše o tome kako su se Izraelci posvetili molitvama, postu i prinošenju žrtava paljenica da bi se približili Bogu i stekli Njegovu naklonost. Međutim, iz nekog razloga, ti izrazi obožavanja nisu nimalo približili Izraelce Bogu, već naprotiv, kao da su Ga gurali sve dalje od njih.

Izraelci su slavili Boga dok su u isto vreme tlačili ljude.

Pedeset osmo poglavlje Knjige proroka Isaije od presudne je važnosti, jer tu Bog otkriva Izraelcima zašto su njihovi pokušaji da Mu se približe bili neuspešni. Bog kaže: „Gle, kad postite, činite svoju volju i izgonite sve što vam je ko dužan. Eto postite da se prete i svađate i da bijete pesnicom bezbožno. Nemojte postiti tako kao danas, da bi se čuo gore glas vaš“ (Isaija 58,3.4). Drugim rečima, Izraelci su slavili Boga dok su u isto vreme tlačili ljude. Iskorišćavali su svoje sluge i siromahe.

Isaija 58 kod Izraelaca budi razumevanje da približiti se Bogu ne znači samo postiti i prinositi žrtve. Bog kaže, ako hoćeš da Mi se približiš, onda treba „da razvežeš sveze bezbožnosti,... da otpustiš potlačene, da prelamaš hljeb svoj gladnome,... siromahe prognane da uvedeš u kuću, kad vidiš gola da ga odjeneš, i da se ne kriješ od svoga tijela“ (Isaija 58,6.7). Prema tim Božjim rečima, kad potrebe drugih stavimo ispred sopstvenih, onda dovodimo sebe u položaj koji nam omogućava da stupimo u Njegovu prisustvo i steknemo Njegovu naklonost.

Ako su molitva, post, pesme i drugi izrazi obožavanja jedini način da pristupimo Bogu, ali među nama i dalje postoji mržnja, diskriminacija, sebičnost, pakostan duh, onda će nas Bog pogledati i reći: „Nemojte postiti tako kao danas, da bi se čuo gore glas vaš“ (Isaija 58,4). Jer, kad budu doprli do Neba, naši hvalospevi će zvučati kao „zvono koje zvoni, ili praporac koji zveči“ (1. Korinćanima 13,1) zato što nemamo ljubavi. Kad se približimo onima kojima je potrebna pomoć i pokažemo ljubav Isusa Hrista kroz službu, tada nam se odobrava da pristupimo bliže Bogu. Tada stupamo u Njegovu prisustvo i stičemo Njegovu naklonost: „Tada ćeš prizivati, i Gospod će te čuti: vikaćeš i reći će: evo me“ (Isaija 58,9).

ODGOVORITE

1. Na koje biste praktične načine ove sedmice mogli da se približite Bogu, i da ot-krijete Njegovu blizinu kroz službu drugima?
2. Da li je vaša crkva svela bogoslužjenje na crkvenu službu subotom ujutru? Kako možete poslušati nalog: „Viči iz grla“ i ohrabriti vernike da se približe Bogu i ot-krijuju Njegovu blizinu kroz službu?

Klaudija M. Alen, Koledž Park, Merilend, SAD

Ispravna služba

Niko ne voli da se suoči sa saznanjem da je nešto radio na pogrešan način. Niko ne uživa kad shvati da je nešto počeo da gradi s pogrešnog kraja, da se odveo na pogrešnu destinaciju, ili da je kupio pogrešan proizvod. Mi težimo da obavimo zadatak, i da ga obavimo ispravno. Kad ne uspemo da ostvarimo ono što smo namerili, obično prolazimo kroz niz različitih osećanja: bes, uzrujanost, nelagodnost, i mnogo toga drugog. To može delovati veoma obeshrabrujuće – kad imamo neki cilj na umu, a onda, u pokušaju da ga postignemo, otkrijemo da smo postupali na pogrešan način. A opet, jedno je kad ne uspeemo da ostvarimo lične težnje, a nešto sasvim drugo je kad grešimo u pogledu svoje duhovne službe. Ako nju pogrešno shvatimo, to može imati ozbiljne posledice i za ljude oko nas.

Služiti onima kojima je potrebna pomoć (Isaija 58)

U tekstu Isaija 58 Bog se obraća Izraelcima preko proroka Isaije i kaže im da oni poste na pogrešan način. Ta poruka je dovela u pitanje sam smisao njihove zajednice. Izraelci su postili zbog svoje navodne povezanosti sa Tvorcem.

Formalna služba Bogu nije dovoljna.

Smatrali su da će im uzdržavanje od hrane u dužem periodu i posvećivanje Bogu omogućiti da budu viđeni i zapaženi (Isaija 58,3). Znali su kakav stav treba da zauzmu kad poste – da pognu glavu, da se uviju u kostret i posipaju pepelom. Ali, Bog kaže da to nije ono što On želi. Formalna služba Bogu nije dovoljna.

Bog ukazuje da oni imaju veću odgovornost, da post na koji ih On poziva podrazumeva pravdu za svet i olakšanje tereta koji pritiskaju ljude. On im poručuje: „Nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene“ (Isaija 58,6). U sledećem stihu, Bog im kaže da podele svoj hleb sa gladnima, da siromahe i beskućnike uvedu u svoj dom, da obuku gole. Oni u društvu koji bi mogli da pomognu drugima trebalo bi da dele svoja sredstva. Bog kaže da je to post koji On zahteva. On podseća Izraelce da pomažući drugima, pomažu i sebi samima. Kad budemo služili onima kojima smo potrebni, kad konačno budemo sve ispravno shvatili, tada će doći isceljenje, i ne samo to, nego će i pravda ići pred nama, a Božja slava će nas pratiti (Isaija 58,8).

Služiti uprkos našim razlikama (Dela 10)

Petar je takođe smatrao da vodi ispravan život. Bio je pobožni Jevrejin koji je prihvatio učenja Bogočoveka, Isusa iz Nazareta. Proveo je više godina kao Isusov učenik, video je kako Isusa vode na pogubljenje, video je vaskrslog Gospoda, i primio Svetog Duha. Bio je posvećeni Isusov sledbenik. I premda je

njegova motivacija bila ispravna, metodologija mu je bila pogrešna. Još uvek je bio pod uticajem svoje kulture i vaspitanja. Borio se da prihvati one koji nisu bili Jevreji (Dela 10; Galatima 2,11-14). Pokušavao je da živi ispravno, ali je pogrešno shvatao stvari.

I tako jednom prilikom Petar je pao u neku vrstu transa i dobio čudnu viziju. Video je sve vrste četvoronožnih životinja, a onda mu je rečeno da ih zakolje i pojede. Petar, kao dobar Jevrejin, usprotivio se toj poruci jer su životinje koje je video bile nesvete i nečiste. A onda je čuo glas kako mu govori: „Ne zovi paganim ono što je Bog učinio čistim“ (Dela 10,15, SSP). Ta poruka mu je konačno postala jasna tek kad su Kornelijevi ljudi stigli pred njegovu kuću. Kornelije je bio paganin, smatran nesvetim prema jevrejskoj kulturi. Ali Korneliju je bila potrebna usluga koju je Petar mogao da mu pruži. I zato je on morao da ostavi po strani svoja predubedjenja i predrasude i da uradi upravo ono što je Bog od njega tražio.

Služiti tokom žetve (Matej 9,37)

U tekstu Matej 9,37 Isus se žali učenicima da je žetve mnogo, ali radnika ima malo. Mi smo skloni da taj tekst tumačimo kao poziv da nađemo više radnika, što je sa izvesnog aspekta tačno, ali tu se takođe naglašava kako mnogo ima ljudi kojima je potrebna pomoć. Obilna je žetva rasturenih porodica, zlostavljanih pojedinaca, nepoštenih političkih sistema, i društava kojima nedostaju odgovarajuća hrana, odeća i ostale životne potrebe. Ako hoćemo da radimo za Hrista, moramo se pripremiti za žetvu koja je pred nama.

ODGOVORITE

1. Šta je to – ako nešto takvo uopšte postoji – što crkva radi pogrešno, iako ima ispravne motive? Kako se to može ispraviti?
2. Kako možemo prevazići kulturna predubedjenja u vezi s pojedincima koji se razlikuju (u etničkom, finansijskom smislu, itd.) od nas?
3. Ako narod voli Boga, zašto ima malo radnika za žetvu?

Mark Antoni Rid, Berien Springs, Mičigen, SAD

„Naloženo mi je da uputim naš narod na 58. poglavlje Knjige proroka Isaije. Čitajte to poglavlje pažljivo da biste razumeli koja vrsta službe će doneti život crkvama. Delo evanđelja treba da napreduje zahvaljujući našoj darežljivosti u istoj meri kao i našem radu. Kad naiđete na neke napaćene duše kojima je potrebna pomoć, pružite im je. Kad se sretnete sa onima koji su gladni, nahranite ih. Takva dela su u skladu sa Hristovom službom. Učiteljevo sveto delo bilo je delo dobročinstva. Zato neka se naš narod svuda po svetu ohrabruje da uzme učešća u tome.“¹

»Ne možeš se držati jednom rukom za Boga, dok drugom služiš svom ličnom zadovoljstvu.«

„Kao oni koji veruju u Hrista, trebalo bi da imamo veću veru. Trebalo bi da budemo vatreniji u molitvama. Mnogi se pitaju zašto su im molitve tako beživotne, zašto im je vera tako slaba i kolebljiva, a njihovo hrišćansko iskustvo tako mračno i nesigurno. 'Zašto postismo', kažu oni, 'mučismo se i ponizismo, a ti ne htje znati?' U 58. poglavlju Knjige proroka Isaije, Hristos je pokazao kako se takvo stanje stvari može promeniti. On kaže: 'Nije li ovo post što izabrah: da razvežeš sveze bezbožnosti, da razdriješ remenje od bremena, da otpustiš potlačene, i da izlomite svaki jaram? Nije li da prelamaš hljeb svoj gladnome, i siromahe prognane da uvedeš u kuću? Kad vidiš gola, da ga odjeneš, i da se ne kriješ od svoga tijela?' (Isaija 58,6.7). To je recept koji je Hristos prepisao za dušu čije je srce malaksalo, koja sumnja i strepi. Neka oni koji su tužni, koji hodaju žalosni pred Gospodom, ustanu i pomognu nekome kome je to potrebno.“²

„Post koji Bog može da prihvati već je opisan. On podrazumeva da podeliš hleb sa gladnima i siromahe prognane da primiš u svoju kuću. Ne čekaj da oni dođu kod tebe. Odgovornost ne počiva na njima da pronađu tebe i zamole te da im pružiš dom. Ti treba da tragaš za njima i da ih dovedeš svojoj kući. Ti treba da otvoriš svoju dušu za njih. Ti treba da posegneš u veri i jednom rukom se uhvatiš za moćnu desnicu koja donosi spasenje, dok drugu s ljubavlju pružaš prema napaćenima da bi im doneo olakšanje. Ne možeš se držati jednom rukom za Boga, dok drugom služiš svom ličnom zadovoljstvu.“³

ODGOVORITE

1. Kako bi članovi crkve trebalo da se odnose prema beskućnicima i onima koji stoje na uglu i prose novac?
2. Zašto bi se služenje drugima smatralo postom?

Jolanda Pju, Talahasi, Florida, SAD

1 Ellen G. White, *Manuscript 7*, 1908.

2 Ellen G. White, *A Call to Medical Evangelism and Health Education*, p. 25.

3 Ellen G. White, *Welfare Ministry*, p. 30.

Pogrešno je mišljenje da smo mi iznad društvenog aktivizma ili protestovanja. Ništa nije dalje od istine. Biblija je puna tekstova koji nas podsećaju na naše dužnosti prema društvu koje nas okružuje. Oni koji misle da su opravdani Hristovom krvlju trebalo bi da budu u stanju da olakšaju situaciju ne samo siromašnima, već svima koji su unesrećeni, slabi, ugroženi i bespomoćni (Psalmi 82,3). Zvuči lepo, ali na koji način se može pomoći onima koji nisu u stanju da pomognu sami sebi?

Prvo što treba da uradite jeste da sagledate probleme oko sebe. Zvuči prilično jednostavno, ali za neke od nas to zahteva malo vežbanja. Mi smo po prirodi sebični, tako da sagledavanje problema koji ne pogađaju nas već nekog drugog može biti teško. Zato uvek vodite beleške o tome šta se može preduzeti da bi se pomoglo lokalnoj zajednici u blizini vaše kuće ili crkve. Ako sami ne vidite kako bi se moglo pomoći vašem gradu, potražite savet od predstavnika gradske skupštine.

**VIDI.
KAŽI.
UČINI!**

Sledeće, nakon što ste prepoznali potrebe, treba „nešto da kažete“. Započnite razgovore i potrudite se da ljudi postanu svesni problema. Neki možda i ne primećuju kakve potrebe postoje u njihovom neposrednom okruženju. Kad ljudi postanu svesni problema, mnogo su spremniji da pomognu u njihovom rešavanju. Naša dužnost kao hrišćana je da prepoznamo probleme i potrudimo se da ih ljudi uvide. Međutim, mnogi od nas se tu zaustavljaju. Vidimo neki članak na Fejsbuku, Tviteru, Instagramu ili Snepčetu, i obuzme nas tuga. Razgovaramo o tome u najužem krugu prijatelja, ali ništa ne preduzimamo.

U Americi, Državna bezbednost i mnogi ogranci policije propagiraju parolu: „Vidiš nešto, kaži nešto.“ Međutim, iako je to možda dovoljno za te institucije, nije dovoljno i za nas. Kazati nešto ne bi trebalo da bude sav naš doprinos rešavanju određenog problema. Sledeći korak je organizovati se i olakšati situaciju onima kojima je to potrebno. Treba odmah nešto preduzeti. Ne moramo ići daleko da bismo bili od koristi. Misije su jedan od načina pružanja pomoći, ali isto tako se možemo angažovati i u svom najbližem okruženju. Ne možemo približiti ljude Hristu ukoliko oni ne znaju da nam je stalo do njih. Prema tome, sagledajmo probleme, kažimo nešto, a onda se organizujemo i preduzmimo nešto.

VIDI. KAŽI. UČINI!

ODGOVORITE

1. Koje potrebe postoje u zajednici kojoj pripadate vi ili vaša crkva?
2. Koje organizacije osvešćuju ljude o tim problemima?
3. Kako možete doprineti rešavanju problema u svojoj lokalnoj zajednici?

Danijel Maden, Alberta, Kanada

DUŽNOST KOJA SE NE MOŽE IZBEĆI

MIŠLJENJE (Priče 31,8.9; Jeremija 22,3; Luka 4,18.19)

U starijim prevodima Biblije, prvi deo stiha Priče 31,8 glasi: „Otvaram usta svoja.“ Međutim, u nekim savremenijim prevodima, upotrebljen je izraz: „Zauzmi se.“

Izraz *društvena pravda* u nama budi pomešane osećaje u vezi sa dve realnosti koje se lako mogu stopiti u jednu. Prvo, taj izraz je politizovan i često se koristi kao surogat za političku podršku rasnim manjinama, LGBT populaciji, pravima žena, imigrantima i ostalim marginalizovanim grupama. Drugo, politika koja ide u prilog takvim pojedincima generalno se povezuje sa određenom političkom partijom. Uzete zajedno, te dve pomešane realnosti stvaraju atmosferu politički podstaknutog neprijateljstva prema svima koji se zauzimaju za takve pojedince. Kao dokaz za to, nije potrebno gledati dalje od jetkih epitafa kojima se omalovažavaju i diskredituju takozvani borci za društvenu pravdu*. Mnogim hrišćanima u razvijenim zemljama teško je da prihvate politiku koja u sebi sadrži notu društvene pravde.

Sveto pismo je savršeno jasno u pogledu naše pojedinačne dužnosti.

Ali i pored toga što bi neki hrišćani više voleli da te stihove (Priče 31,8.9) ostvare kroz svoje političko angažovanje, Sveto pismo je savršeno jasno u pogledu naše pojedinačne dužnosti. Otvaram usta. Zauzmi se. Taj biblijski princip se nebrojeno puta ponavlja i u Starom i u Novom zavetu. Kao što je zapisano u Pričama Solomonovim, to je proces koji se sastoji od dva koraka:

Prvo, moramo utvrditi ko su naši „nemi, nevoljni i ubogi“. To nije lak zadatak. Ozbiljna i teška pitanja vezana su i za sam obim ovog problema. Da li bi trebalo da se posvetimo siromašnima u celom svetu? U našoj hemisferi? Državi? Oblasti? Gradu? Susedstvu? Bloku? Iako adventistička denominacija često stavlja naglasak na globalno sagledavanje problema, pojedincima ipak može biti lakše da se koncentrišu na lokalne potrebe.

Kad se odlučimo za geografski prostor, moramo utvrditi ko se, unutar tog prostora, može smatrati „nemim, nevoljnim ili ubogim“. Ko su „nevoljni i ubogi“ donekle se vidi samo po sebi, ali šta je sa „nemima“? Naravno, to može i doslovno da se odnosi na one koji nemaju sposobnost govora, ali isto tako i na one koji nisu u stanju da se zauzmu za sebe. Ko bi ti ljudi mogli da budu uveliko se razlikuje od zajednice do zajednice, od kulture do kulture. Međutim, bespomoćnost je isto tako sveopšta kao i sam greh. Zato oni koji imaju sposobnost da govore moraju da govore. Kao što Pismo kaže – otvaram svoja usta.

ODGOVORITE

1. Da li bi biblijska zapovest da govorimo u ime nemih, nevoljnih i ubogih trebalo da se ograniči na pojedinačno zalaganje ili da se proširi na političku kampanju?
2. Kako može da se utvrdi ko su „nemi, nevoljni i ubogi“?
3. Kakvu ulogu ima lokalna crkva, kao kolektivno telo glasova, u zalaganju za pitanja društvene pravde?

Čarls Iton, Loma Linda, Kalifornija, SAD

* SJWS – social justice warriors

ZAKLJUČAK

„Pravednik razumije parbu nevoljnijeh, a bezbožnik ne mari da zna“ (Priče 29,7). Prirodu pravednih definiše i način na koji se odnose prema obespravljenima. To nije nešto što činite da biste zadobili Božju naklonost. To je dokaz da Duh Svevišnjeg prebiva u vama. I tu otkrivamo da se problem zlih sastoji u njihovoj nesposobnosti da saosećaju sa onima s kojima Bog saoseća. A zar biblijski Bog nije Bog ugnjetenih? Zato bi bilo dobro da razmotrimo svoje stavove kad je reč o pitanjima koja definišu naše vreme, da nas naše mišljenje ne bi osudilo pred pravednim Bogom.

RAZMOTRITE

- Informišite se. Pronađite dokumentarce, knjige i novinske članke koji će vam pomoći da preispitate svoje stavove o vrućim temama kao što su ilegalna imigracija, međunarodni sukobi, svetska izbeglička kriza, problemi LBGT populacije, globalno zagrevanje, masovna hapšenja, i druga pitanja koja se tiču društvene pravde.
- Povežite se sa zajednicama u kojima postoje velike potrebe. Angažujte se u zajednicama koje nailaze na prepreke i trpe ugnjetavanje. Saslušajte priče tih ljudi, a onda im postavljajte pitanja sa poniznošću, saosećanjem i željom da pronađete zajednički teren.
- Uključite se. Raspitajte se kako možete biti od koristi zajednicama koje imaju potrebe i uđite u borbu upravo tako, kao sluga. Imajte na umu da su oni eksperti, a da je vaša dužnost da svoje privilegije upotrebite da biste im pomogli, a ne da biste im objasnili njihovo stanje.
- Pozivajte druge da se angažuju u zadovoljavanju potreba u svom okruženju. Kad sretnete ljude iz svoje zajednice, upoznajte ih sa svojim novostečenim informacijama i iskustvima i smatrajte ih odgovornim za njihove reči i dela.
- Branite slabe. Ako se nalazite na ulici ili na internetu i vidite da je neko iz obespravljene zajednice napadnut, učinite nešto da ih odbranite. Možete da kažete nešto u njihovu odbranu, da pozovete šefa ili policijskog službenika, ili da sklonite tu osobu na sigurno mesto i sačekate s njom da se situacija smiri.
- Posvetite se nekom delu. Nađite neko humanitarno delo ili zajednicu za koje ste posebno zainteresovani i postanite njihov doživotni advokat.
- Imajte na umu zašto ste se tome priključili. Imajte na umu da je to istinska religija.

POVEŽITE

5. Mojsijeva 10,18; 27,19; Priče 14,31; 28,27; Mihej 6,8; Luka 10,30-37.

Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 2, pp. 25, 26; Čežnja vekova, str. 640 orig.

Robert Alen Bejli, Ft. Loderdejł, Florida, SAD

Pouka 11

Od 7. do 13. septembra 2019.



Živeti prema adventnoj nadi

*»Zato, draga moja braćo, budite čvrsti, nepokolebljivi,
uvek obilujte Gospodnjim delima, znajući da vaš trud
nije uzaludan u Gospodu.«*

(1. Korinćanima 15,58, SSP)

Kao većina nas, i ja se nadam da ću se jednog dana udati. To je lep san i jedva čekam da se ostvari. Postoji nešto što i sama mogu da učinim da bih se pripremila za taj korak u životu, ali to je sve što od mene zavisi. Mogu da steknem obrazovanje i razne životne veštine, da nastavim da rastem u svom hodanju sa Gospodom; međutim, drugi koraci u toj pripremi moraće da sačekaju neko buduće vreme.

Ali šta ako sam verena? I dalje se nadam da ću se udati, ali sada postoji razlika – postoji obećanje. Sada mi je obećano da ću se udati. Sada ću kupiti haljinu, organizovati venčanje, možda čak i potražiti povoljnije cene za kuhinjske uređaje kako bih se pripremila za selidbu u novi dom. Vidite li razliku? Ranije sam imala samo nadu da ću se udati, ali kad mi je to i obećano, sve se promenilo.

A kako stvari stoje s nama u našem hrišćanskom hodanju? Da li se samo nadamo da Isus ponovo dolazi, ili imamo pouzdano obećanje? Biblija kaže da imamo obećanje. Sam Isus je kazao: „Doći ću opet“ (Jovan 14,3, SSP). To je nešto čemu zaista možemo pokloniti poverenje. Međutim, ako naša vera u Hrista ne upravlja svakom našom mišlju i postupkom, da li zaista u to verujemo? Te reči su tako moćne da je nemoguće u potpunosti prigrbliti Njegovo obećanje a da to ne promeni svaki aspekt našeg postojanja. To će promeniti način na koji živimo. To će promeniti naše ponašanje i način na koji posmatramo stvari. To će promeniti način na koji se odnosimo prema drugim ljudima.

Previše hrišćana danas, čak i među adventistima sedmog dana, hrišćanstvo vidi samo kao jedan dopadljivi vid kulture. Ono upravlja našim mislima i odlukama o tome kuda idemo, šta slušamo i šta posmatramo – samo ako se to poklapa s našim prioritetima. U najvećem broju slučajeva, mi odlučujemo da uradimo ono što nam odgovara nadajući se da će Bog to odobriti. Postajemo veoma sebični u svom načinu razmišljanja i stalo nam je samo do sopstvenog uspeha. Zaboravljamo da treba dosegnuti svet i da za to nema mnogo vremena. A taj svet koji treba dosegnuti ne nalazi se samo u nekoj udaljenoj džungli. On se može naći u našem okruženju, našim školama, crkvama, među onima s kojima se družimo.

Da li svesno vodite takav život koji drugima pokazuje da vas je obećanje o Isusovom skorom povratku potpuno promenilo, ili se nadate da će neko drugi objaviti tu svetlost? Mi imamo dužnost da tu radosnu vest podelimo sa svima, naročito sa onim najmanjima, tako da i oni mogu biti spaseni za Njegovo carstvo. Pozvani smo da živimo u toj nadi – s tim obećanjem – svakog dana u svom životu!

**Kao većina nas,
i ja se nadam
da ću se jednog
dana udati.**

ŽIVLJENJE U ADVENTNOJ NADI

LOGOS (Propovednik 12,13.14; Jov 19,25; 2. Korinćanima 5,19; Efescima 2,14; Jevrejima 2,14.15; Otkrivenje 13,8)

Prva nada (2. Korinćanima 5,19; Efescima 2,14; Otkrivenje 13,8)

Nakon pada Adama i Eve javio se prvi tračak nade. Zbog svoje neposlušnosti, Adam i Eva su izgubili sve – svoje zanimanje, izvor egzistencije, odeću, dom i nadu. Ali Bog je sišao i obećao im da će Spasitelj biti rođen među njihovim potomstvom (1. Mojsijeva 3,15).

Premda su postali podložni smrti, Adam i Eva nisu umrli tog dana u Edemskom vrtu. Jagnje „je zaklano od postanja svijeta“, i uspostavljen je plan za spasenje čovečanstva (Otkrivenje 13,8). Iz dubine nepojmljive ljubavi, Bog je voleo svet koji Mu nije uzvratilo ljubav. On se odrekao svog Sina zbog ljudi koji „ga ne primiše“ (Jovan 3,16.17; 1,11). I tako je, zahvaljujući Isusovoj žrtvi, oboren pregradni zid koji je greh podigao (2. Korinćanima 5,19; Efescima 2,14), da bi svi ponovo mogli da imaju nadu.

Zato što je živ, Njegovim obećanjima može se verovati.

Taj plan, tako težak za sprovođenje, predvideo je da Isus dođe na ovaj svet i spase, otkupi svoj narod (Psalmi 34,22; Isaija 44,22-24). Na osnovu tog metoda, Božji narod je mogao ponovo da postane naslednik spasenja (Jevrejima 1,14). Isus je trebalo da živi među nama kao jedan od nas. On je trebalo da bude „sličan braći“ i „u svemu... iskušavan“ kao i mi, a da ipak ne podlegne iskušenju (Jevrejima 2,17.18; 4,15, SSP). Zahvaljujući Njegovoj pobjedi, iskušano čovečanstvo je sada moglo da ima nadu (Otkrivenje 3,21).

Nada usred iskušenja

Premda je čovečanstvo „u ropstvu“ zbog svoje neposlušnosti Bogu i poslušnosti sotoni, Isus nam pruža nadu (Jevrejima 2,14.15). Više ne postoji bojazan da se iskušenje, koliko god bilo teško, ne može savladati. Budući da je Isus „sam trpeo dok je bio iskušavan, može da pomogne iskušavanima“ (Jevrejima 2,18, SSP). Čovečanstvo sada ima nadu u istu onu silu pomoću koje je Isus pobedio. Prihvatanjem Isusa, čovek može biti nanovo rođen (Jovan 1,12.13; Rimljanima 1,16).

Isus „je samoga sebe dao za nas da nas izbavi od svakog bezakonja i da sebi očisti narod koji mu pripada, koji revnosno čini dobra dela“ (Titu 2,14, SSP). Bog je veran i On uvek obezbeđuje put izbjavljenja u kakvom god iskušenju da se nalazimo (1. Korinćanima 10,13). Nada nam je ponuđena čak i usred iskušenja.

Nada nakon smrti

Kao završetak života, smrt se često prikazuje kao definitivni kraj. Tako je

to izgledalo kad je Isus umro. Učenici su se posakrivali „zbog straha od Judeja“ (Jovan 20,19, SSP). Međutim, upravo Isusovom smrću, osigurana je nada u naše spasenje, a Njegovim vaskrsenjem ta nada je i obnovljena (1. Petrova 1,3.21).

Da nije bilo Hristovog vaskrsenja, naše propovedanje, naš život, naša vera – sve bi bilo uzaludno (1. Korinćanima 15,12-19.22.23). Međutim, zahvaljujući Hristovom vaskrsenju, smrt, koja je naš konačni neprijatelj, biće uništena (1. Korinćanima 15,26).

Može izgledati da će greh i njegove posledice nastaviti da podižu svoju ružnu glavu i da nikad neće biti kažnjeni (Avakum 1,2; Luka 18,1-8). Međutim, kad je Kain ubio Avelja, Gospod je kazao: „Glas krvi brata tvojega viče sa zemlje k meni“ (1. Mojsijeva 4,10). Svaki od Božjih vernih koji su bili progonjeni i zlostavljani videće Gospodnju pravdu i sud.

Mojsije je, u svom poslednjem obraćanju Izraelcima, opisao Božju osvetu ovim rečima: „Nema Boga osim mene... i nema nikoga ko bi izbavio iz moje ruke“. „Ako naoštrim sjajni mač svoj i uzmem u ruku sud, učiniću osvetu na neprijateljima svojim i vratiću onima koji mrze na me.“ „...Jer će pokajati krv sluga svojih, i osvetiće se neprijateljima svojim, i očistiće zemlju svoju i narod svoj“ (5. Mojsijeva 32,39.41.43). Kog većeg neprijatelja Bog ima osim greha i začelnika iskušenja, sotone?

Blažena nada

Jednog dana uskoro, Isus će doći po one koji Mu pripadaju. Onaj koji je propatio i „okusio smrt za sve ljude“, danas je živ (Jevrejima 2,9, SSP). Spasitelj je živ (Jov 19,25)! I zato što je živ, Njegovim obećanjima može se verovati. Pobeđio je ovaj svet i zato može da nam ponudi nadu i mir (Jovan 16,33). On priprema mesto za one koji Mu pripadaju. On dolazi ponovo da nas uzme tamo gde i sam boravi (Jovan 14,1-3). „Jer, još malo, vrlo malo, i doći će onaj koji dolazi, neće zakasnuti. Moj pravednik će živeti od vere“ (Jevrejima 10,37.38, SSP). On je platio cenu, On je iskupio one koji su Njegovi i On uskoro dolazi.

Nada u novo stvaranje

Kad sve bude rečeno i učinjeno, kad greh navrši svoju meru, tada će se sud izvršiti (Propovednik 12,13.14). „Bog će nebeski podignuti carstvo koje se do vijeka neće rasuti... a samo će stajati do vijeka“ (Danilo 2,44). U tom carstvu, gde su ulice popločane zlatom, biće obrisana svaka suza. U tom gradu „neće biti smrti, ni jada, ni jauka, ni bola više neće biti“, jer će Onaj što sedi na prestolu reći: „Evo sve činim novo!“ (Otkrivenje 21,4.5, SSP).

ODGOVORITE

1. Kako mogu da dopustim nadi u Isusovo spasenje da oblikuje moj život?
2. Koji mi aspekt nade koju Bog daje najviše znači?

Malkolm S. Daglas, Tjuson, Arizona, SAD

Mnogi od nas imaju bogato iskustvo u diskutovanju o 24. poglavlju Evanđelja po Mateju, i to u različitim kontekstima – na evanđeoskim seminarima, u malim grupama za proučavanje Biblije, tokom subotno-popodnevni razgovora, itd. To je nesumnjivo korisno, jer su Isusove reči o događajima koji će prethoditi Njegovom slavnom povratku na zemlju od neprocenjive vrednosti. S tim u vezi, Njegovo izlaganje obuhvata mnoge komponente osim lažnih hristosa, prirodnih katastrofa i međunarodnih sukoba. Ono ide čak i dalje od parabola koje je ispričao kako bi pomogao svojim sledbenicima da prirodu Njegovog carstva sagledaju iz više uglova.

Kad je reč o našoj pripremi za večnost, hranjenje gladnih, oblačenje golih, lečenje bolesnih i posećivanje usamljenih ima bar toliki značaj (ako ne i veći) kao i jasno prepoznavanje apokaliptičkih znakova.

Bilo bi dobro, međutim, da posvetimo bar isto toliko vremena i pažnje 25. poglavlju, a naročito njegovom drugom delu. Kad je reč o našoj pripremi za večnost, hranjenje gladnih, oblačenje golih, lečenje bolesnih i posećivanje usamljenih ima bar toliki značaj (ako ne i veći) kao i jasno prepoznavanje apokaliptičkih znakova.

„Oni koje Hristos pohvaljuje na sudu možda su malo poznavali teologiju, ali su gajili Njegova načela. Pod uticajem božanskog Duha bili su blagoslov ljudima oko sebe. Čak i među neznabošcima ima onih koji su gajili duh ljubavnosti; pre nego što su reči života doprle do njih, prijateljski su primali misionare i služili im čak po cenu svoga života. Među neznabošcima ima onih koji neznajući obožavaju Boga, onih do kojih svetlost nikada nije doprla preko ljudskih oruđa. Oni neće propasti. Iako ne poznaju Božji pisani Zakon, čuli su Njegov glas kako im govori u prirodi i činili ono što Zakon zahteva. Njihova dela potvrđuju da je Sveti Duh dirnuo njihova srca i Bog ih je prepoznao kao svoju decu.

Koliko će se iznenaditi i radovati najmanji među narodima i među neznabošcima kada sa Spasiteljevih usana budu čuli: 'Kad učiniste jednome od ove moje najmanje braće, meni učiniste!' Kako će radosno biti srce Beskonačne Ljubavi kada na Njegove reči odobravanja Njegovi sledbenici sa iznenađenjem i radošću podignu svoj pogled.¹

„Ljubav prema čoveku je zamaljski izraz ljubavi prema Bogu. Car slave postao je jedno sa nama da bi nam usadio ovu ljubav, da bi nas učinio decom jedne porodice. Kada se ispune Njegove oproštajne reči – Da imate ljubav među sobom, kao što ja imadoh ljubav k vama – (Jovan 15,12), kada budemo voleli ovaj svet kao što ga je On voleo, tada će biti ostvarena Njegova misija za nas. Bićemo pripremljeni za nebo, jer imamo nebo u svom srcu.“²

ODGOVORITE

1. Koji je idealan motiv za služenje drugima iz ljubavi, čak – i naročito onima koje je izuzetno teško voleti?
2. Postoji li bilo kakva povezanost između zadovoljavanja ljudskih potreba i objavljivanja tri anđeoske vesti i drugih proročkih poruka?

Džon Simon, Berien Springs, Mičigen, SAD

¹ Elen G. Vajt, Čeznja vekova, str. 638 orig.

² Isto, str. 641 orig.

Božji narod je iščekivao kraj vladavine greha još od kad su Adam i Eva izbačeni iz Edemskog vrta. Kada ih je prisilio da napuste Vrt, Bog im je otkrio svoj plan da Isus dođe jednog dana i da umre umesto njih.

Tokom vekova i milenijuma, vera Božjeg naroda u tu blaženu nadu se kolebala. Čak i prorok Avakum je to doživio. U prvih nekoliko stihova knjige koja nosi njegovo ime, prorok jadikuje: „Dokle ću, Gospode, vapiti a ti nećeš da čuješ? dokle ću ti vikati: nasilje! a ti nećeš da izbaviš?“ (Avakum 1,2).

Avakum ne razume zašto se Bog nije pozabavio gresima onog vremena. Međutim, u 18. poglavlju Evanđelja po Luki, Isus iznosi parabolu koja nam pomaže da dobijemo odgovor na Avakumovo pitanje. Nema sumnje da mnogi od nas i danas postavljaju isto pitanje. U ovoj paraboli pominje se jedna udovica. Ona je otišla kod sudije, a onda je nastavila da odlazi iznova i iznova. I uvek iznova je bivala odbijena.

Na kraju, sudija se pozabavio njenim problemom jednostavno zato što se umorio od njenog dolaženja. Ta parabola nam pomaže da, poređenjem po suprotnosti, razumemo Božji karakter. Bog će jednog dana učiniti kraj grehu, i to vrlo skoro. „Samo“, kaže Isus, „hoće li Sin čovečiji, kada dođe, naći veru na zemlji?“ (Luka 18,8, SSP).

Bog je obećao. Izazov je pred nama. Hoćemo li Mu dopustiti da preobrazi naše srce? Koliko god da je čekanje teško, Božji narod je u Njegovoj reči opisan kao strpljiv: „Ovdje je trpljenje svetijeh“ (Otkrivenje 14,12). Reč koja je u ovom stihu upotrebljena za *trpljenje* doslovno znači „radosna istrajnost (ili istrajnost puna nade)“.

Mnogo, mnogo ljudi doživelo je bol zbog gubitka najmilijih. Drugi su doživeli zlostavljanje. Neki su, opet, bili napadnuti i opljačkani. U čemu god da je problem, u Božjoj Reči nalazimo Njegovo obećanje da će svemu tome doći kraj jednog dana uskoro. Često je teško radosno čekati na Božje izbavljenje. Ali On nam je upravo zato dao svoja obećanja.

Pred kraj knjige Otkrivenje, Bog nam daje prelepo obećanje o tome šta je pripremio za svoju vernu decu: „On će im obrisati svaku suzu iz očiju i više nikad neće biti smrti, ni jada, ni jauka, ni bola više neće biti, jer je prošlo ono što je bilo pre“ (Otkrivenje 21,4).

Bog će obrisati naše suze. On će stvoriti sve novo, i ničemu od onoga što nam je zadavalo muke u ovom životu neće biti dopušteno da ikada više uznemirava Njegovu decu.

ODGOVORITE

1. Na koje sve načine možemo ohrabrivati jedni druge da istrajemo na putu za nebo?
2. Kako možemo radosno i strpljivo čekati ispunjenje Božjeg obećanja o novoj zemlji?

Ima nečega u dobrim vestima što nas sprečava da ih zadržimo za sebe. Jednostavno imamo potrebu da ih podelimo s drugima. Dođe vam prosto da zgrabite megafon i povičete sa vrha planine – ili, još bolje, da ih objavite preko Fejsbuka, Tvitera, Instagrama, ili Snepčeta.

Postoji jedna dobra vest koju treba deliti. Adventna nada! Nada u Isusov skorij povratak! Ali, uporedo s tom velikom nadom dolazi i velika odgovornost. Svet treba da sazna da On uskoro dolazi. Ne samo što treba da znaju za Njegov skorij povratak, već treba i da se pripreme za njega.

Mesto na kom je najteže biti misionar ponekad je upravo u sopstvenom domu.

Kako da govorimo svetu o adventnoj nadi? *Izgubljene ovce (Matej 10,5-8)*. Odnosite tu vest onima koji ne znaju za Boga. Počnite od svojih prijatelja. Da li svi oni znaju ko je Bog? Da li svi veruju u Isusa? Da li svi oni znaju da je Isusov povratak pred vratima? Pozovite ih na crkvena druženja i večernje službe. Pozovite ih u crkvu. Ponudite im da proučavaju Bibliju s njima. Govorite i delajte. Načinom na koji živite pokažite im da je Bog ljubav. Ali dosegnete izgubljene ovce.

Pomažite onim najmanjima (Matej 25,31-46). Jedno od najboljih svedočanstava je postupanje prema drugima na način kako biste postupali prema Isusu. Podelite svoju hranu s nekim ko je gladan. To može biti neki beskućnik, ili neko ko tog dana nije imao dovoljno novca za osnovne namirnice. Uključite se u službu za svedočenje u zatvorima. Pevajte u staračkom domu. Odeću koja vam više nije potrebna donirajte nekom prihvatilištu ili nekoj dobrotvornoj organizaciji. Možda je neko gladan Božje Reči, a ne obične hrane. Objavljujte evanđelje putem traktata, pamfleta i biblijskih lekcija. Šta god da učinite za one najmanje, učinili ste za Boga.

Veliki nalog (Matej 28,18-20). Propovedajte celom svetu. Naučite sve narode. Veliki nalog je imperativ. Ne morate da putujete u neku stranu zemlju da biste bili misionar. Svaka osoba ima sopstveno misionarsko polje. Ono može biti u vašem domu, u školi, na poslu, u susedstvu. Govorite svojim susedima o veličanstvenom dolasku našeg Gospoda i Spasitelja. Mesto na kom je najteže biti misionar ponekad je upravo u sopstvenom domu. Učite druge o Isusovoj ljubavi.

ODGOVORITE

1. Setite se troje ljudi u vašem krugu poznanika koji nemaju lični odnos sa Isusom. Molite se za njih. Molite se za priliku da im govorite o Isusu.
2. Da li vam je lako da svojoj porodici govorite o Isusu? Na koji način biste ove sedmice mogli da im govorite o Njemu?
3. Velika adventna nada pomaže nam da pripremimo druge za njeno ispunjenje. Setite se ljudi izvan vašeg kruga. Koje biste korake mogli preduzeti da s njima podelite tu veliku nadu? Šta je to što vas sprečava da govorite o svojoj nadi? Molite se da vam Bog pomogne u prevazilaženju te prepreke.

Brendi Tejlor, Džeferson, Teksas, SAD

ZIDANJE STARIH RAZVALINA

MIŠLJENJE (Isaija 58,1-14)

Če

Isaija 58 počinje predstavljanjem jednog naroda koji je izuzetno religiozan. Ti ljudi uživaju da slave Boga. Oni poste radi izlivanja Svetog Duha. Oni odlaze na sastanke pod šatorima u potrazi za naročitim blagoslovom nad njihovim životom. Međutim, Bog kaže da oni veoma greše. Oni neće primiti naročiti blagoslov. Neće primiti Duha. A zašto?

Oni poste iz pogrešnih razloga. Sve što rade, rade iz potpuno pogrešnih razloga. Odlaze na sastanke pod šatorima da bi se svađali. Hoće da se bore, raspravljaju i debatuju jedni s drugima. Ali Gospod ukazuje na još jedan razlog što oni neće primiti Duha. Njegov narod u svom srcu gaji duh sebičnosti. Oni prihvataju svaki blagoslov koji im je Bog dao i čuvaju ga samo za sebe.

Isaija 58 ne govori o političkim partijama. Tu nije reč o tome s kojom političkom agendom ili grupom treba da se identifikujemo i da je pratimo na društvenim medijima da bismo bili u toku. Tu je reč o razvoju karaktera. Reč je o tome da treba prihvatiti ličnu odgovornost za ono što se dešava u svetu, i preduzeti nešto u vezi s tim. Od kad se hrišćanstvo oslanja na državne zakone da bi dobilo dozvolu da čini dobra dela? Ako smatramo da možemo svaliti svoju moralnu obavezu na neku političku partiju ili vladu da bi učinili ono što mi treba da radimo, kako onda naš karakter može da se razvija?

Isaija 58 govori o tome da Bog želi da obnovi svoj zakon i karakter na ovom svetu. Kad naumimo da se prihvatimo tog posla, Njegova pravednost počinje da sija preko nas. Kad u svom srcu odlučimo da reprodukujemo Hristov karakter čineći nesebična dela po ugledu na Njega, videćemo kako razvaline na ovom svetu počinju da se obnavljaju. Imajmo na umu da je Hristos rekao: „Siromahe ćete uvek imati sa sobom“ (Matej 26,11, SSP). Dakle, cilj nije da iskorenimo siromaštvo. Cilj je da izrazimo Očevu milost i ljubav prema onima koji su u nevolji. Kad se naučimo samoodricanju, shvatićemo pravu prirodu Subote, koja je žrtvovanje sebe i učenje kako da uživamo u Gospodnjem prisustvu. To je obećanje koje Bog želi da održi.

ODGOVORITE

1. Ako je Božjoj prirodi svojstvena nesebičnost i samopožrtvovanje, kako bismo uopšte mogli da se slažemo s Njim na nebu ukoliko ne izgradimo sličan karakter ovde na zemlji?
2. U mnogim slučajevima, misioniska putovanja su postala jedan vid turizma, u stilu: „Hajde da misioniramo u Egiptu da bismo usput mogli da posetimo piramide.“ Zar ne bi bilo efikasnije upotrebiti sredstva za doseganje sopstvene zemlje i preusmeriti fondove koji bi inače bili utrošeni za preskupi misioniski turizam?

Artur Ujlaki-Nagi, Berien Springs, Mičigen, SAD

ZAKLJUČAK

Na ovom opustošenom svetu koji se nalazi na samom rubu svog kataklizmičkog kraja, mi smo postavljeni upravo za ovakvo vreme. Dok očajanje, patnja, beda, bolest i smrt kucaju na vrata, potrebna nam je nada. Vi i ja smo oni koji danas moraju naučiti ljude da sa pouzdanjem gledaju na Isusov obećani povratak da bi nas spasao od ovog u grehu ogrezlog sveta. Istine Biblije moraju biti vidljive u našem životu da bismo mogli postati živi primer i posvedočiti o onome što tvrdimo da verujemo, kao svetlost koja svetli u tami.

RAZMOTRITE

- Zapišite zašto imate nadu u Isusa.
- Potražite na Jutjubu video snimke o ljudima koji se žrtvuju da bi doneli nadu drugima. Zatim podelite te snimke preko društvenih mreža.
- Skicirajte ili naslikajte neku scenu koja vam donosi nadu. Pokažite tu sliku u svom subotnoškolskom razredu.
- Prikupite traktate koji govore o nadi i podelite ih ljudima na nekom prometnom mestu, ili onima koje srećete tokom dana.
- Pevajte neku pesmu koja vam pruža nadu i ohrabrenje koji su vam potrebni dok prolazite kroz teškoće i iskušenja.
- Posetite neke starije osobe i zamolite ih da vam govore o trenucima kada im je bila potrebna nada da bi savladali izazove.
- Čitajte priče iz Biblije o njenim junacima koji su se snažno oslanjali na nadu. Razmislite o Mojsiju, Avramu, Noju, Iliji, Danilu i Pavlu – da navedemo samo neke od njih.

POVEŽITE

Matej 24,32-35; 25,1-13.

Elen G. Vajt, *Velika borba*, 40. poglavlje, „Božji narod oslobođen“.

Alden Dž. Ho, Džeferson, Teksas, SAD

Pouka 12

Od 14. do 20. septembra 2019.



Ljubiti milost

»I u tami svetlost sija čestitima, svakom ko je milostiv, sažaljiv i pravedan. Dobro je čoveku darežljivom i koji daje na zajam, koji svoje poslove obavlja pravedno.«

(Psalmi 112,4.5, SSP)

Kao hrišćanka, smatram da imam moralnu obavezu da dobru vest o spasenju širim po svetu. Čineći to, ja sledim Hristov primer. Međutim, da bih u potpunosti sledila Njegov primer, moram učiniti nešto više osim da samo govorim istinu – moram da živim u skladu s njom.

Mi smo pozvani da budemo Hristove ruke i noge za one oko nas, nastojeći na svaki mogući način da olakšamo terete svojih bližnjih. Ako zanemarimo fizičke, umne i emotivne potrebe onih kojima želimo da objavimo evanđelje, nikad nećemo zaista moći da zadovoljimo njihove duhovne potrebe.

**Mi smo pozvani da
budemo Hristove ruke
i noge za one oko nas,
nastojeći na svaki mogući
način, da olakšamo terete
naših bližnjih.**

Kao što ljudi imaju običaj da kažu: „Nikome nije stalo do toga koliko znate dok ne saznaju koliko vam je stalo do njih.“

Taj zadatak da služimo celovitoj osobi, naročito u trenucima kad je to preko potrebno, može biti razumljiv kad je reč o onima koji su nam dragi – našoj porodici i prijateljima – ali kad proširimo svoje vidike...

To može izgledati preteško.

Kuda god da se okrenete na ovom svetu, nešto strašno se dešava. Velike grupe ljudi trpe ekstremno nasilje i tlačenje, čitave zajednice gladuju, deca se eksploatišu i odvajaju od porodice, krajnje siromaštvo kao da se širi, a pohlepa i sebičnost vođa na različitim položajima u vlasti žrtvuju one najranjivije u svom društvu.

Kako možemo očekivati da zadovoljimo sve te potrebe? Da li je to uopšte izvodljivo učiniti, ili čak samo i pokušati?

Za nas same, borba sa iskušenjima i izazovima ljudskog roda koji su posledica greha, predstavlja nedostižan podvig. Ali kad nas Bog poziva da izvršimo neki zadatak, On nas ne ostavlja bez sredstava koja nam mogu obezbediti uspeh. On nam obezbeđuje oruđa potrebna da izvršimo promenu nabolje u našim crkvama, društvenim zajednicama, a ponekad čak i u čitavom svetu.

Mi treba da zadobijemo svet za Hrista, ali ne sami. Uz vođstvo i silu Svetog Duha, mi možemo saosećajno, kreativno i hrabro pokazati ljudima da nam je stalo do njih. To otvara vrata za širenje istina iz Pisma koje ne samo što će ljudima poboljšati život danas, već će im dati priliku i da prihvate večni život sa našim Spasiteljem i Prijateljem punim ljubavi.

Ohrabrujem vas da već danas razgledate lokalnu zajednicu u kojoj živite. Dok budete proučavali pouku za ovu sedmicu, zapitajte se: Šta mogu ja, uz pomoć Svetog Duha, učiniti kako bih pokazao/pokazala drugima da mi je stalo do njih i da želim da nešto promenim nabolje? Možda će vas iznenaditi koja će se sve vrata otvoriti kad počnete da tražite prilike da pokažete milost i ljubav ovom svetu punom bola.

Đulijana Bajoni, Rokvil, Merilend, SAD

GREH NEJEDNAKOSTI

DOKAZ (Psalmi 139,13-16; Jeremija 1,5; Matej 6,25-33)

Ne

Tekst Matej 6,25-33 ukazuje da Bog koji se stara za ptice, cveće i travu, može da zadovolji naše potrebe za hranom, vodom i odećom – nema potrebe da se mi brinemo o tome. Međutim, takvo razumevanje ovog teksta pokreće pitanja koja veoma uznemiruju društvenu savest vernika.

Više od tri miliona dece u svetu umire od gladi svake godine.¹ Kad oni kažu: „Umirem od gladi“, to ne znači da su propustili neki obrok. Oni doslovno umiru od gladi! S druge strane, u razvijenom svetu, mnogi od nas praktikuju princip „kupuj dok ne padneš s nogu“. Ali, da citiram Dejvida Bornstina: „Za veoma siromašne ljude, odeća je sklonište. Tokom zemljotresa, potresi ubijaju ljude, kod cunamija, voda ubija ljude, ali zimi, ljude ne ubija hladnoća. Ubija ih nedostatak adekvatne odeće.“²

**Više od tri miliona
dece u svetu umire
od gladi svake
godine.**

Kako onda da pomirim učenje iz Matej 6 sa tim realnostima? Prvo, ne možemo jednostavno reći: „Ti ljudi se ne uzdaju dovoljno u Boga.“ Gluposti! Beba još uvek ne zna ništa o tome. A Bog koga ja poznajem, Bog koji me voli i koga ja volim, prema Pismu, voli i vrednuje život svake bebe čak i pre nego što izađe iz utrobe svoje majke (videti Psalmi 139,13-16; Jeremija 1,5)!

Dakle, koji je odgovor na tu dilemu?

Na osnovu Pisma, zaključujem da je uzrok broj jedan kad je reč o gladi, siromaštvu i nedostatku odeće u grešnim odlukama ljudi ovog sveta koje dovode do nejednakosti. Bog je – to je činjenica – obezbedio dovoljno svega, ali mi nagomilavamo, oštećujemo, traćimo resurse koje nam je On dao. U Rimljanima poslanici kaže se da sve što je stvoreno – a Pavle tu ne govori o ljudima već o zemlji – „uzdiše“ zbog posledica greha (videti Rimljanima 8,22).

Ono što doprinosi patnjama u svetu nije nedostatak božanskog staranja, već nedostatak pravičnosti zbog mojih i vaših grešnih izbora. Ne možemo biti biblijski vernici, a negirati da naši izbori pogađaju siromašne u svetu. Kad čitam 6. poglavlje Evanđelja po Mateju, ja vidim da imam ličnu odgovornost koju ne mogu da zanemarim. Nesumnjivo je da i ja imam određenu ulogu u hranjenju i odevanju čovečanstva.

ODGOVORITE

1. Šta ja činim čime doprinosim nepravičnoj raspodeli hrane i odeće na ovom svetu?
2. Šta ja mogu da učinim kako bi se smanjile patnje u svetu u sledeće četiri oblasti: (1) vreme, (2) finansije, (3) duhovno svedočenje, (4) misionska služba?

Čad Stjuart, Ešton, Merilend, SAD

1 „World Child Hunger Facts“, Hunger Notes, updated July 2019, <https://www.worldhunger.org/world-child-hunger-facts/>.

2 David Bornstein, „Bridging the Clothing Divide“, *New York Times*, October 3, 2012, <https://opinionator.blogs.nytimes.com/2012/10/03/clothing-the-poorest-for-survival/>.

Carstvo kao prioritet (Matej 6,25-34)

Isus svojim slušaocima govori o brigama. On ih uverava da ne treba da se brinu za svoj život – za to šta će jesti ili piti, ili u šta će se obući – i navodi im primer ptica i cveća koji su potpuno zbrinuti. A koliko će tek njima nebeski Otac dati onoga što im je potrebno! Dakle, On zna šta nam je potrebno.

Otuda Isus zaključuje svoju pouku rečima: „Prvo tražite njegovo Carstvo i njegovu pravednost, i sve ovo će vam se dodati“ (Matej 6,33, SSP). U životu su važni prioriteti. Poziv da se ne brinemo, dolazi sa naglašavanjem onog što je najbitnije – Božje carstvo, koje predstavlja odnos sa Bogom. Kad se usredsredimo na izgrađivanje odnosa sa Bogom, i kad nam je to prvo i osnovno, Isus nam obećava da će se Bog postarati za naše potrebe. To ne znači da će nam Bog svaki put dati sve što poželimo, već da ćemo imati ono što nam je potrebno, pa i više od toga.

Prema tome, pomaganje ugroženima takođe na prvom mestu podrazumeva usmeravanje na Onoga koji obezbeđuje sve što nam treba. Kad sve prepustimo Bogu, bivamo oslobođeni mračnih misli i strepnje za život. Teškoće su deo svačijeg života, ali oni kojima je Isus na prvom mestu, koji se pozivaju na Njegovu Reč i traže pomoć od Boga, mogu imati pouzdanje da On sve drži u svojim rukama i da će se pobrinuti za njih. Ponekad moramo da čekamo da se okolnosti promene, dok nas Bog uči o sebi i omogućava nam da se razvijamo kroz taj proces. Da, možemo biti sigurni da Bog radi.

Saosećajni zamor (Matej 7,12; Jakov 2,15.16)

Ima trenutaka kad čujemo za potrebe drugih i shvatimo da nemamo dovoljno saosećanja za njihovu situaciju, ili bar ne toliko da bismo nešto preduzeli. Možemo postati neosetljivi za tuđe potrebe ako smo bombardovani tragičnim vestima, ili se one dešavaju negde daleko, tako da nas ne pogađaju lično. Ako iz dana u dan gledamo nekog beskućnika kako prosi, možemo izgubiti želju da mu pomognemo – doživljavamo saosećajni zamor.

Možda je to razlog što je Isus, u svojoj Besedi na gori, izjavio: „Sve, dakle, što želite da ljudi čine vama, činite i vi njima“ (Matej 7,12, SSP). Mi to nazivamo zlatnim pravilom. Interesantno je što Isus naglašava da su to „Zakon i Proroci“. Drugim rečima, postupati dobro prema ljudima predstavlja rezime glavne poruke koju nalazimo u Bibliji. Prema Isusovoj proceni, ako ispravno čitamo Bibliju, bićemo nadahnuti da činimo dobra dela.

Dakle, uranjanje u Božju Reč i svakodnevno provođenje vremena s Njim sačuvaće nas od saosećajnog zamora i nadahnuti da doprinesemo promeni nabolje u životu drugih. Apostol Jakov naglašava da kad vidimo da neko ima potrebu, ne treba samo da mu kažemo da ćemo se moliti za njega, već je potrebno da nešto preduzmemo. On završava taj tekst rečima: „Tako je i vera, ako nema dela, sama po sebi mrtva“ (Jakov 2,17, SSP). Tu je reč o praktičnoj demonstraciji vere – svojim delima mi pokazujemo veru.

Velikodušnost (1. Jovanova 3,16-18)

Biblija nas, na više mesta, ohrabruje da dajemo velikodušno. Tekst 1. Jovanova 3,17 glasi: „Ko ima dobra ovoga sveta i gleda svoga brata kako oskudeva, pa se na njega ne sažali, kako može Božija ljubav da ostane u njemu?“ (SSP). Taj stih dolazi posle Jovanovog objašnjenja šta je prava ljubav – to što je Isus položio svoj život za nas. Zatim nas on podstiče da to isto činimo jedni za druge.

Reč *kleio* znači „zatvoriti“ i koristi se u Novom zavetu za vrata, kapiju, ili nebesa koja mogu biti zatvorena ili zaključana. Ta slika se odnosi na vrata našeg srca koja mogu biti zaključana tako da ne reagujemo na potrebe koje vidimo. Mi možemo navoditi izgovore kao što su: „Moram da plaćam sopstvene račune“, „Još uvek otplaćujem kredit za školovanje“, „Već dovoljno činimo“. Taj stih ne zagovara nepromišljeno davanje nekome ko je neodgovoran prema novcu, već nas opominje da ne žmurimo kad su u pitanju potrebe drugih. Možda nećemo uvek davati finansijska sredstva, ali odvajanje našeg vremena i drugih resursa može biti podjednako važno.

Mirotvorstvo (Matej 5:9, 21–26, 43–48)

„Blago mirotvorcima“ (Matej 5,9, SSP). Činjenje dobrih dela obuhvata i mirotvorstvo.

U Besedi na gori, Isus veliča mirotvorce i objašnjava šta On pod tim podrazumeva navodeći nekoliko primera: „pomiri /se/ sa svojim bratom“ (Matej 5,24, SSP) i „volite svoje neprijatelje“ (44. stih).

Pomirenje i traženje oprostaja su važni aspekti uzajamnih odnosa. Ne možemo imati uspešan brak ako nismo spremni da oprostimo i nastavimo dalje, čak i kad druga osoba ne ispuni naša očekivanja. U bilo kom prijateljstvu, ljudi moraju biti spremni da praštaju. Međutim, Isus ide još dalje kad kaže da treba da volimo svoje neprijatelje i da se brzo nagodimo, „sa svojim protivnikom“ (25. stih). Voleti one koji nas vole, kaže Isus, to može svako. Ali, kao vernici, mi treba da volimo i blagosiljamo one koji nas kunu, iskorišćavaju i progone. Isus završava taj odeljak rečima: „Budite savršeni kao što je vaš nebeski Otac savršen“ (48. stih). Jasno je, na osnovu konteksta, da nas Isus poziva da budemo savršeni u ljubavi. Mi to možemo samo ako smo puni Božje ljubavi i ako razumemo Njegovu ljubav prema nama.

Glas za neme (Priče 31,8.9)

Na kraju, Biblija nas podstiče da se zauzmemo za one koji ne mogu da se zauzmu za sebe. U tekstu Priče 31,8.9, car Lemuilo podstiče svog sina: „Otvoraj usta svoja za nijemoga“ i „daj pravicu nevoljnome i ubogome“. On ne želi da njegov sin previdi koliko je važno zauzimati se za one koji nisu u stanju da to čine sami za sebe. Ponekad je razlog što oni ništa ne preduzimaju sami za sebe upravo taj što ne vide da bi to išta promenilo, ili nisu nikad doživeli da se neko drugi zauzme za njih, pa niti očekuju niti veruju da je nešto bolje moguće. Dakle, Bog nas poziva da podignemo glas protiv nepravde i tlačenja.

**Uranjanje u Božju
Reč i svakodnevno
provođenje vremena
s Njim sačuvaće
nas od saosećajnog
zamora.**

„Među svim onima čije potrebe zahtevaju našu pažnju, udovice i siročad imaju najviše prava na naše saosećanje i brigu. Jer vjera čista i bez mane pred Bogom i ocem jest ova: obilaziti sirote i udovice u njihovijem nevoljama, i držati sebe neopoganjena od svijeta’ (Jakov 1,27).

... A kako se Gospod stara za ucveljene? ...On čini čudo u ljudskom srcu. On proteruje sebičnost iz duše i opečačuje izvore dobročinstva. On ispituje ljubav onih koji tvrde da su Njegovi sledbenici poveravajući njihovoj milosti unesrećene i ožalošćene, siromahe i siročad... Svaki čin ljubaznosti koji im je upućen u Isusovo ime, On prihvata kao da je učinjen Njemu lično, jer je On svoje interese poistovetio sa napaćenim čovečanstvom, i On je poverio svojoj crkvi veliko delo – da služi Isusu tako što će živeti na blagoslov siromašnima i napaćenima i pomagati im. A na svima koji im budu svesrdno služili počivaće Gospodnji blagoslov.“¹

»On dopušta da se unutar svake crkve nalaze Njegovi siromasi.«

„Oni koji ne prepoznaju Božje zahteve nisu jedini koji se nalaze u opasnosti i kojima je potrebna pomoć. U današnjem svetu, u kom vladaju sebičnost, pohlepa i nasilje, mnoga od iskrene Gospodnje dece su u oskudici i nevolji. Na neuglednim, bednim mestima, okruženi siromaštvom, bolešću i krivicom, mnogi strpljivo podnose sopstveno breme patnje, trudeći se da pruže utehu beznadežnim i grehom ranjenim ljudima oko sebe. O mnogima od njih crkve i propovednici ne znaju skoro ništa, ali oni su Gospodnje svetiljke što sjaje na mračnom mestu. Takvima Gospod posvećuje naročitu pažnju, i poziva svoj narod da budu Njegova produžena ruka u zadovoljavanju njihovih potreba. Gde god postoji crkva, posebna pažnja treba da se posveti uočavanju tog tipa ljudi i služenju njima.“²

„Zato dakle dok imamo vremena da činimo dobro svakome, a osobito onima koji su s nama u vjeri’ (Galatima 6,10).

Hristos je svojoj Crkvi na poseban način dao dužnost da se stara o svojim vernicima. On dopušta da se unutar svake crkve nalaze Njegovi siromasi. Oni treba uvek da budu među nama, a Bog poverava vernicima Crkve ličnu odgovornost da se staraju o njima. I kao što se pripadnici svake verne porodice staraju jedni o drugima, pomažući bolesnima, podupirući slabe, poučavajući neobrazovane, spremajući neiskusne, tako i ‘zajednica vere’ treba da se stara o nevoljnima i bespomoćnima u svojoj sredini.

Dužnost je svake crkve da pažljivo, promišljeno organizuje brigu o bolesnima i siromašnima u svojoj sredini.“³

ODGOVORITE

1. Bog nas poziva da preuzmemo na sebe staranje o siromašnima, udovicama i siročićima. Zašto On to traži od nas? Kakve to veze ima s našim odnosom sa Njim?
2. Da li je Bog brigu o bespomoćnima poverio crkvi ili pojedincima? Zašto?

Brajana Lejl, Nica, Francuska

¹ Ellen G. White, *Welfare Ministry*, p. 214.

² Ellen G. White, *Counsels on Health*, p. 14.

³ Elen G. Vajt, *Moj život danas*, str. 245 orig.

Problemi u vezi sa društvenom pravdom preplavljaju naslovne strane svih medija. Nepravda pogađa sve – od najbogatijih do najsiromašnijih pripadnika svake etničke grupe. Neki dovode pitanja društvene pravde do ekstrema, možda čak i iz sebičnih pobuda. Takve obično nazivaju „borcima za društvenu pravdu“.

Svaki Hristov sledbenik se ohrabruje „da hodi kao što je on /Hristos/ hodio“ (1. Jovanova 2,6), a On je hodio u ljubavi, jer „u njemu je zaista ljubav Božija savršena“ (5. stih). Primere takvog hodanja vidimo u ranoj crkvi, opisane u 2. i 4. poglavlju Dela apostolskih, kao i u životu našeg Učitelja lično, posebno u Njegovom služenju nedodirljivima: gubavima, slepima, hromima, prostitutkama i društveno odbačenima. Ali šta treba da radimo mi u dvadeset prvom veku? I po čemu se mi razlikujemo od ostalih „boraca za društvenu pravdu“?

Govorite im šta je On učinio u vašem životu.

Uvek ukazuju na Hrista i na blaženu nadu koja treba uskoro da se ostvari. Kad krenete da služite drugima, možda će vas pitati zašto to radite. Uputite ih na Hrista (videti 1. Petrova 3,15). Odajte priznanje Hristu pred ljudima (videti Luka 12,8). Govorite im šta je On učinio u vašem životu. Čak i ako vam to izgleda kao nešto sitno i nezanimljivo, odajte Mu priznanje. Držite Boga za reč, jer je On obećao da će, ako Ga javno priznate, učiniti to isto za vas (Matej 10,32). Kažite im da će se ovaj život sa svojim žalostima i patnjom uskoro završiti. Kažite im da nam je Bog obećao „nova nebesa i novu zemlju, na kojima prebiva pravednost“ (2. Petrova 3,13, SSP). Govorite o slavi obnovljene zemlje (Otkrivenje 21; 22). U tome se ogleda razlika između našeg pomaganja i služenja drugima, i zalaganja onih koji ne poznaju Hrista – mi pružamo nadu.

Imajte na umu zašto to radite i govorite otvoreno o tome. Kad krenete da pomazete u bilo kom svojstvu, setite se da ste vi samo oruđe. To ne činite vi, nego Hristos koji deluje u vama (Filibljanima 2,13). Hristos je majstor, vi ste čekići.

Nastojte da služite svakog dana. Svakog dana, pre nego što se otisnete svojim putem kroz život, tražite od Boga prilike da služite drugima i govorite im o Hristu. Molite se za pronicljivost da biste mogli da sagledate određene situacije onako kako ih Bog vidi.

ODGOVORITE

1. Zašto mi izlazimo na proteste i zahtevamo društvene reforme?
2. Protiv kojih društvenih nepravdi se vi najvatrenije borite?
3. Da li mislite da bi Isus učestvovao u protestima i s kojim ciljem?

TO JE LAKO! (ILI, DA LI JE?)*MISLJENJE (Matej 22,35-40; 1. Korinćanima 13)*

Mi u crkvi smo skloni da preskočimo taj „nalog ljubavi“ (Matej 22,35-40), jer mi već znamo taj deo. A ljubav je laka. Zar ne?

Ako ćemo iskreno, to je nešto najteže što Bog traži od nas, i uopšte nije nešto što bismo mogli da ostvarimo sami. A zašto ne? Jednostavno zato što su ljudi zaista grozni. Bacite samo pogled na ovaj svet – ljudi trguju drugim ljudima, prodaju ih radi seksualnih usluga ili ih primoravaju da rade za džabe. Ljudi su pohlepni i koriste sistem koji im donosi maksimalan profit na račun dobrobiti drugih. Ljudi su lenji, oni izbegavaju životne teškoće iz straha i nesigurnosti, uvek birajući najlakši put. Ljudi bezobzirno otkrivaju svoju najmračniju stranu preko interneta ili lično. Ljudi donose uništenje kuda god da krenu.

Možete biti suviše zauzeti da biste voleli.

Dakle, ne, nije lako voleti, jer nam Hristos nikad nije objasnio da On u stvari hoće da volimo samo one koji izgledaju i žive poput nas, čiji način života odobravamo, koji imaju „ispravne“ težnje. On nikad nije rekao da treba da volimo samo fine ljude. Nismo dobili takvo objašnjenje, jer se Njegov zahtev, zapravo, odnosi na sve. On je mislio na sve ljude.

Izazov pred nama je da shvatimo kako to treba da izgleda u našem životu, u praktičnom smislu. Dok život postaje sve užurbaniji i haotičniji, pronalaženje vremena i energije da bismo voleli non-stop postaje sve teže. Jer, ljubav je težak posao. Ona zahteva da pokažemo svoju ranjivost, autentičnost i Bogom danu ljubav prema drugima. To ne dolazi samo od sebe i takođe zahteva vežbanje.

Možete biti suviše zauzeti da biste voleli. Možete isto tako zaboraviti da je to najvažnija misija koju vam je Bog poverio. Ali možete i pronaći način da planirate ljubav – da je uklopite u svoj raspored, da osmislite kako da je na kreativan način pokažete u svojoj lokalnoj zajednici, i da smatrate sebe odgovornim za to. Ljubav se umnožava. Ako je budete delili, nikad nećete ostati bez nje, jer ljubav nastavlja da raste.

Možete, i trebalo bi, da budete velikodušni – čak i rasipni – kad je reč o ljubavi. Ona je Božji dar koji treba da delimo, i javlja se u mnogim oblicima. Ljubav se može ispoljiti u vidu zauzimanja za one koji nemaju sposobnost govora ili pravo glasa (Priče 31,8.9), u vidu zalaganja za ugnjetene i prognane (Isaija 1,17), ili pravičnog i ljubavnog postupanja prema strancima koji su među nama (3. Mojsijeva 19,33.34). Biblija jasno predočava da se od nas očekuju i dela a ne samo reči. Isus govori o ljudima koji tako predano, na praktičan način pokazuju Božju ljubav da uopšte ne postavljaju pitanje kome pomažu (Matej 25,31-46). Oni jednostavno vole.

Oslonite se na Boga da osmisli detalje. Oslonite se na Njega da biste Ga proslavili svojom poniznošću. Oslonite se na Njega da biste činili čuda. On od vas traži samo da volite. On ne traži od vas da spasavate svet. Ali ako se svesrdno prepustite ljubavi, svet bi možda i mogao da bude spasen – spasavanjem jedne po jedne osobe. Okušajte sledeću molitvu: „Bože, potrebna mi je Tvoja pomoć da bih voleo/volela na način na koji Ti voliš. Ja nemam to u sebi, ali Ti si dovoljno moćan i možeš da ispuniš moje srce Tvojom ljubavlju. Pokaži mi u kojim prilikama se često ustežem da volim, i nauči me kako da s radošću delim Tvoju ljubav sa svima.“

ODGOVORITE

1. Kakva veza postoji između društvene pravde i ljubavi? Zašto se one prepliću?
2. Šta vas sprečava da budete nesmotreno velikodušni u deljenju svoje ljubavi?

Kajla J. Evert, Silver Spring, Merilend, SAD

ZAKLJUČAK

Društvena pravda je značajno ispolitizovana tokom prethodnih decenija, a naročito poslednjih nekoliko godina. To je navelo mnoge hrišćane da se uzdrže od bavljenja tim pitanjima. Međutim, iz Isusovog primera vidimo da smo pozvani da budemo aktivni učesnici u toj areni.

Isusova služba na zemlji bila je velikim delom usredsređena na pružanje pravde i milosti za potlačene i marginalizovane pojedince. Isus je ispunio reči proroka Isaije, potvrdivši da se one odnose na Njega: „Na meni je Duh Gospodnji, jer me je pomazao da siromasima objavim evanđelje. Poslao me da sužnjima objavim oslobođenje, slepima da će progledati, da na slobodu pustim potlačene, da objavim godinu blagonaklonosti Gospodnje“ (Luka 4,18.19, SSP).

Na kraju, dok se trudimo da ispunimo Isusov nalog i nahranimo gladne, prihvatimo strance, obučemo gole, zbrinemo bolesne i posetimo zatvorenike, naše angažovanje mora proisticati iz želje da vidimo kako se Božja ljubav i milost ukazuju svim ljudima iz svih društvenih slojeva.

RAZMOTRITE

- Čitajte izveštaje o nekim Isusovim čudima i susretima s ljudima često sumnjivog karaktera (predlog: Marko 2,13-17; Luka 5,12-16; 7,1-10; 14,1-6; Jovan 7,53-8,11). Zapazite koji su pojedinci tom prilikom primili Njegovo fizičko i duhovno isceljenje. Uporedite način na koji je On postupao prema svakoj osobi i način na koji bi se društvo danas odnosilo prema nekom takvom.
- Proučite pojam *društvena pravda* i uz molitvu dopustite Svetom Duhu da oblikuje vašu ličnu filozofiju kad je reč o tom pitanju.
- Povežite se s nekom lokalnom humanitarnom organizacijom da biste saznali kako se možete uključiti u tekuće projekte i pomagati marginalizovanim osobama u svom okruženju. Ako nema takvih mogućnosti, razmislite da li biste mogli sami da ih stvorite.
- Napišite ohrabrujuće pismo nekome za koga znate da doživljava nepravdu ili diskriminaciju u svom životu.
- Dočarajte saosećanje pomoću vizuelnih sredstava kao što su crteži, slike i drugo.
- Slušajte i razmišljajte o pesmi „Bog siromašnih“ od Grejema Kendrika: „God of the Poor (Beauty for Brokenness)“, Graham Kendrick, <http://www.youtube.com/watch?v=08utbDFP9AE>.

POVEŽITE

Matej 25,31-46; Luka 4,14-30; 17,1-4; Jovan 4,5-42.

Elen G. Vajt, Čeznja vekova, 43. poglavlje, „Srušene ograde“.

C. S. Lewis, *The Screwtape Letters*, chap. 23.

Lerone Karson, *Kolumbija, Merilend, SAD*

Pouka 13

Od 21. do 27. septembra 2019.



Zajednica slugu

*»Nepokolebljivo se držimo nade koju ispovedamo, jer je veran
Onaj koji nam je dao obećanje. Pazimo na to da jedan drugoga
podstičemo na ljubav i dobra dela.«*

(Jevrejima 10,23.24, SSP)

Šon je bio ponosan na svoj novi automobil. Osim zadovoljstva zbog posedovanja prvog sopstvenog automobila, tome je doprinosila i činjenica da je on bio od one vrste ljudi koji iskreno cene stvari koje su stekli napornim radom. S velikim ponosom lično je prao i čistio svoj auto, obraćajući pažnju na svaki detalj. Provodio je sate usisavajući podove, brišući sedišta i svaki mogući pregib gde je mogla da se zadrži prašina. Redovno je glancao svoja kola, pa je čak kupio i profesionalnu opremu za održavanje radi maksimalnog estetskog učinka. Nisu mu bili strani laskavi komentari u vezi s besprekornim stanjem njegovog vozila – koje je bilo njegov ponos i dika.

Nažalost, Šonov automobil je služio malo čemu i malo kome drugom osim njemu samom. Svako koga bi povezao morao je da trpi prezrive primedbe u vezi sa svojim prljavim stopalama koja prljaju njegove plištane podnice, ili mrvicama od jela koje padaju na njegova sedišta. Šon bi bez dvoumljenja odbijao da poveže svoje prijatelje ili članove porodice samo zato što je upravo očistio kola i nije hteo da se opet uprljaju. Žalio bi se na cenu goriva ako bi ga iko zamolio za uslugu. Šonov automobil je postao njegov idol kojem je bio bezrezervno odan i posvećen. Ljudi oko njega uskoro su počeli da se ustežu da ga zamole za bilo šta što je imalo veze s njegovim cenjenim automobilom. Što je najgore, Šonov ponos zbog njegovog vozila sprečavao ga je da uvidi koliko je postao hladan prema ljudima o kojima je trebalo da vodi računa.

Ljudi oko njega uskoro su počeli da se ustežu da ga zamole za bilo šta što je imalo veze s njegovim cenjenim automobilom.

Kao organizovana zajednica vernika, mi se često nalazimo u istom polažaju kao Šon. Ulažemo veliki trud da opremimo svoje crkve svim onim što je neophodno za njihovo održavanje. Toliko smo opsednuti fizičkim stanjem crkve da gubimo iz vida njenu svrhu. Crkva je osnovana da bi bila nosilac svetlosti u društvu, blistavi svetionik nade, Hristovo telo u potpunosti posvećeno službi onima oko sebe. Baš kao što Hristos „nije došao da mu služe, nego da služi“ (Matej 20,28), i mi treba da služimo drugima. Služba ne obuhvata samo poučavanje, propovedanje i krštavanje, već i odazivanje na vapaje za pomoć u našem okruženju, i zadovoljavanje tih specifičnih potreba. Ove sedmice imajmo na umu koja je naša prava svrha kao Hristovog tela. Trudimo se da i druge privučemo Njemu. Neka crkva ne bude obuzeta ponosom, već nastojanjem da postane zajednica usredsređena na misiju.

Stiven Ignacio, Arima, Trinidad

LOGOS (2. Mojsijeva 32,1-14.28; Jovan 3,16; Rimljanima 12,10;
1. Korinćanima 2,14; 13,3; Galatima 6,9; Jevrejima 10,23.24; Otkrivenje 14,12)

Živeti u prošlosti (2. Mojsijeva 32,1-14.28; 1. Korinćanima 2,14)

U 2. Knjizi Mojsijevoj opisano je kako Božji izabrani narod otvoreno krši Njegov zavet obožavajući zlatno tele. Prošli život u egipatskom ropstvu nije bio samo nejasna uspomena jer su ih ponovo obuzele sebične žudnje i sklonost ka paganskom bogoslužjenju. Pošto je nastavio da živi u prošlosti, ne napuštajući stare staze, narod je pretrpeo fatalan udarac opisan u tekstu 2. Mojsijeva 32,28 kada „učiniše sinovi Levijevi po zapovijesti Mojsijevoj, i pogibe naroda u onaj dan do tri tisuće ljudi“. Umesto da služe pravom Bogu slaveći Ga i držeći Njegove zapovesti, oni su izabrali da služe lažnim bogovima i sopstvenim telesnim prohtevima.

Današnja crkva se suočava sa sličnim smetnjama. Osim svakodnevnih ploslova koji nam odvlače pažnju, mnogi su se uhvatili u mrežu sopstvenih planova i sukoba. U 1. Korinćanima, Pavle se bavi problemima, pritiscima i borbama crkve pozvane da izađe iz paganskog društva. Savetujući vernike, on kaže: „Bog nije Bog nereda, nego mira. Kao u svim crkvama svetih“ (1. Korinćanima 14,33, SSP). On prosto preklinje braću da vole crkvu i ljude u njoj, kako bi mogli da pokažu tu ljubav i prema široj društvenoj zajednici.

Preobraženi za službu (Jovan 3,16; Otkrivenje 14,12)

Kada predamo svoj život Hristu, doživljavamo preobražaj i postajemo sve-sni da evanđelje nije samo niz činjenica u koje treba verovati, već da je to život kojim treba živeti. Život hrišćanina je život službe. Pripadnici Božjeg naroda ostatka opisani su kao oni koji „drže zapovijesti Božije i vjeru Isusovu“ (Otkrivenje 14,12). Da bismo držali Božje zapovesti, mi Ga moramo voleti, a voleti Ga znači služiti Mu. Ljubav je osnova samog našeg postojanja.

U tekstu Jovan 3,16 Isus kaže Nikodimu: „Bog je toliko voleo svet da je dao svog jedinorođenog Sina da ko god u njega veruje ne propadne, nego da ima večni život“ (SSP). Božja ljubav prema nama je bezuslovna, ali mi ne razumemo u potpunosti šta to znači – ne postoji ništa što bismo mogli da uradimo ili kažemo da bismo je zaslužili. Mi treba da verujemo i služimo – ne da bismo bili spaseni, već zato što smo spaseni. Bog nastavlja da radi u nama, Njegov karakter se otkriva i mi postajemo sve sličniji Njemu. Upravo zahvaljujući tom preobražavanju mi možemo da obavljam Njegov posao iskreno i sa žarom.

Dar koji nastavlja da daje (1. Korinćanima 13,3; Rimljanima 12,10)

Božja ljubav je dar koji nastavlja da daje. Kao hrišćani, pošto smo doživeli tu ljubav, ne bi trebalo da je čuvamo za sebe. Moramo obratiti veliku pažnju na

reči apostola Pavla iz Rimljanima 12, gde on moli braću da prinesu sebe kao živu žrtvu Bogu, služeći Mu svojim duhovnim darovima. Pavle takođe podstiče vernike: „Volite jedan drugoga bratskom ljubavlju; poštujujte jedan drugoga više nego sebe“ (Rimljanima 12,10, SSP).

Sada ljubav treba da pokažemo na delu, što ponekad može predstavljati izazov čak i za crkvu. Jer, možemo li voleti druge, a da im ne služimo? Kao što Pavle kaže: „Ako siromasima razdelim sve što imam i ako svoje telo predam da se sažeže, a ljubavi nemam, ništa mi ne koristi“ (1. Korinćanima 13,3, SSP). Da bismo služili onima koji su u nevolji, potrebno je da razumemo tu ljubav i da je lično doživimo. Bog poznaje naše srce i ako Njegovom delu ne pristupamo iskreno, to Mu se sigurno neće svideti. Božja ljubav treba da prebiva u nama. Jedino tada možemo biti motivisani da ispoljimo tu ljubav prema onima unutar crkve i šire društvene zajednice.

Istaknite se u davanju (Galatima 6,9; Jevrejima 10,23.24)

Kao zajednica Hristovih slugu, moramo biti velikodušni i činiti dobro bez gundanja i svađe (videti Galatima 6,9). Dok živimo pred svetom ističući se u davanju, ne smemo se obeshrabriti zlom koje nas okružuje. Moramo se usredsrediti na Boga – Onog koji nam daje sve što nam treba za službu Njemu u crkvi i društvu. Božje delo se mora nastaviti, uprkos izazovima koji se mogu javiti s vremena na vreme.

Pavle piše: „Nepokolebljivo se držimo nade koju ispovedamo, jer je veran Onaj koji nam je dao obećanje. Pazimo na to da jedan drugoga podstičemo na ljubav i dobra dela“ (Jevrejima 10,23.24, SSP). Crkva mora razumeti da je njena glavna uloga da služi kao svetionik u mračnom svetu, vodeći izgubljene muškarce i žene do mesta gde mogu naći sigurnost i zaštitu, a to je Božje svetilište. Da bismo vodili izgubljene, mi treba da ohrabrujemo jedni druge u ljubavi i da se mešamo sa svetom kao što je Isus činio prema Evandeljima. Isus je služio drugima u onome što im je bilo potrebno, ali ne sa distance. On je izlazio i sretao se s ljudima. Razgovarao je s njima i pokazivao saosećanje. Upravo po ugledu na Njega i mi moramo služiti među braćom i pomagati ljudima u svojoj društvenoj zajednici.

**Mi treba da
verujemo i služimo
– ne da bismo bili
spaseni, već zato što
smo spaseni.**

ODGOVORITE

1. Kako možete pokazati ljubav prema ljudima u svojoj zajednici?
2. Šta bi trebalo preduzeti kad se suočite sa izazovima dok služite drugima?
3. Kako bi ste mogli da poslužite nekome ko je u nevolji, a ne veruje u Boga?

Marijka Džonson, Arima, Trinidad i Tobago

„Bog je izabrao Izrailj da preko njega otkrije svoj karakter ljudima. On je želeo da Izrailjci posluže kao izvor spasenja svetu. Njima su bile poverene reči nebeskog proroštva, otkrivenja Božje volje. U vreme prvih dana postojanja Izrailja, narodi u svetu su zbog svojih izopačenih običaja izgubili znanje o Bogu.

„Blagoslovi koje je dobio nisu doneli nikakvo dobro svetu.“

Nekada su Ga poznavali, ali „kad poznaše Boga, ne proslaviše ga kao Boga niti mu zahvališe, nego zaludeše u svojim mislima i potamne nerazumno srce njihovo“ (Rimljanima 1,21). Bog im u svojoj milosti ipak nije uskratio postojanje. Odlučio je da im pruži priliku da se ponovo upoznaju s Njim preko Njegovog izabranog naroda...

Međutim, izrailjski narod izgubio je iz vida svoju veliku prednost da bude Božji predstavnik. Zaboravio je Boga i propustio da obavi svoju svetu misiju. Blagoslovi koje je dobio nisu doneli nikakvo dobro svetu. Izrailjci su sve svoje prednosti iskoristili da proslave sebe. Zatvorili su se prema svetu smatrajući da će tako izbeći iskušenja. Ograničenja koja je Bog postavio u oblasti druženja sa idolopoklonicima, s ciljem da spreči njihovo prilagođavanje neznabožackim običajima, oni su iskoristili da podignu zid razdvajanja između sebe i ostalih naroda. Bogu su uskratili službu koju je zahtrao od njih, a svojim bližnjima versko vođstvo i sveti primer.

Sveštenici i starešine utvrdili su se u kolotečini ceremonijalnih običaja. Bili su zadovoljni legalističkom religijom, tako da su bili onemogućeni da drugima prenesu žive nebeske istine. Smatrali su da im je njihova pravednost dovoljna za sve; i nisu želeli da neki novi element uđe u njihovu religiju. Božansku dobru volju prema ljudima nisu prihvatili kao nešto izvan njih samih, već kao nešto povezano sa zaslugama koje su stekli svojim dobrim delima. Vera koja kroz ljubav radi i čisti dušu nije mogla da nađe nikakvu vezu sa religijom fariseja, koja je bila zasnovana na ceremonijama i ljudskim zabranama.

Sam Bog je ovako rekao o Izrailju: 'Ja te posadih lozu izabranu, sve seme istinito, pa kako mi se promeni i izmetnu se odvoda od tuđe loze?' (Jeremija 2,21). 'Izrailj je prazna loza vinova, ostavlja rod za se' (Osija 10,1). 'Pa sada, stanovnici jerusalimski i ljudi Judejci, sudite između mene i vinograda mojega. Što je još trebalo činiti vinogradu momemu štu mu ne učinih? Kada čekah da rodi grožđem, zašto rodi vinjagom?'¹ Kada nas bude okušao, da li će Bog doći do istog zaključka i o nama?

ODGOVORITE

1. Hristos nam je dao savršeni primer kako da služimo ljudima u nevolji. Koji su nas faktori naveli da se odvratimo od Njegovog plana?
2. Koje su sličnosti između fariseja u Izraelu i današnje crkve kada je reč o misiji?
3. Kako se možemo odupreti podrugljivosti, ostvariti jedinstvo i postati zajednica slugu?

Kafi Bekls, Arima, Trinidad i Tobago

1 Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, str. 14, 15 orig.

NIVOI ORGANIZACIJE

DOKAZ (1. Korinćanima 12,12-20)

Ut

Korint je, tokom Pavlove službe, bio kosmopolitski grad. Osim kulturne raznolikosti, odlikovao se i velikim bogatstvom, a nemoral je uveliko cvetao, što se prihvatilo kao pravilo.¹ Ni crkva, kao mikrokosmos korinskog društva, nije bila pošteđena tih uticaja. Po osnivanju crkve u Korintu, Pavle se suočio sa mnoštvom problema koji su doveli do velikih podela. Dva glavna problema kojima se on bavio bili su: (1) socioekonomski status – jaz između bogatih, siromašnih i robova, i (2) verska kultura – razlike između jevrejskih i paganskih običaja i verovanja.

Da bi predstavio koncept crkve koja je istovremeno organizacija i zajednica, Pavle kao ilustraciju koristi funkcionisanje ljudskog tela. Telo je, s naučne tačke gledišta, sastavljeno po sledećoj formuli: ćelije obrazuju tkiva, tkiva organe, a organi su organizovani u sisteme organa. Ta ilustracija jasno predočava kako sićušni elementi formiraju osnovu jedne potpuno funkcionalne celine. Nedostatak povezanosti i usklađenosti između tih elemenata verovatno bi doveo do deformiteta i invalidnosti.

Grčka reč *sarx* prevedena kao „telo“, odnosi se na čovekov biološki sklop, odnosno, naše fizičko telo.² Upotreba reči *sarx* u ovom kontekstu ističe humanističke kvalitete crkve. Crkva na globalnom nivou predstavlja kombinaciju pojedinaca (ćelija), službi (tkiva), lokalnih crkava (organa) i oblasti, unija i divizija (sistema organa). Međutim, njena sposobnost da oseti potrebu za društvenim identitetom, podrškom i svrhom trebalo bi da seže izvan nje same. Njene urođene težnje ne bi trebalo da su usmerene ka jednodimenzionalnom bogosluženju, već bogosluženju u korist drugih. Kad se uzme u obzir ta humana strana crkve, objedinjeni rad koji je ostao nedovršen postaje očigledan. Mi možemo da delujemo kao zdravo, funkcionalno telo tek kad se našoj svrsi, našim sposobnostima, darovima i udruženim talentima ukazuje poštovanje i uvažavanje.

Današnja crkva suočava se sa dilemom sličnom onoj s kojom se suočila crkva u Korintu. Nju čine ljudi različitog socioekonomskog porekla. Takođe postoji jaz između onih koji su „odgajani“ u adventizmu i onih koji su se nedavno pridružili telu na vrhuncu milenijumskog pokreta. U nastojanju da ispuni svoju hrišćansku misiju, crkva bi trebalo da razmotri svoju humanu stranu, što podrazumeva ne samo našu potrebu za Spasiteljem, već i potrebu za uzajamnom saradnjom. Optimalno funkcionisanje može se postići jedino kad različiti delovi tela rade u potpunoj saglasnosti. Genijalnost koja se ogleda u jednom takvom telu omogućava sveobuhvatniji misioniski pristup u nastojanju da se izađe u susret potlačenima, gladnima, golima i bespomoćnima u društvu.

ODGOVORITE

1. Na koji način ilustracija crkve koja naglašava njene ljudske osobine utiče na vaš pristup misioniskom radu?
2. Koje lične promene možete da izvršite da biste podržali duh jedinstva u vašoj lokalnoj crkvi, a da pri tom ne kompromitujete biblijske principe?

Bernis Betson, Arima, Trinidad i Tobago

1 G. Lacoste Munn, „The Historical Background of First Corinthians“, *Southwestern Journal of Theology* 3 (Fall 1960), para. 7–17, <http://preachingsource.com/journal/the-historical-background-of-first-corinthians/>.

2 „The NAS New Testament Greek Lexicon“, s.v. „Sarx“, <https://www.biblestudytools.com/lexicons/greek/nas/sarx.html>.

„Stoga vas, braćo, zaklinjem Božijim milosrđem da svoja tela prinesete na živu, svetu, Bogu ugodnu žrtvu, da to bude vaše duhovno služenje Bogu“ (Rimljanima 12,1, SSP). Budući da mi živimo u Hristu a ne sami za sebe, moramo biti primer drugima kao što je Hristos primer nama. Često nam svakodnevni poslovi oko vođenja crkve kao organizacije odvuču pažnju, pa zanemarimo svoju obavezu da vršimo Božje delo u svojoj društvenoj zajednici. Toliko smo obuzeti brigom oko izgleda crkvene zgrade i očuvanja reda u crkvenoj službi da zaboravljamo da crkvu ne čini zgrada, već ljudi, i da mi imamo Bogom dani nalog da izađemo u svet. Tekst 1. Jovanova 3,16-18 opominje nas da ostanemo usredsređeni. Sledeće dve stvari mogu nam pomoći u tome da ostanemo usredsređeni na svoju misiju.

Naš um ne može unapred da sagleda ideje i talente koje će nam Bog dati kad budemo poslušali Njegov poziv.

Obratite pažnju na način na koji živite. Znanje koje ste stekli primenite izvan crkve. Mi treba da objavimo evanđelje svim narodima, a vi biste mogli biti jedini izraz Božje ljubavi koji će neko doživeti ove sedmice. Zato, neka evanđelje oblikuje vaš način života. Ako nismo usredsređeni i ne odgovaramo neprestano na Božji poziv u svom životu, moraćemo da položimo račun o tome. Kad počnete da hodate i govorite kao Isus, ukazivaće vam se prilike da ljudima otkrivete milost i blagodat našeg Gospoda i Spasitelja. „Ali, Bog je postavio telo, pa je veću čast dao onom udu koji je nema“ (1. Korinćanima 12,24, SSP).

Ostanite verni u svojim delima. Priznanje je nešto što mi kao ljudska bića priželjkujemo, ali jedino priznanje kome bi trebalo da težite jeste ono koje dolazi od Gospoda. Mi nismo od ovog sveta i zato bi naš um trebalo da bude usmeren ka nečem uzvišenijem. Slušajte uputstva Svetoga koja se tiču vaše svrhe i dužnosti ovde na zemlji, bilo da je reč o uključivanju u službu za decu, ili svedočenje nekom vašem kolegi ili prijatelju. Nastavite da se volite uzajamno i da služite jedni drugima. Naš um ne može unapred da sagleda ideje i talente koje će nam Bog dati kad budemo poslušali Njegov poziv. Nikad ne popuštajte pred obeshrabrujućim taktikama đavola, jer je Bog veran i On će dovršiti delo koje je započeo u nama.

ODGOVORITE

1. Kako da ne upadnemo u zamku obeshrabrenja dok obavljamo Božje delo?
2. Na koje načine možemo prepoznati Božja uputstva u svom životu?

Haneta Savari, Arima, Trinidad i Tobago

Muzika me fascinira. Uz pravilno izvođenje, različiti instrumenti mogu da sviraju istovremeno, prema različitim notama, a da se ipak čuje skladan zvuk. Svaki muzičar je posvećen sopstvenoj deonici i trudi se da je odsvira besprekorno, što sve zajedno proizvodi predivnu melodiju. Na osnovu rada orkestra možemo sagledati i razumeti delovanje crkve. Svaki muzičar mora da odsvira svoj deo da bi kompozicija zvučala onako kako je kompozitor nameravao. Isto tako, svaki član crkve mora da odigra svoju ulogu u radu crkve.

Da bi crkva izvršila pozitivan uticaj u službi za ljude iz svog okruženja, kao što je Isus činio dok je hodao zemljom, mi moramo biti ujedinjeni u Njemu – moramo raditi kao jedan. U orkestru, svaki muzičar ima posebne sposobnosti – neko zna da svira violinu, neko čelo, a neko flautu. Tako i mi u crkvi imamo različite sposobnosti – poučavanje, prorokovanje, mudrost, znanje, isceljivanje, znanje jezika. Svoje darove i sposobnosti treba da uskladimo jedni s drugima (1. Korinćanima 12,4), da bismo radili kao dobro podmazana mašina. Svaki vernik treba da pruži svoj maksimum da bi crkva bila isto tako uspešna kao što je Isus bio u svojoj službi ovde na zemlji.

Da se vratimo orkestru. Svi muzičari sviraju istu kompoziciju, ali različite deonice. Čak i najmanja pojedinost, kao što je zveckanje trijanglera, daje posebnu draž celokupnoj melodiji. Isto tako, svi članovi crkve moraju imati isti cilj, premda obavljaju različite funkcije. Moramo imati na umu, da je svaka dužnost, koliko god nam izgledala mala i beznačajna, potrebna da bi crkva na odgovarajući način predstavila Hrista ovom umirućem svetu.

Važno je takođe da ne zaboravimo da ohrabrujemo svoju braću i sestre. Služba Bogu nije uvek kao neka instant supa, koju ostavimo da se kuva tri minuta i dobijemo željeni rezultat. To je ponekad kao kad učimo da sviramo muzički instrument. Potrebno je da uložimo vreme i napor da bismo videli rezultate. Nemojte se obeshabriti ako ne vidite odmah rezultate svojih napora u službi. Bog nas opominje da nam ne dosadi da činimo dobro (Galatima 6,9). Kad vidimo da naša braća i sestre gube veru, treba s ljubavlju da ih ohrabrimo da ostanu na pravoj stazi (Jevrejima 10,24). Imajte na umu da je Isus veran što se tiče Njegovih obećanja i da ćemo, ako istrajemo u činjenju Njegovih dela, i mi požnjati ono što smo posejali (Galatima 6,9; Jevrejima 10,23).

ODGOVORITE

1. Da li znate koji su vaši darovi i talenti, i da li ih koristite u skladu sa svojim najboljim sposobnostima kao član zajednice Hristovih slugu?
2. Šta možete učiniti da biste ohrabрили one koji kao da gube veru?

Daniel Ignasio, Dabadi, Trinidad i Tobago

ZAKLJUČAK

Poznata izreka glasi: „Ludost je činiti uvek isto, a očekivati drugačije rezultate“. Hristos u svojoj Reči uvek iznova naglašava svoju savršenu volju za crkvu. On je došao na ovu zemlju ne samo da nas pouči, već i da nam pruži živi primer i zacrta jasan pravac, kako bismo mogli da hodamo „novim i živim putem“ (Jevrejima 10,20, SSP). Hristos nas poziva da odbacimo olako, mehaničko i hladno shvatanje službe. On nam je obezbedio način da na pravi način služimo onima kojima je to najpotrebnije. Deseto poglavlje Jevrejima poslanice je pravo ljubavno pismo – poziv Božjem narodu da zaista bude ono na šta je pozvan. Da bude autentičan. Da bude realan. Da bude zajednica slugu u ovom svetu u kom kao da je najvažnije da vam drugi služe. Podržimo i ohrabrimo jedni druge, i posredstvom Božjeg Svetog Duha držimo se čvrsto, nepokolebljivo, i činimo dobra dela za koja smo izabrani.

RAZMOTRITE

- Nabavite test za određivanje duhovnih darova da biste pomogli članovima svog razreda da prepoznaju područje svoje službe.
- Sastavite listu veština i talenata da biste postali svesni resursa koji vam stoje na raspolaganju za službu.
- Osmislite neki program pomoći siromašnima u okviru kojeg ćete iskoristiti talente svake osobe u vašem razredu.
- Napravite akronim od reči *služba*.
- Pripremite skeč kojim ćete ilustrovati razliku između službe u crkvi i služenja u misiji.
- Napravite procenu potreba sitnijih razmera u vašoj društvenoj sredini kako biste odredili polje za koje ste odgovorni.

POVEŽITE

1. Korinćanima 12.

Elen G. Vajt, *Apostolska crkva – Hristovim tragom*, 1. poglavlje, „Bog sa svojom crkvom“.

Kadia Daniel, Dabadi, Trinidad i Tobago

JUL

HRISTOS JE NAŠ UZOR

Stalna budnost

1. P Psalmi 119,97. Stajati uz načelo
2. U Rimljanima 12,2. Nastavite da se uspinjete
3. S 1. Jovanova 1,5. Svetlost sveta
4. Č Danilo 8,14. Naša doktrina o Svetinji
5. P 1. Petrova 5,8. Stalna budnost
6. S Matej 6,30. Mera božanske pažnje

Tražite mudrost odozgo

7. N 1. Jovanova 2,15. Znate li tačno gde ste...?
8. P Propovednik 12,13. Otkrivenja o sudu
9. U 2. Petrova 1,10. Razvijanje karaktera za Nebo
10. S Matej 13,52. Budite verni domaćin
11. Č Psalmi 37,6. Uravnotežen hrišćanski razvoj
12. P Otkrivenje 2,1.2. Bog je na svakom mestu
13. S Jakov 3,17. Tražite mudrost odozgo

Naš milostivi Bog

14. N Galatima 3,1. Čudesna razmena
15. P Matej 12,37. Posvetite Bogu dar govora
16. U Psalmi 55,22. Stavi svoje breme na Gospoda
17. S Psalmi 103,1.2. Naš milostivi Bog
18. Č Jovan 6,53. Unesi Božju reč u život
19. P Matej 16,24. Hristove specijalne snage
20. S Isaija 2,3. Tvoja Reč je videlo

Hristos je naš Uzor

21. N Matej 7,2. Ne sudite
22. P 1. Timotiju 6,12. Hristos je naš Uzor
23. U Juda 1,24. Hrišćansko savršenstvo
24. S Psalmi 130,4.5. Potpuno i besplatno oproštenje
25. Č Matej 10,34. Ne mir po svaku cenu
26. P Luka 10,27. Poslušnost je cena
27. S Psalam 42,5. Uzdaj se u Boga

Volite se kao braća

28. N 1. Jovanova 4,10. Hristova smrt donosi život
29. P Otkrivenje 22,2. Jest lišće s drveta života
30. U 1. Solunjanima 4,9. Volite se kao braća
31. S Psalam 121,1. Podižem oči svoje

AVGUST

BUDIMO POBEDNICI OVDE

Neka Sveti Duh upravlja

1. Č Galatima 5,22.23. Neka Sveti Duh upravlja
2. P 1. Mojsijeva 5,24. Enoh je ugodio Bogu
3. S 1. Jovanova 2,6. Veliki zdravstveni Misionar

Hristovi pravi vojnici

4. N Jakov 1,22. Hristovi pravi vojnici
5. P 2. Korinćanima 6,14. Lažno posvećenje
6. U Matej 21,33. Napisano za opomenu nama
7. S Priče 4,18. Jedina svetlost koja će obasjati put
8. Č Jeremija 7,23. Ono što Bog osuđuje nije bezbedno
9. P Matej 11,29. Sledite Hristov primer žrtvovanja
10. S Luka 4,22. Potrebne su blagodatne reči

Hristos ima silu za nas

11. N Efescima 4,29. Svakodnevno posvećenje
12. P Kološanima 2,10. Hristos ima silu za nas
13. U 1. Korinćanima 2,2. Uklonite smeće kriticizma
14. S Zaharija 3,7. Potreba za reformom
15. Č Isaija 58,9. Obećanje o božanskoj pomoći
16. P 1. Petrova 4,12. Mi smo Hristovi predstavnici
17. S Rimljanima 14,7. Koristi svoj talenat uticaja

Budimo pobednici ovde

18. N Malahija 3,18. Vera koja ukazuje na razliku
19. P Otkrivenje 21,7. Budimo pobednici ovde
20. U Otkrivenje 21,27. Sledite velikog Učitelja
21. S 1. Korinćanima 3,11. Zidajte na steni
22. Č O Jovu 22,21. Upoznajte se s Bogom
23. P Efescima 6,4. Imajte u vidu Božju slavu
24. S Luka 19,17. Vernost u malom

Hristos kao lestve

25. N Efescima 6,13. Klonite se magle skepticizma
26. P Jovan 15,1.2. Hristos orezuje s razlogom
27. U Danilo 1,8. Usudite se da budete kao Danilo
28. S Otkrivenje 14,9.10. Vest trećeg anđela je sigurna
29. Č Jovan 3,16. Nebo je dalo svoje najskupocenije blago
30. P Psalam 94,21.22. Hristos kao lestve
31. S Jovan 17,2. Hristos visoko uzdiže merila

SEPTEMBAR

STOJTE ČVRSTO U BOGU

Moj Gospod i ja

Svedočenje drugima

- | | | |
|------|---------------------|---------------------------------|
| 1. N | 2. Korinćanima 3,2. | Šta bi Isus učinio? |
| 2. P | Isaija 61,3. | Korist od nepovoljnih okolnosti |
| 3. U | 1. Timotiju 3,16. | Tajna utelovljenja |
| 4. S | 5. Mojsijeva 32,22. | Prizori Drugog dolaska |
| 5. Č | Psalmi 111,7.8. | Bitka oko Božjeg zakona |
| 6. P | Matej 28,11. | Uvid u Uskršnju priču |
| 7. S | Isaija 58,6.7. | Svedočenje drugima |

Hrabrost u Gospodu

- | | | |
|-------|----------------------|-------------------------------------|
| 8. N | Isaija 43,1. | Obećana pomoć za borbu |
| 9. P | 2. Timotiju 1,7. | Hrabrost u Gospodu |
| 10. U | 2. Petrova 1,11. | Život stalne pobjede |
| 11. S | Jevrejima 12,1. | Nastavite da gledate naviše |
| 12. Č | 2. Solunjanima 2,10. | Naše »ja« mora da umre |
| 13. P | Titu 3,9. | Izbegavajte rasprave i oštre napade |
| 14. S | Efescima 4,11-13. | Jedinstvo kakvo Hristos traži |

Imaj veru u Boga

- | | | |
|-------|----------------------|----------------------------|
| 15. N | Matej 25,45. 46. | Ozbiljnost konačnog suda |
| 16. P | Matej 25,14. | Svakom čoveku njegov posao |
| 17. U | Otkrivenje 14,8. | Gradove treba opomenuti |
| 18. S | Jovan 14,23. | Aktivan vernik |
| 19. Č | Psalmi 118,6. | Imaj veru u Boga |
| 20. P | Otkrivenje 1,19. | Poruka svetu |
| 21. S | 1. Korinćanima 1,17. | Bog nauke i otkrivenja |

Stojte čvrsto u Bogu

- | | | |
|-------|-----------------|-------------------------------|
| 22. N | Jezekilj 3,11. | Stojte čvrsto u Bogu |
| 23. P | Matej 18,10. | Isus sluša ponizne |
| 24. U | 1. Petrova 2,5. | Božja crkva kao hram |
| 25. S | Jakov 1,2. | Kako se suočiti sa iskušenjem |
| 26. Č | Zaharija 10,1. | Priprema za pozni dažd |
| 27. P | Matej 5,6. | Svetiji, još svetiji |
| 28. S | Jovan 15,20. | Dva duha u svetu |

Neka nas Božji Duh oblikuje

- | | | |
|-------|------------------|-----------------------------|
| 29. N | Rimljanima 6,13. | Neka nas Božji Duh oblikuje |
| 30. P | Joilo 2,23. | Pripremi se za pozni dažd |

ČITANJE BIBLIJE REDOM

Jul	Avgust	Septembar
1. Psalam 115-117	1. Isaija 1-3	1. Jeremija 36-39
2. " 118	2. " 4-6	2. " 40-42
3. " 119, 1-88	3. " 7-9	3. " 43-45
4. " 119, 89-176	4. " 10-13	4. " 46-49
5. " 120-121	5. " 14-17	5. " 50-52
6. " 122-124	6. " 18-20	6. Plač 1-3
7. " 125-127	7. " 21-23	7. " 4-5
8. " 128-130	8. " 24-26	8. Jezekilj 1-4
9. " 131-133	9. " 27-29	9. " 5-7
10. " 134-136	10. " 30-32	10. " 8-10
11. " 137-139	11. " 33-36	11. " 11-12
12. " 140-142	12. " 37-40	12. " 13-15
13. " 143-147	13. " 41-43	13. " 16-18
14. " 148-150	14. " 44-46	14. " 19-21
15. Priče 1-3	15. " 47-49	15. " 22-26
16. " 4-6	16. " 50-52	16. " 27-29
17. " 7-9	17. " 53-55	17. " 30-32
18. " 10-12	18. " 56-59	18. " 33-35
19. " 13-15	19. " 60-62	19. " 36-38
20. " 16-19	20. " 63-66	20. " 39-41
21. " 20-22	21. Jeremija 1-3	21. " 42-44
22. " 23-25	22. " 4-6	22. " 45-48
23. " 26-28	23. " 7-8	23. Danilo 1-4
24. " 29-31	24. " 9-11	24. " 5-8
25. Propovednik 1-3	25. " 12-16	25. " 9-12
26. " 4-6	26. " 17-20	26. Osija 1-3
27. " 7-9	27. " 21-23	27. " 4-6
28. " 10-12	28. " 24-26	28. " 7-9
29. Pesma nad pesmama 1-3	29. " 27-29	29. " 10-14
30. " 4-6	30. " 30-32	30. Joilo 1-3
31. " 7-8	31. " 33-35	

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

Jul	Avgust	Septembar
1. Psalam 1.	1. Psalam 29.	1. Psalam 56.
2. Psalam 2.	2. Psalam 30.	2. Psalam 57.
3. Psalam 3.	3. Psalam 31,1-14.	3. Psalam 58.
4. Psalam 4.	4. Psalam 31,15-24.	4. Psalam 59.
5. Psalam 5.	5. Psalam 32.	5. Psalam 60.
6. Psalam 6.	6. Psalam 33.	6. Psalam 61.
7. Psalam 7.	7. Psalam 34.	7. Psalam 62.
8. Psalam 8.	8. Psalam 35,1-14.	8. Psalam 63.
9. Psalam 9.	9. Psalam 35,15-28.	9. Psalam 64.
10. Psalam 10.	10. Psalam 36.	10. Psalam 65.
11. Psalam 11.	11. Psalam 37,1-19.	11. Psalam 66.
12. Psalam 12.	12. Psalam 37,20-40.	12. Psalam 67.
13. Psalam 13.	13. Psalam 38.	13. Psalam 68.
14. Psalam 14.	14. Psalam 39.	14. Psalam 69,1-16.
15. Psalam 15.	15. Psalam 40.	15. Psalam 69,17-36.
16. Psalam 16.	16. Psalam 41.	16. Psalam 70.
17. Psalam 17.	17. Psalam 42.	17. Psalam 71,1-14.
18. Psalam 18,1-15.	18. Psalam 43.	18. Psalam 71,15-24.
19. Psalam 18,16-30.	19. Psalam 44,1-12.	19. Psalam 72.
20. Psalam 18,31-50.	20. Psalam 44,13-26.	20. Psalam 73,1-15.
21. Psalam 19.	21. Psalam 45.	21. Psalam 73,16-28.
22. Psalam 20.	22. Psalam 46.	22. Psalam 74.
23. Psalam 21.	23. Psalam 47.	23. Psalam 75.
24. Psalam 22,1-15.	24. Psalam 48.	24. Psalam 76.
25. Psalam 22,16-31.	25. Psalam 49.	25. Psalam 77.
26. Psalam 23.	26. Psalam 50.	26. Psalam 78,1-14.
27. Psalam 24.	27. Psalam 51.	27. Psalam 78,15-28.
28. Psalam 25.	28. Psalam 52.	28. Psalam 78,29-42.
29. Psalam 26.	29. Psalam 53.	29. Psalam 78,43-56.
30. Psalam 27.	30. Psalam 54.	30. Psalam 78,57-72.
31. Psalam 28.	31. Psalam 55.	

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U JULU 2019. GODINE

MESTO	DATUM			
	5.	12.	19.	26.
Radoviš, Strumica, Đevđelija	20,07	20,04	19,59	19,53
Kavadarci	20,09	20,06	20,01	19,55
Veles, Prilep, Bitola	20,11	20,08	20,03	19,57
Pirot , Vranje, Kumanovo, Skoplje	20,13	20,10	20,05	19,59
Knjaževac, Niš , Leskovac, Tetovo, Debar	20,15	20,12	20,07	20,01
Kladovo, Negotin , Zaječar, Priština, Prizren	20,17	20,14	20,09	20,03
Bor, Paraćin, Kruševac , Kosovska Mitrovica, Đakovica	20,19	20,16	20,11	20,05
Jagodina , Novi Pazar, Peć	20,21	20,18	20,13	20,07
Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Čačak, Kraljevo, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	20,23	20,20	20,15	20,09
Arandjelovac, Užice, Bar	20,25	20,22	20,17	20,11
Vršac, Alibunar, Kovin, Smederevo, Pančevo, Beograd , Valjevo, Pljevlja, Zelenika	20,27	20,24	20,19	20,13
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Ruma, Šabac, Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,29	20,26	20,21	20,15
Senta, Bečež, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Sarajevo , Mljet	20,31	20,28	20,23	20,17
Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid , Tuzla, Mostar, Metković, Pelješac	20,33	20,30	20,25	20,19
Subotica , Sombor, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Dobož, Zenica, Hvar, Korčula	20,35	20,32	20,27	20,21
Beli Manastir , Osijek , Slavonski Brod, Derвента, Jajce, Livno, Brač, Vis	20,37	20,34	20,29	20,23
Slavonska Požega, Banja Luka , Split	20,39	20,36	20,31	20,25
Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,41	20,38	20,33	20,27
Virovitica, Biograd	20,43	20,40	20,35	20,29
Koprivnica, Bjelovar, Sisak, Bihać, Gospić, Zadar , Dugi Otok	20,45	20,42	20,37	20,31
Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Pag	20,47	20,44	20,39	20,33
Murska Sobot, Ormož, Ptuj , Krapina, Karlovac, Rab	20,49	20,46	20,41	20,35
Maribor , Rogaška Slatina, Celje, Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,51	20,48	20,43	20,37
Dravograd, Slovenj Gradec, Mežica, Ljubljana , Rijeka, Pula	20,53	20,50	20,45	20,39
Kranj, Postojna, Koper, Rovinj	20,55	20,52	20,47	20,41
Jesenice , Kranjska Gora, Gorica	20,57	20,54	20,49	20,43

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U AVGUSTU 2019. GODINE

MESTO	DATUM				
	2.	9.	16.	23.	30.
Strumica	19,45	19,36	19,25	19,14	19,02
Radoviš, Đevđelija	19,47	19,38	19,27	19,16	19,04
Pirot , Kavadarci	19,49	19,40	19,29	19,18	19,06
Vranje, Kumanovo, Veles, Prilep, Bitola	19,51	19,42	19,31	19,20	19,08
Kladovo, Negotin, Zaječar, Knjaževac, Niš , Leskovac, Skoplje , Tetovo, Ohrid	19,53	19,44	19,33	19,22	19,10
Bor, Paraćin, Kruševac , Priština, Prizren, Debar	19,55	19,46	19,35	19,24	19,12
Jagodina , Kosovska Mitrovica, Đakovica	19,57	19,48	19,37	19,26	19,14
Vršac, Kovin, Požarevac, Smederevo, Smederevska Palanka, Kragujevac, Kraljevo, Novi Pazar, Peć	19,59	19,50	19,39	19,28	19,16
Alibunar, Pančevo, Beograd , Arandelovac, Čačak, Berane, Kolašin, Podgorica , Ulcinj	20,01	19,52	19,41	19,30	19,18
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Valjevo, Užice, Pljevlja, Bar	20,03	19,54	19,43	19,32	19,20
Senta, Bečej, Novi Sad , Ruma, Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac, Foča, Zelenika	20,05	19,56	19,45	19,34	19,22
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Bijeljina, Loznica, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,07	19,58	19,47	19,36	19,24
Sombor , Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Sarajevo , Mostar, Metković, Mljet	20,09	20,00	19,49	19,38	19,26
Beli Manastir , Osijek , Doboj, Zenica, Pelješac	20,11	20,02	19,51	19,40	19,28
Slavonska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Jajce, Livno, Brač, Hvar, Korčula	20,13	20,04	19,53	19,42	19,30
Virovitica, Podravska Slatina, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Split, Vis	20,15	20,06	19,55	19,44	19,32
Bjelovar, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,17	20,08	19,57	19,46	19,34
Koprivnica, Sisak, Bihać, Biograd	20,19	20,10	19,59	19,48	19,36
Murska Sobotica, Ormož, Čakovec, Varaždin, Zagreb , Slunj, Gospić, Zadar, Dugi Otok	20,21	20,12	19,01	19,50	19,38
Maribor , Ptuj , Rogaška Slatina, Krapina, Karlovac, Rab, Pag	20,23	20,14	20,03	19,52	19,40
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,25	20,16	20,05	19,54	19,42
Dravograd, Mežica, Ljubljana , Postojna, Rijeka	20,27	20,18	20,07	19,56	19,44
Jesenice, Kranj, Koper, Rovinj, Pula	20,29	20,20	20,09	19,58	19,46
Kranjska Gora , Gorica	20,31	20,22	20,11	20,00	19,48

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U SEPTEMBRU 2019. GODINE

MESTO	DATUM			
	6.	13.	20.	27.
Strumica	18,54	18,41	18,28	18,15
Pirot , Radoviš, Đevđelija	18,56	18,43	18,30	18,17
Kladovo, Negotin , Zaječar, Knjaževac, Leskovac, Vranje, Kavadarci	18,58	18,45	18,32	18,19
Bor, Niš , Kumanovo, Skoplje, Veles, Prilep, Bitola	19,00	18,47	18,34	18,21
Vršac, Požarevac, Jagodina , Paraćin, Kruševac, Priština, Tetovo, Ohrid	19,02	18,49	18,36	18,23
Alibunar, Pančevo, Kovin, Smederevo, Smederevska Palanka, Arandelovac, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Đakovica, Kosovska Mitrovica, Prizren, Debar	19,04	18,51	18,38	18,25
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin, Beograd , Čačak, Peć	19,06	18,53	18,40	18,27
Senta, Bečež, Novi Sad , Ruma, Šabac, Valjevo, Užice, Berane, Kolašin	19,08	18,55	18,42	18,29
Subotica , Bačka Topola, Kula, Vrbas, Bačka Palanka, Šid, Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Pljevlja, Podgorica , Bar, Ulcinj	19,10	18,57	18,44	18,31
Sombor , Osijek, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Tuzla, Foča, Zelenika	19,12	18,59	18,46	18,33
Beli Manastir , Sarajevo , Bileća, Trebinje, Dubrovnik	19,14	19,01	18,48	18,35
Podravska Slatina, Slavenska Požega, Slavonski Brod, Derventa , Dobož, Zenica, Mostar, Metković, Mljet	19,16	19,03	18,50	18,37
Virovitica, Daruvar, Nova Gradiška, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Jajce, Pelješac	19,18	19,05	18,52	18,39
Koprivnica, Bjelovar, Prijedor , Livno, Brač, Hvar, Korčula	19,20	19,07	18,54	18,41
Murska Sobota, Ormož, Čakovec, Varaždin , Sisak, Drvar, Knin, Split, Vis	19,22	19,09	18,56	18,43
Maribor , Ptuj , Rogaška Slatina, Krapina, Zagreb , Slunj, Bihać, Šibenik, Biograd	19,24	19,11	18,58	18,45
Slovenj Gradec, Celje , Zidani Most, Karlovac, Gospić, Zadar, Dugi Otok	19,26	19,13	19,00	18,47
Dravograd, Mežica, Crikvenica, Krk, Rab, Pag	19,28	19,15	19,02	18,49
Jesenice, Kranj, Ljubljana , Postojna, Rijeka, Cres, Lošinj	19,30	19,17	19,04	18,51
Kranjska gora, Gorica, Koper, Rovinj, Pula	19,32	19,19	19,06	18,53

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.